ရေပြည်တော်သို့

ငွေဥဒေါင်း

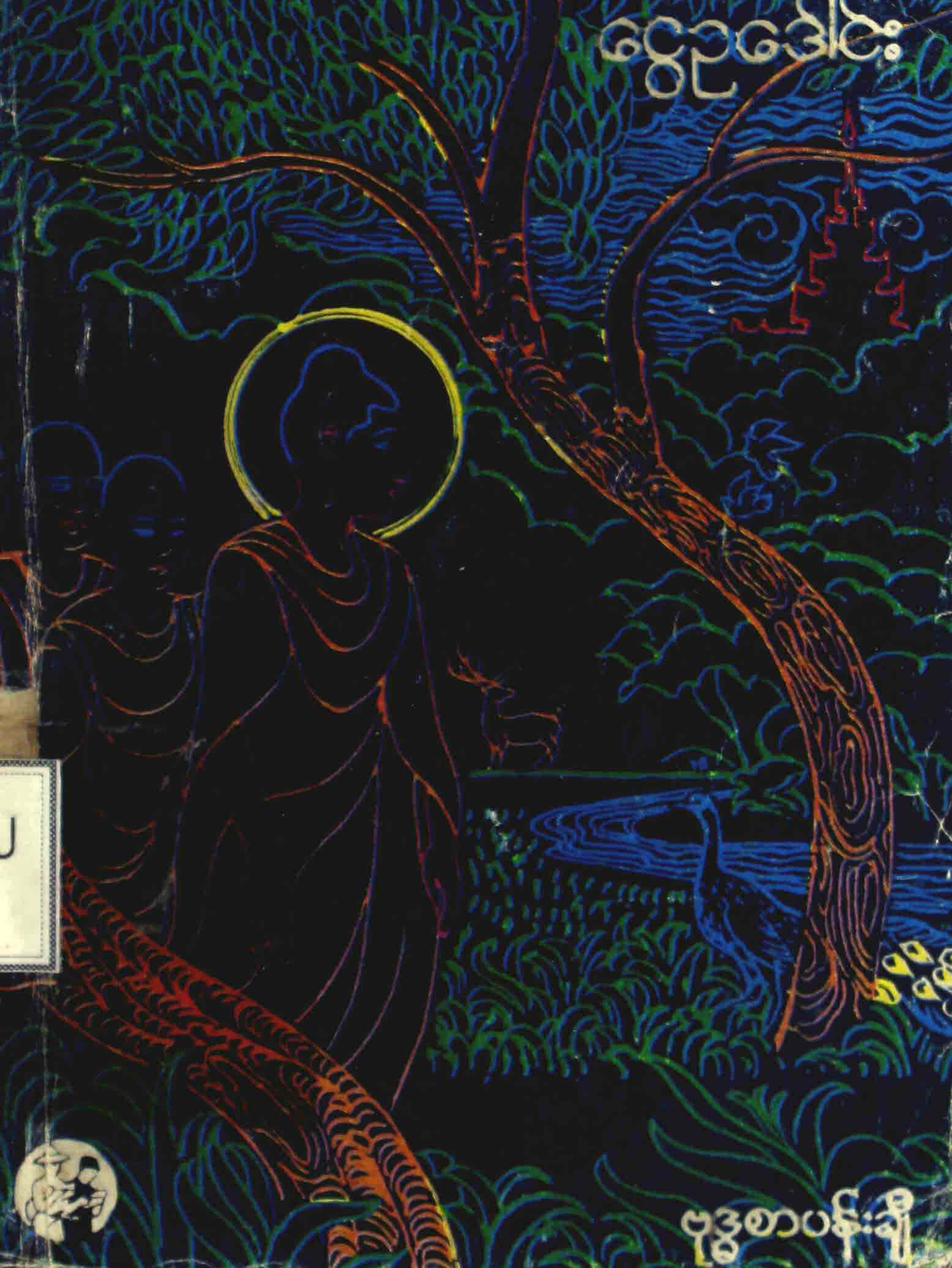

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

ရွှေပြည်တော်သို့

ငွေဥဒေါင်း

အဖုံးပန်းချီ – စံတိုး

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

ပထမနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၇၉၊ အုပ်ရေ ၃၀၀၀

အမှတ် ၅၂၉၊ ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း ရန်ကုန်မြို့
စာပေဗိမာန်အဖွဲ့၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကျော်ဒုံးက
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၂၃၂၆) ဖြင့် စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ရိုက်နှိပ်၍ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၁၅၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

မာတိကာ

	ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ	၅
၁။	ဘုရားပွင့်ခိုက်လှူလိုက်ရသော လုပ်အား	၈
၂။	လမ်းသစ်ဖွင့် ကဆုန်	၁၄
၃။	ရွှေပြည်တော်သို့	၁၉
၄။	မောင်ဆန်	၇၅
၅။	ချစ်သားတို့ ဝါကပ်ကြကုန်လော့	၁၀၆
၆။	နောင်ချစ်ဗုဒ္ဓ	၁၁၂
၇။	မုန်းစရာကြီး	၁၃၇
၈။	ဇမ္ဗူတလူ	၁၆၂
၉။	သူခိုး	၁၈၅
၁၀။	ဦးကြီးတို့သခင်ဘုရားရှင်	၂၀၃
၁၁။	အလံပြာဆရာကြီး	၂၂၄
၁၂။	အပြုံး	၂၄၈

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

ပကတိရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဖူးလည်း မဟုတ်၊ ရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်ကို အခြေခံကာ ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်အောင် ရေးခြယ် ထားသည်ကို ပန်းချီဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားသံဃာတော်များ၏ ကြောင်းရပ် မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထားသောဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘော အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ် ရပ်အစစ်များလည်းမဟုတ်၊အစစ်အမှန်မဟုတ်ဖူးလည်းမဟုတ်၊ ဓမ္မပဒ၊ ဇိနတ္ထ၊ အပါဒါန်၊ နိကာယ၊ ဝိနယစသော ထိုထို ကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုမူတည်ကာ စာရေးသူ၏ စိတ် ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သားသံဃာတော်များ၏ အကြောင်း ရပ်မျိုးစုံကို ပန်းချီကားတချပ်စီ တချပ်စီပမာ ရေးခြယ်ဆွဲဆောင် ၍ပြလိုက်သော ဝတ္ထုများဟုလည်းဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစကားကိုဆိုရသည်မှာ ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီများကို ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အား ဘုရားရှင်၏ဒေသနာတော်မူရင်း ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များပမာ မယူဆစေပဲ ဤစာ ဤအဖွဲ့များကိုဖတ်၍ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုရိုညွတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တွဲပါလာသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်နှင့် သိမှတ်ဖွယ်တစုံတရာကိုရရှိခြင်း၊ ဤစာ ဤအဖွဲ့များမှ တဆင့်တက်၍ ဘုရားရှင်၏ဒေသနာတော်မူရင်းကျမ်းကြီးများနှင့် အခြားလေးစားအပ်သော ကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်းတို့သည်သာ စာရေးသူ၏ ရည်မှန်းချက်များဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ။

ဘုရားဖြစ်ခိုက် လှူလိုက်ရသောလုပ်အား

ဘုရားပွင့်ခိုက်
လှူလိုက်ရသောလုပ်အား

(၁)

နွေရာသီအပူခေတ်ကြောင့်ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် တနေ့တခြား နွားစာမြက် ကင်းပြတ်လာသည်။ နွားစာမြက်ရရှိရေးအတွက် ရွာသားများအဖို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အပန်းတကြီးရှာဖွေနေကြရ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မူ နွေရာသီသို့ရောက်လာတိုင်း နွားစာမြက်အတွက် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် အလုအယက် ရှာဖွေမနေတော့ပဲ မြက်ပေါသော ဉရုဝေလတောအတွင်းပိုင်းသို့ အပင်ပန်းခံ၍ဝင်ကာ ရိတ်ယူမြဲဖြစ်သည်။

ဉရုဝေလအတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရာ၌ ပထမတွင် နွားစာမြက်အကြောင်းတခုတည်းကြောင့် ဖြစ်သော်လည်း သွားဖန်များလတ်သော် အခြားအကြောင်းတရပ်လည်း ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြောင်းကား မြက်ရိတ်ရာအနီးတွင် တွေ့ရသော ရသေ့ခြောက်ပါးအပေါ်၌ တနေ့တခြား သံယောဇဉ် ငြိတွယ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သံယောဇဉ် ငြိတွယ်သည် ဆိုသော်လည်း ရသေ့တို့နှင့်မူ အကျွမ်းမဝင်လှပါ။ အကြောင်းကား ရသေ့တို့သည် နှုတ်ဆိတ်

၏။ တည်ငြိမ်၏။ ကမ္ဘာ့ဌာန်းထိုင်ခြင်းစသော မိမိတို့အလုပ်ကို သာ မိမိတို့လုပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရသေ့တို့ကိုဖူးတွေ့ရသည် မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ငြိမ်းအေး၏။ ဆိတ်ငြိမ်သော ဥရုဝေလတွင် တည်ငြိမ်သောရသေ့တို့ကို ဖူးတွေ့ရရုံမျှနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ် နှလုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းလှ၏။ ကြုံကြိုက်သောအခါ၌ ရသေ့တို့ အတွက် သောက်ရေဖြည့်ပေးခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်းစသော အမှုကိစ္စကလေးများ ဆောင်ရွက်ပေးခွင့်ရသည်ကပင် ကျွန်ုပ် အဖို့ နှစ်လိုကြည်နူးလှသည်။

အထူးသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ပို၍သံယော ဇဉ်ဖြစ်မိ၏။ အကြောင်းကား သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် နုပျိုလှ သေး၏။ ကိုယ်ဟန်သန့်ရှင်းကြည်လင်၏။ ဣန္ဒြေပို၍ပြည့်၏။ တောနှင့်မတန် နန်းနှင့်သာဆိုသော မင်းသားတပါးဟုလည်း ကြားသိရသည်။

ဤနည်းဖြင့် လေးငါးနှစ်မျှ ဤရသေ့ရဟန်းများနှင့် မသိ မသာဆက်ဆံလာခဲ့ရာမှ ယခုနှစ်တွင်မူရသေ့ငါးပါးပျောက်ကွယ် သွားကြ၍ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းတပါးသာ ဥရုဝေလ၌ ကျန်ရစ်တော့ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ရသေ့ငါးပါးသည် အခြား တောတတော ဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ဟု ကြားရ၏။

ရသေ့တို့သည် ပထမ၌ ဆွမ်းခံမစားကြပဲ ဥရုဝေလမှ သစ် သီးဆွမ်းဖြင့် မျှတကြသော်လည်း ရသေ့ငါးပါးတို့ ထွက်ခွာ သွားကြသော အချိန်ခန့်တွင်မူ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း သည် ဆွမ်းခံ ကြွလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် တပါးတည်း သာ ကျန် တော့သောသိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအပေါ်တွင် ဆွမ်းခံမှုကြောင့် ကျွန်ုပ် တို့နှင့်အတွေ့အမြင်နီးစပ်ကာ သံယောဇဉ်ပို၍ရှိလာသည်။

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းက ဥရုဝေလသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသော

အချိန်တွင် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ဥရုဝေလနံဘေးရှိ နေရဉ္စရာမြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးနေသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ မြစ်ဆိပ်သောင်ခုံတွင်ချထားသည့် အခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးခြားလှပသော သပိတ်ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။ အချိန်ကိုထောက်ရှု၍ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ဆွမ်းခံမှအပြန် ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

သောင်ခုံကမ်းခြေတို့ ညီညီပြေပြေနှင့် နေရဉ္စရာမြစ်သည် အမြဲလှ၏။ တဖက်မှ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်းပျပျနှင့် ဥရုဝေလတောကလည်း အမြဲလှ၏။ အလှချင်းပြိုင်နေကြဘိသို့ရှိသည်။ တောနှင့်မြစ်တို့အကြားမှ သဲသောင်အပြန့်မှာအလှနှစ်သွယ်ကို ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် စီခြယ်ဆက်သွယ် ထားဘိသို့ အမြဲရှိသည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့မူ ဤမြစ်၊ဤသောင်၊ဤတောတို့သည် အခါတိုင်းထက် ပို၍လှသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ နေရောင်သည် အလှထွက်ရုံမျှယို၍ပူသည်။ လေသည် အလှထွက်ရုံမျှညှင်း၍တိုက်သည်။ လေညှင်းကြောင့် နေရဉ္စရာသည် ပန်းချီနုတ်ဆေးရေးထားသည့်နှယ် လှိုင်းတို လှိုင်းနိမ့်ကလေးများကို တဖျတ်ဖျတ်မြူးကြွစေ၍ ယင်းလှိုင်းတို လှိုင်းနိမ့်ကလေးများ၏ ဦးထိပ်ကို နေကအရောင်ခြယ်ပေးသည့်နှယ်ရှိသည်။ လေသည် တဖျတ်ဖျတ် လှိုင်းသံကလေးများအား တူရိယာငါးပါးကို သာသာယာယာ တီးမှုတ်သည့်နှယ် ဖြစ်စေ၍ ဥရုဝေလတောကို လှုပ်ရုံ နွဲ့ရုံမျှ ယိမ်းကစေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ယင်းအလှမျိုးစုံတို့၏ အကြားတွင်သိမ်မွေ့စွာရေချိုး၏။

ထူးခြားသော ထိုအတွေ့အမြင်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထို့ထက် ထူးခြားသော အခြားအကြောင်းတကြောင်းကြောင့်

လည်းကောင်း ထိုနေ့ကို ကျွန်ုပ်တသက်တာတွင် မမေ့နိုင်အောင် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ၏။ ထိုနေ့ကား ကဆုန်လပြည့်နေ့တည်း။

(၂)

ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးခြားခြားလှ၍ နေသော ယင်းမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုယင်း ဥရုဝေလတောစပ်တွင် မြက်ရိတ်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် နေရဉ္စရာတွင် ရေချိုးပြီးသော် ပတ္တမြားသောင်ခုံတွင် ငြိမ်ဝပ်စွာထိုင်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် မည်သို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်မသိ ထူးခြားသော သပိတ်ကို နေရဉ္စရာကြောသို့မျှောလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အနီးမှဖြတ်၍ ဥရုဝေလသို့ ဝင်တော်မူပြီးလျှင် မြစ်ဆိပ်ရှုကွင်းနှင့်လည်း မဝေးလွန်း၊ ဥရုဝေလအတွင်းပိုင်းသို့လည်း မကျလွန်းသော တောစိုး ညောင်ပင်ကြီးထံပါးသို့ ကြွသွားတော်မူနေ၏။

သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ဤညောင်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်တော့အံ့ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်ရသည်။ ညောင်ပင်ဝန်းကျင်သို့ ထိုင်၍ကောင်းအံ့သောနေရာကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်တော်မူသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်၌ စေတနာတရပ် ပေါ်ပေါက်လာပေသည်။

ညောင်ပင်သည် ကြီးမား၏။ ကြီးမားသည်နှင့်အမျှလည်း ဝန်းဝိုင်းလှပသည်။ အရွက်တို့သိပ်၍စိပ်၍ နေပြောက်စိုးစဉ်းမျှ မထိုး။ ညောင်ရွက်တို့ တည်တည်ကျနေပုံမှာ အလှပြင်ထားသောမဏ္ဍပ်နှယ်ဖြစ်၏။ ညောင်ပင်အောက် မြေပြင်သည်ပြေပြစ်ညီညာ၍သန့်စင်လည်း သန့်စင်လှသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းညောင်ပင်အောက်၌ ထိုင်အံ့သောသိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအား မြေပြင်အတိုင်း

ထိုင်စေသည်ထက် ကျွန်ုပ်၏မြက်များဖြင့် အခင်းပြုလုပ်ပေးရသော် သာ၍မသင့်လျော်ပါလောဟူသော စေတနာဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မနီးမဝေးတွင် နွားစာအတွက် ရိတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ မြက်များကိုဆောတလျှင် သွား ရောက် ထမ်းယူခဲ့ပြီး ရဟန်းသိဒ္ဓတ္ထသို့ပေးလှူသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးမှာ တည့် မှန်လှ၏။ ကိုယ်တော်လေးသည် တက်တက် ကြွကြွ ပေးလှူ အပ်သော ကျွန်ုပ်၏မြက်များကို အနူးအညွတ် ခံယူတော်မူသော ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်တော်လေးသည် ကျွန်ုပ်လှူလိုက်သော မြက်များကို အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် ပွေ့ယူ၍ညောင်ပင်ရင်းတွင် ညီညာစွာဖြန့်စီ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်းကူညီ၍ ဖြန့်စီပေးသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တော်လေးသည် မြက်ပြန့်များအပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်၍ သိမ်မွေ့စွာ တင်ပြင်ခွေထိုင်တော်မူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိမ့်ထုံအပ်သော ပီတိတဖြာဖြာဖြင့် ကိုယ်တော်ကလေးအားဦးနှိမ်ကာ အတန်ကြာ ကြည့်နေမိသေးသည်။ ကျွန်ုပ်မှာနောက်ပိုင်းတွင်နွားစာကိစ္စရှိသေးသည်ကြောင့် ကိုယ်တော်ကလေးအနီးမှ ဖြည်းညင်းစွာခွာပြီးနောက် မြက်ခင်းသို့ လာခဲ့သည်။

(၃)

ယနေ့အဖို့ ထူးခြားသော အကြောင်းရပ်ဟု အထက်တွင် ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့၏။ အမှန်ပင် ထူးခြားလှပါပေသည်။ အကြောင်းသော်ကား သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ မြက်ဆုပ်ပလ္လင်ပေါ်တွင်ထိုင်းယင်း ထိုနေ့ညတွင်ပင်ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားသိရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်မူရန်အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်ဓာတ်တည်ဆောက်မှု၊ ကြီးစွာသောပညာတည်ဆောက်မှု၊ ကြီးစွာသော အားထုတ်မှုတို့ဖြင့် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းတိုင်ကြိုးပမ်းရသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားနာရဘူးသည်။ ဟုတ်မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့မူ ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓ၏အားထုတ်မှုများတွင် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်အားအလှူဖြစ်သော မြက်ဆုပ်များသည်လည်း အကြောင်းရင်းတရပ်အဖြစ် ပါရှိပေသည်တကားဟု တွေးမိတိုင်း ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေရပါသတည်း။ ။

လမ်းသစ်ဖွင့် ကဆုန်

လမ်းသစ်ဖွင့် ကဆုန်

မဆုတ်မနစ်သော ဝီရိယဖြင့် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်ခဲ့အားထုတ်ခဲ့သောဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဒုက္ကရစရိယာသည် ပြင်းထန်လှ၏။ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အားထုတ်သော်လည်း လိုအပ်သောတရားလမ်းစကို မမြင်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးသည် အရိုးနှင့်အရေမျှ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရသေ့တို့လမ်းစဉ်ဖြင့် မအောင်မြင်သည်ကို လက်လျှော့ထား၍မဖြစ်။ မိမိကိုယ်ပိုင်လမ်းသစ်ဖြင့် အားသစ်ကြိုးပမ်းနိုင်ရန် အင်အားဆုတ်ယုတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွမ်းခံ၍ ထူထောင်ရသည်။ နေရဥ္စရာမြစ်၏ အေးမြကြည်လင်လှသော ရေဖြင့် သုံးသပ်ရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ပင်ကိုယ် မှန်တမ်းအဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရရှိလာ၏။

ကိုယ်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ယနေ့ပို၍လန်းလန်း ဆန်းဆန်းရှိသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားရသည်မှာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လှသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ့ပါးကာမျှမက စိတ်အင်အားကလည်း ယနေ့ပို၍လန်းဆန်းတက်ကြွလျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လန်းဆန်းတက်ကြွလျက် ရှိသောကြောင့် ယနေ့အဖို့ရာ

ဝယ် အထူးတလည်ထိထိမိမိရှိအံ့၊ ထူးထူးကဲကဲ ပေါက်မြောက် အံ့ဟုစိတ်တော်ဝယ် တပ်တပ်ထင်သည်။

ကဆုန်နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ၏။ သို့ရာတွင် နံနက်ပိုင်း၌ နေရဉ္စရာမြစ်ရေကို အားရပါးရ တဝချိုးလိုက်ပြီးနောက် ဘမ်းစပ်သောင်ခုံတွင်ပင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် တောစပ်သို့ ဝင်လိုက်သောကြောင့် အပူသက်သာ၏။ ကိုယ်တော်သည် ဥရုဝေလ၏ တောရိပ်သစ်ရိပ်ကိုခိုယင်း နေ့သန့်တော်မူ၏။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နိုင်ရန်အတွက် သင့်လျော်သော နေရာကို ရှာလိုက်သောအခါ ထီးဝန်းကဲ့သို့ သိပ်သိပ်စိပ်စိပ် အုပ်မိုးလျက်ရှိသည့် ညောင်ပင်ကြီးကိုတွေ့ရသည်။

ကိုယ်တော်သည် ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရှေးရှုချဉ်းကပ်သော အခါ အလိုက်သိစွာပင် အခင်းနေရာအတွက် မြက်ဆုပ်များ လှူဒါန်းလာသော မြက်ထမ်းလုလင်တယောက်၏ အလှူနှင့် ကြုံရသဖြင့် တက်ကြွသောစိတ်တွင် နှစ်သိမ့်မှုဖြစ်ရသည်။

ညောင်ရိပ်တွင် နေသားတကျ ထိုင်မိပြီးနောက် မယိမ်း မယိုင် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ သမာဓိကို ဆောက်တည်မိသော အခါ အရှေ့လောကဓာတ်မှ ပြည့်ဖြိုးသောလမင်းသည်ပြူထွက်စ ပြုလေပြီ။ ထိုနေ့သည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်ပေ၏။

လပြည့်ဝန်းသည် မြင့်တက်လာသောအခါ ရှန်းရှန်းတောက် သော အရောင်ဖြင့် ကိုယ်တော်သို့ ဖြန့်ဖြူးလျက်ရှိရာ ကိုယ် တော့်မျက်နှာသည် ဝင်းလက်၍ ဝင်းဝါသော သက်န်းရောင် နှင့် ရောစပ်လိုက်သောကြောင့် ညောင်ပင်အောက်၌ ရွှေတောင် ပေါက်နေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ် တော့်အဖို့မူ ဤအရာအားလုံးသည် ဆိတ်သုဉ်း၍ လမင်း၏ အလှ တောရိပ်တောင်စွယ်၏အလှ ဟု ဆိုအပ်သော ပတ်ဝန်း

ကျင် ဗဟိဒ္ဓအလှဟူသမျှသို့ အာရုံမရောက်။ မိမိခန္ဓာကိုယ် အဇ္ဈတ္တတွင် ဘဝအသချေ ဘဝအနန္တက နှိပ်စက် လှည့်ပတ် လာခဲ့သော အတွင်းရန်သူကိုသာ တချောင်းတည်းသော စိတ်ထားဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေလျက် ရှိပေပြီ။

ယင်းသို့ ရှာဖွေယင်းမှ ညဉ့်ဦးယံတွင်ပင် ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဉာဏ်တံခါးကို ဖွင့်တော်မူနိုင်သည်။ ပထမတံခါးတထပ် ပွင့်သည်ဆိုလျှင် ဒုတိယတံခါး ပွင့်စေရန် ဉာဏ်အားသည် အလိုလို ပြည့်ဝလာသည်။ ကြည်လင်လှသော စိတ်တော်ကြောင့် ကိုယ်တော်၏ မျက်နှာသည် လမင်းနှင့်အပြိုင် ပို၍ ဝင်းလက်လာ၏။ သို့ဖြင့် သန်းခေါင်ယံတွင် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တံခါးတထပ် ပွင့်သွားပြန်လေသည်။

တတိယတံခါးတထပ်သာ ကျန်တော့၏။ ယင်း တတိယတံခါးသည်လည်း ကိုယ်တော့်အဖို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြစ်ဘို့ မရှိတော့။ ပွင့်ဘို့ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

ဥရုဝေလ၏ ရာသီဥတုသည် တောရိပ် သစ်ရိပ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ လေအေးကြောင့်လည်းကောင်း ညဉ့်ပိုင်းတွင် အေးမြလာသယောင်ရှိ၏။သို့ရာတွင် နေ့လယ်ပိုင်းကအပူဓာတ်ကိုစုယူထားသော ညောင်ပင်ရိပ်က အအေးအပူကို မျှတအောင် ထိန်းပေးထားသည်။ တနည်းအားဖြင့် ကိုယ်တော့်အလုပ် ကိုယ်တော့်ပါရမီကို ရဲဖက်တော် ညောင်ပင်ကြီးက ကူညီနေဘိသို့ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မိုးသောက်ယံအချိန် အရုဏ်မတက်မီ တက်လုဆဲတွင် ကိုယ်တော့်အဖို့ အာသဝက္ခယဉာဏ်တံခါးသည် ဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်၏ စိတ်သဏ္ဍာန်သည် အထူးတက်ကြွ

ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ မမြောက်ပဲ ရှိနိုင်ပါအံ့လော။ ဘဝ အသင်္ချေ ဘဝအနန္တကပင် ရှာဖွေခဲ့သော တဏှာရန်သူကြီး၏ ရန်ကို ယနေ့ညအဖို့ အပြီးအပိုင် အောင်မြင်တော်မူလိုက် သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် တက်ကြွသော ကိုယ်တော်၏နှုတ်မှ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဥဒါန်းစကားများသည် အလိုလို ထွက်ပေါ်လာကြ သည်။

တဏှာယောကျ်ား ဟယ်လက်သမား.... သံသရာအထပ် ထပ်ဘဝအထွေထွေတွင် ငါ့ကိုသင်အောင်နိုင်ခဲ့သမျှ ယနေ့ သော်သင့်ကို အပြီးအပိုင် ငါအောင်နိုင်ပေပြီ။ ယနေ့မှစ၍ ငါ့ကို သင်လှည့်စား၍ မရပြီ။ ငါ့ခန္ဓာအိမ်ကို အသစ်တဖန် သင်မတည်ဆောက်နိုင်တော့ပြီ။ သင့်ကိုငါ အောင်နိုင်ပြီ။ အောင်နိုင်ပြီ။

ထိုနေ့သည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်၍ ထိုနေ့သည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဟူသော သံသရာချဲ့ထွင်ရေး ရန်သူများကို အောင် နိုင်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ သစ္စာလေးဝ မိုမ္ဗလမ်းသစ်ပွင့် သော နေ့ပေတည်း။

ရွှေပြည်တော်သို့

ရွှေပြည်တော်သို့

(၁)

ဝင်စစ်အားဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်မှ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုး ထွန်းပေါက်တော်မူလာခဲ့ခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကား ကပိလဝတ် ပြည်သားတို့သည် ဓလေ့အားဖြင့် တရားအထုံ အခြေခံရင့်ကျက်သူများ ဖြစ်ကြကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ တနေ့တခြားသိလာရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝေဠုဝန်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်စပထမ၌ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သံဃာသည် မများလှသေးပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ကြ၍ မကြာမီမှာပင် ဝေဠုဝန်မဆံ့မျှ ဒိရေအလား တဟုန်တည်း တိုးတက်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုတပည့်သံဃာတို့ကား ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့ချည်းတည်း။

ဝေဠုဝန်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ မရောက်ကြမီကပင် ကပိလဝတ်ပြည်သား ရဟန်းအတန်များများ ရောက်ရှိနေကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ကြပြီးနောက်တွင်လည်း တစုပြီးတစု တသုတ်ပြီးတသုတ် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရောက်ရှိလာကြကာ အလွယ်တကူပင် ရဟန်းဖြစ်ကြ၍ အလွယ်တကူပင် ကျွတ်တန်းဝင်ကြကုန်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမသော် မြေကောင်း၌ စိုက်အပ်သော အပင်တို့သည် ဖွံ့ထွားအောင်မြင်လွယ်ကြသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုး ထွန်းပေါက်လာရာဖြစ်သည့် ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့သည်လည်း တရားအမြင်၌ ဖွံ့ဖြိုးအောင်မြင် လွယ်ကြပါပေ ဟကားဟု သာမန်မျှသာချီးကျူးသိမှတ်ခဲ့သည်။ နောင်သော်မူ ထိုကပိလဝတ်ပြည်သားတို့၏ တရားအရေးမှာ ရေသို့လွှတ်အပ်သော စူဠလိပ်များပမာ ဖြစ်ကြကြောင်းကို သိရှိလာရသည်။ သူတို့အနက် အထင်ရှားဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား ကာဠုဒါယီထေရ်တည်း။

(၂)

ပထမသော် ကျွန်ုပ်တို့ဆရာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ်ပြည်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန ၏သားကြီးဖြစ်၍ ထီးမွေနန်းလျာကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာခဲ့သည်ဟု သာမန်အားဖြင့်သာသိမှတ်ခဲ့ကြသည်။ ဝေဠုဝန်တွင် ကပိလဝတ်ပြည်သားရဟန်းတို့ ရောက်ရှိတိုးတက် လာကြသည့် အခါတွင်မှ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ကပိလဝတ်ပြည်၏ သတင်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရှိလာရကြသည်။

အထူးသဖြင့် ကာဠုဒါယီထေရ်နှင့် ရင်းနှီးလာသောအခါ စေ့စေ့စပ်စပ် ပို၍ သိရှိလာကြရသည်။ ကာဠုဒါယီကား သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်၏ လက်ရင်းပညာရှိ အမတ်ဖြစ်၍ ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသလောက် နှုတ်ရေးကောင်းလှသူ ဖြစ်ကာ နှုတ်ရေးကောင်းသလောက်လည်း စကားအရာ၌ ဝါစာသိလိဋ္ဌ ဖြစ်အောင် အဖွဲ့အဆိုကောင်းလှသော ပညာရှိကြီးတဦးပါပေ။

ကပိလဝတ်နှင့် ဒေဝဒဟနှစ်ပြည်အကြား လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားရှင်လောင်းလျာအား ထူးခြားစွာဖွားမြင်တော်မူသကဲ့သို့ ဖွားမြင်သူ မယ်တော်သိရိမာယာ ဒေဝီသည်လည်း ဆန်းကြယ်ထူးခြားသူပင် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းကား၊ ဘုရားရှင်လောင်းလျာကို ဖွားမြင်တော်မူချိန်၌ သိရိမာယာ ဒေဝီသည် အရွယ်အားဖြင့် ၅၆ နှစ်ပင်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မယ်တော်သည် သားတော်အား ဖွားမြင်တော်မူပြီးနောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် အခြားအချက်များ၌ အဘယ်မျှဘုန်းကံချိးပင့် တန်ခိုးမြင့်သူ ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်ရင်းနှင့် မနေခဲ့ရရှာသူ မိသဆိုးကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထူးခြားစွာဖွားမြင်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်ကို ကပိလဝတ် ဗေဒင်ပညာရှိအများက ဘုရားဖြစ်ဘို့ အကြောင်းရှိသူဟု ဖွားမြင်တော်မူစကပင် ဟောခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ကောဏ္ဍညပညာရှိများကမူ ဘုရားကေန်ဖြစ်မည်ဟု ဟောရုံမက သူ့ပညာကိုသူယုံသော ကောဏ္ဍညသည် မကြာမီအတွင်း၌ ဘုရားရှင်လာလတ္တံ့သောဓမ္မခရီးကို ကြိုလင့်သောအားဖြင့် ဘုရားရှင်အလျင်ပင် တောထွက်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

မယ်တော် သိရိမာယာထက် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနက နှစ်နှစ်ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်လောင်းလျာကို ဖွားတော်မူချိန်၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန၏ အသက်သည် ၅၈ နှစ်ပင် ရှိပြီဖြစ်၏။

သက်ရွယ်ကြီးမှ သားကြီးဩရသကို ရရှာခဲ့သော ခမည်းတော်သည် သူ့သားကြီးကို အသည်းတုန်မျှ ချစ်တော်မူရှာ

သည်။ အချစ်ပိုရုံမျှမဟုတ်၊ မွေးစကပင် မိသဆိုးကလေးဖြစ်၍ မေတ္တာတွင် ဂရုဏာစွက်ကာ မျက်ခြည်ပြတ်ပင် မခံနိုင်အောင် သားကြီးအပေါ်၌ ဂရုစိုက်ခဲ့ရှာ၏။

သို့ရာတွင် ခမည်းတော်အဖို့ သားကြီးအပေါ်တွင် မေတ္တာနှင့်ဂရုဏာကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ထားနိုင်ခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ တနေ့သောအခါ ထီးနန်းကိုကြောခိုင်းလိမ့်မည် ဟူသော ပညာရှိတို့ဟောပြောချက်ကြောင့်တကြောင်း၊ သားကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်တွေ့ခံစားရာ၌ ထူးခြားသော အတွေးရှိသူတယောက် ဖြစ်လာသည်ကို တနေ့တခြား တွေ့မြင်လာရသည်က တကြောင်းတို့ကြောင့် မေတ္တာနှင့်ဂရုဏာအပေါ်တွင် သောကစိတ်ကလေး တဖြန်းဖြန်းနှင့်ပင် စိတ်ကူးရသမျှကြောင့် သူငယ်ဘာဝ လောကစည်းစိမ်မှန်သမျှကို ပြုစုဂရုစိုက်တော်မူခဲ့သည်။

သို့နှင့် ၁၆ နှစ်သားအရွယ်တွင်ပင် ဘဒ္ဒကစ္စနာနှင့် ထိမ်းမြားနိုင်ခဲ့သောအခါ ခမည်းတော်အဖို့ စိတ်အေးရမယောင်ရှိခဲ့၏။ ဘဒ္ဒကစ္စနာမှ သားတော်ရာဟုလာ ဖွားမြင်လာ၍ သံယောဇဉ်ကြိုး ပိုလာသဖြင့် ပို၍စိတ်အေးရမယောင် ရှိဆဲမှာပင် တောထွက်တော်မူသော အခါ၌ကား ခမည်းတော်နှင့်တကွနန်းတော်တခုလုံး အုတ်အုတ် ကျက် ကျက် ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ကြရသတည်း။

မိသဆိုးသားကြီးဖြစ်၍ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည့်အပေါ်တွင် ထီးမွေနန်းဆက်အတွက်လည်း အလားအလာထားသော သားတော်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် တောမထွက်မီအခါကမူ တောစိတ်တောနံ့မဝင်လာနိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးသောပြုစုခြင်းတို့ဖြင့် အကာအကွယ်ပေးခဲ့သော်လည်း တောထွက်ပြီဆိုသည့်အခါ၌မူ

သား၏ဆန္ဒကိုမဆန့်ကျင်၊ တစုံတရာ အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပဲ ဥရုဝေလ၌ပျော်ပိုက်လျက်ရှိသော သား၏သတင်းကိုသာ နားတစွင့်စွင့်ဖြင့် ရှိခဲ့ရသည်။

အကယ်ဆိုလျှင် ဥရုဝေလသို့လိုက်၍ အနှောင့်အယှက်ပေးလိုသော် ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထီးမွေနန်းဆက်ထက် သားကိုပို၍ ချစ်သော ခမည်းတော်ကြီးအဖို့ ရှိပါစေတော့ဟူ၍ သဘောထားကာ သားအလိုအတိုင်းသာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရေတို့မည်သည် အဆန်မရှိ၊ အစုန်သာရှိသည်ဟူသောစကားနှင့်အညီ မိဘဟူသည် သားသမီး၏အလိုသို့လိုက်ရမြဲသာတည်း။

ယခုသော် ခမည်းတော်၏ အသက်မှာ ကိုးဆယ် ကျော်၍ တရာတွင်းသို့ပင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါပေပြီ။

တောတွင် ကေစာနေ၍ တရားကျင့်သုံးချိန်၌ သားသံယောဇဉ်ကို အစွမ်းကုန် အောင့်အည်းနိုင်ခဲ့၏။ ယခုကဲ့သို့ တောမှထွက်၍ ရာဇဂြိုဟ်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူနေပြီဟု သိရသည့်အခါ၌မူ ခမည်းတော်အဖို့ အိမ်မြှောင်မြီးပြတ်မျှ ပျာယာခတ်သွားရှာသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် သားတော်သည် တောမှာမနေတော့ဘူးဆိုပါက ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်နန်းသို့သာ ပြန်လာဖို့ ကောင်းသည်။ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အခြားသူများကိုမငဲ့သည့်တိုင် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီးကို ငဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ မိခင်မေတ္တာပါပေါင်း၍ အစွမ်းကုန်ချစ်ခဲ့ရသော ဖခင်ကြီး၏မေတ္တာကို ငဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ ယခုသော် ကပိလဝတ်သို့မရောက်မလာ၊ ရာဇဂြိုဟ်သို့ရောက်သွားသည်မှာ သားတော်ရက်စက်လွန်းပလေသည်ဟု ခမည်းတော်ကြီးယူဆ၏။

သို့ရာတွင်သားလူစိမ်းကားကြီးသံယောဇဉ်ပြတ်သလောက်

ဆောင်ကြီးမပြတ်ရက်သဖြင့် သားကြီးကို ကပိလဝတ်သို့ မရမနေပင့်ဆောင်ရန် ပညာရှိအမတ်တယောက်ကို အခြွေအရံအသိုင်းအဝိုင်းများစွာနှင့်တကွ စေလွှတ်လိုက်သည်။ စူဠလိပ်ရေလွှတ်သည့်ပမာတည်း။အကြောင်းကားတရားရှာရန်အညှာလွှယ်ပြီးဖြစ်သော ကပိလဝတ်သားတို့သည် ဗုဒ္ဓအထံရောက်၍ ဟရားတကြိမ်နာရုံမျှဖြင့်ပင် ဆွေမေ့မျိုးမေ့လာယင်း ကိစ္စဟူသမျှမေ့ပျောက်ကာ ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုနောက် ကိုးသုတ် ကိုးအုပ်တိုင်တိုင် အမတ်များခေါင်းဆောင်သော ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့သားတော်အပင့် ရောက်လာကြပြန်သည်။ထိုအားလုံးသည်လည်း ရှေးနည်းနှယ်တည်း။

နောက်ဆုံး ဆယ်သုတ်မြောက်ဘုရားပင့် ရောက်လာကြသူများကားကာဠုဒါယီဦးဆောင်သော အသုတ်ဖြစ်၏။ ကာဠုဒါယီသည်လည်းရှေးကပိလဝတ်သားများနှယ်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကာဠုဒါယီသည် သားတော်ပင့်ရန်ဟူသော ဦးတည်ချက်ကို မေ့ပျောက်မပစ်၊ နေ့စဉ်သတိပြုလျက်ရှိသည်။ ဘုရားရှင်သို့လျှောက်ထားရန် အခါအခွင့်ကို နေ့စဉ် ချောင်းမြောင်းစောင့်လင့်လျက်ရှိသည်။

ဤကား ကပိလဝတ်မှ ဘုရားရှင်နှင့်စပ်လျဉ်းသော သတင်းများကို ကာဠုဒါယီမှ ကျွန်ုပ်တို့သိရှိရသမျှနှင့် လက်ရှိအခြေအနေတို့တည်း။

(၃)

ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကာဠုဒါယီ၏ လေးစားကြည်ညိုမှုသည် ကျွန်ုပ်တို့လေးစားကြည်ညိုမှုထက် သာနိုးအံ့ထင်သည်။ ကာဠု

ဒါယီမျှမဟုတ်၊ ကပိလဝတ်သားအားလုံးပင်လျှင် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ လေးစားကြည်ညိုမှုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် သာနိုးအံ့ထင်သည်။

အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်တို့သည်အခြေခံအားဖြင့် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကျေးဇူးရှင်ဆရာအနေ တမျိုးဖြင့်သာ လေးစားကြရ၊ ကြည်ညိုကြရ၊ ကျေးဇူးတင်ကြရခြင်းဖြစ်၍ ကပိလဝတ်ရဟန်းတို့အဖို့မူ တရားအရှင်ကျေးဇူးရှင်ဆရာမျှမကပဲ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အားဖြင့်ပင် ချစ်ကြောက်ရိုသေလာခဲ့ကြရသော သခင်မင်းသား အနေဖြင့်လည်း လေးစား လာခဲ့ကြရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စင်စစ်သော်ကား နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာနေခဲ့ကြပြီဖြစ်သော ခမည်းတော်ကြီး၏သောက၊ ဘဒ္ဒကစ္စနာ၏ အလွမ်းအဆွေး၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ တမ်းတမှု စသည်တို့ကိုဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်မသိမဟုတ်၊သိတော်မူမည်သာတည်း။ သို့ရာတွင် ကြွသွားတော်မူဖို့ အခါအခွင့် မသင့်သေးသောကြောင့်သာ ကြွတော်မမူသေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့ ယူဆကြဟန်တူသည်။

မိမိတို့ ဤမျှ တသုတ်ပြီး တသုတ် ရောက်ရှိနေကြသည့်အကြောင်းရင်းကိုလည်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် မသိမဟုတ်၊ သိတော်မူမည်သာတည်း။ သို့ သိတော်မူပါလျက်နှင့်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က နှုတ်ခွန်းမစသော ကိစ္စတရပ်တွင်ချစ်ကြောက် ရိုသေပြီးဖြစ်ကြသော ကပိလဝတ် သားတို့အဖို့အထွန့်မတက်ဝံ့ကြ။ ရှာလွန်ရှက်တိုက်ဝံ့ကြ။

ပြော၍သာပြောရသည်။ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်မှာလည်းနည်းနည်းကလေးမျှ အားလပ်တော်မူသည်ဟု မရှိလှပေ။ နေ့

ချိန်အနည်းငယ်ကလေး၊ ညဖက်၌ကျိန်းစက်တော်မူချိန်အနည်းငယ်ကလေးမျှကိုပင် မနည်းကြိုးလုံ၍ ယူတော်မူရသည်။တနေ့တနေ့ပတ်လုံးတွင် ဒါယကာတို့ကို တရားဟောတော်မူရခြင်း၊ ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်တော်မူရခြင်း၊ တဦးချင်း တွေ့ဆုံသင့်သောသူတို့ကို တွေ့ဆုံကယ်ချွတ်တော်မူရခြင်း၊ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိသည့်အချိန်မှတပါး ဆွမ်းခံဝတ်ကို ဂရုစိုက်တော်မူရခြင်း၊ အကြောင်းကိစ္စပေါ်လာတိုင်း ရဟန်းတို့ကို ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူရခြင်း စသည် စသည်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ကိစ္စတော်များမှာ အစဉ်မပြတ်ဆိုဘိသို့ ဆက်ကာဆက်ကာဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြလေရာ စင်စစ်အားဖြင့်သော် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် မိမိကိုယ်တော်တိုင်၏ အရေးကိစ္စဖြစ်သော ကေစာဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူမည့် ကိစ္စမျိုးကိုပင် ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ခဲ၍ သူတပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့်သာ ကိစ္စချင်းဆက်လျက် ရှိခဲ့ရ၏။

ယင်း ဘုရားရှင် ကိစ္စတော်များကြောင့် ဆေးတအိုးကျွမ်းကျွမ်းတရာညက် ဆိုချက်စကားကဲ့သို့ တရားပွဲ၌ပရိသတ်များသာမုခေါ်ချိန်၊ ရဟန်းတို့ တုံ့ပြန် လျှောက်ထားချိန် စသောအချိန်လပ် အချိန်တိုကလေးများအကြား၌ပင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူရသည်။

သာသနာတော်၏အစတွင် ရဟန်းတို့ကိစ္စ၊ ဒါယကာတို့ကိစ္စများမှာ အကင်းမသေ၊ အသားမကျလှသေးရှိကြပေရာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် သာသနာတော်၏အကျိုးကို ကြီးစွာသော ဝီရိယတော်ဖြင့် အပန်းတကြီး အားထုတ်တော်မူရဆဲအချိန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ခမည်းတော်ကိစ္စ၊ ကပိလဝတ်ကိစ္စကိုသတိရတော်မူကောင်း ရတော်မူမည် ဖြစ်သော်လည်း အချိန်

ပေးတော်မမူနိုင်ခဲ့သည်မှာကား ကျွန်ုပ်တို့အမြင်အသိပင် ဖြစ်ပါပေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၌ အဘယ်မျှ ကိစ္စများသည်ဆိုစေ၊ကာဠုဒါယီသည်ကား ဘုရားရှင်၏ ဆောင်ရွက်တော်မူမှုများကို အမြဲအကဲခတ်ယင်း ကပိလဝတ်ကိစ္စလျှောက်ထားရန် အခွင့်အခါကိုသာ ငံ့လင့်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။

သို့နှင့် လျှောက်ထားရန် အခွင့်ကြုံကြိုက်လာသည်။စင်စစ်သော် လျှောက်ထားရန်အခွင့် တမင်ကြုံကြိုက်လာသည်ကား မဟုတ်။ အသိအမြင်ကြွယ်ဝ၍ အလျှောက်အဆိုတွင် နှုတ်ရေးကောင်းလှသော ကာဠုဒါယီမထေရ်က လျှောက်ဆိုသင့်သည့် အခွင့်ကလေး ရေးရေးမျှပေါ်လာသည်ကို အလွတ်မပေးပဲ အရဲစွန့်လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာရှိကာဠုဒါယီ အလျှောက်အဆို ကောင်းလှသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ထိုနေ့ကို ကျွန်ုပ်တို့သတိပြုထားခဲ့သည်။ထိုနေ့သည်ကား မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တည်း။

(၄)

ရဟန်းတို့သည် ဝေဠုဝန် တရားမဏ္ဍပ်၌ နေ့စဉ်စည်းဝေးကြမြဲဖြစ်သည်။ စည်းဝေး၍ တရားဓမ္မဆွေးနွေး ကြသည်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်ကြီးငယ်ရှိလျှင် ထင်အောင်ပြု၍ ထေရ်ငယ်က ထေရ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ထေရ်ကြီးကထေရ်ငယ်သို့လည်းကောင်း လျှောက်ထား ရှင်းလင်းကြသည်။ ထိုတရားမဏ္ဍပ်သို့ ဘုရားရှင်သည် ကြွတော်မူလာမြဲဖြစ်

၏။ကြွလာပြီးနောက် တရားဟောဖို့ အခွင့်ကြုံလျှင် ဟောတော်မူသည်။ ဆုံးမဘွယ်ရှိလျှင် ဆုံးမတော်မူသည်။ ချီးကျူးဘွယ်ရှိလျှင် ချီးကျူးတော်မူသည်။ ပြဿနာ ကြီးငယ် ရှိလျှင်ရှင်းလင်းတော်မူသည်။

သို့ရာတွင်လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်ရက်ကြီးများမဟုတ်ခဲ့လျှင် ရဟန်းတို့စည်းဝေးမြဲဆိုသော်လည်း ဝေဠုဝန်တွင်ရှိသမျှရဟန်း အားလုံး အပြည့်အစုံတက်ရောက်ခဲကြသည်။ အချို့မှာ မိမိတို့ ရဟန်းကိစ္စနှင့် မိမိတို့နေရာတွင်ပင် ရှိကြ၏။အချို့မှာ ခရီးလှည့် နေတတ်ကြ၏။

လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်ရက်ကြီးများတွင်မူကား နာမကျန်း ဂိလာန ရဟန်းများမှတပါး တရားမဏ္ဍပ်သို့ အားလုံးတက်ရောက်ကြရ၏။ ဤကား ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ဖြစ်သည်။ တရားမဏ္ဍပ်၌ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များကို အစီအစဉ်အတိုင်းရွတ်ဆိုကြရသည်။ အပြစ်ကြီးငယ်ရှိလျှင် မခြွင်းမချန် ထင်စွာပြကြရသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် လပြည့်လကွယ် နေ့ကြီးများသည် ရဟန်းတို့၏ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေး နေ့ကြီးများတည်း။

ထိုနေ့က ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးကြီးသည် အခါတိုင်း နေ့များထက် စည်ပင်လှသည်။ သာယာလှပသည်။ ပြေပြစ်သည်၊ ညီညွတ်သည်။ အကြောင်းကား နာမကျန်းမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ အခြားကိစ္စ ထူးထွေမှုကြောင့် လည်းကောင်း ပျက်ကွက်သောရဟန်းတပါးမျှမရှိ။အပြည့်အစုံတက်ရောက်ကြသည်။ အချင်းချင်း လျှောက်ထားဘွယ်သော်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မြတ် ဆုံးမကံ ဖြစ်ဘွယ် သော်လည်းကောင်း ပြဿနာကြီးငယ်ဟူ၍လည်း မရှိ။

တပေါင်းလ၏ သာယာသော ညနေခင်းမှ ဆောင်းကြွင်းနှင်းမှုန်တို့ကို ဖြတ်ခဲ့၍ ထွန်းတောက်လျက်ရှိသောနေရောင်သည် ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းရောင်နှင့်လိုက်ဖက်ကာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ သာယာမှုကို ကျက်သရေအတိဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဒပြည့်ဆောင်သကဲ့ ရှိနေသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားအသံတော်အောက်တွင် ရဟန်းပရိသတ်သည် ငြိမ်ဝပ်စွာနာခံလျက်ရှိခဲ့ရာမှဘုရားရှင်တရားတော်အဆုံးသို့ ရောက်သည်။ ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသည် ပြီးဆုံးတော့အံ့ရှိ၏။ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလျှင် အစည်းအဝေးပြီးဆုံးမည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည် တရားဆုံးသော်လည်း ရုတ်တရက်ကြွတော်မမူသေးပဲ ခေတ္တနားနေတော်မူသကဲ့ ဆိုင်းငံ့နေသည်။

ဤအခါ်ိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ပင်ရှိသော ကာဠုဒါယီမထေရ်သည် ငြိမ်ဝပ်ရာမှ ကိုယ်ဟန်ကို အနည်းငယ် ပြင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သေသပ်ပြီးသော သင်္ကန်းကို ပို၍သေသပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်၍ ဝဲလက်တွင် သင်္ကန်းစကို ကန်တော့ထိုးကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ "လျှောက်ထားဝံ့ပါသည် ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ဘုရား။" ဟုလျှောက်တင်လိုက်သည်။

ကာဠုဒါယီ၏ လျှောက်တင်သံကြောင့် ရှေ့ပိုင်းမှ ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နံဘေးမှရဟန်းတို့ သည်လည်းကောင်း ကာဠုဒါယီသို့ စဉ်းငယ်စောင်းငဲ့၍ကြည့်ကြသည်။နောက်ပိုင်းမှ ရဟန်းတို့က ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်မြှင့်၍ ကြည့်ကြသည်။ အကြောင်းမူကား ယနေ့အစည်းအဝေးသည် ပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆထားကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကာဠုဒါယီ၏လျှောက်တင်သံကို ကြားရသောအခါ ဘုရားရှင်သည် စဉ်းငယ်ပြုံးတော်မူလိုက်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကာဠု

ဒါယီ အဘယ်အကြောင်းလျှောက်တင်တော့မည်ကို ဘုရားရှင် သိတော်မူပြီးဖြစ်ဟန်တူသည်။

အခြားသာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ပင်ဖြစ်စေကာဠုဒါယီနေရာမှ ဤကိစ္စဤတာဝန်မျိုးကိုလျှောက် ထားရမည်ဆိုလျှင်ခမည်းတော်ဘုရားသည် သားကြီးနှင့်ကွဲကွာ နေခဲ့ရသည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်မျှ ကြာရှိပြီဖြစ်ပါ ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ကပိလဝတ်သို့ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူရန် များစွာတောင့်တပူပန်လျက်ရှိပါကြောင်း၊ ဆွေတော်မျိုးတော် အများကလည်းအလားတူပင် တောင့်တလျက်ရှိကြပါကြောင်း၊ ဘုရားရှင်သည် သက်တော်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော ခမည်းတော် ၏မေတ္တာတော်ကိုထောက်ထား၍ ကပိလဝတ်သို့ ကြွတော်မူ သင့်ပါကြောင်း၊ ကြွတော်မူရန်မှာလည်း ခြေခင်းလက်ခင်း သာသော ယခုကဲ့သို့အချိန်၌ များစွာသင့်လျော်လှပါကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းအကျိုးပြည့်စုံရုံမျှသာ လျှောက်ထား ကြမည်ဖြစ်၏။

နှုတ်ရေးကောင်း၍ ဗဟုသုတကြွယ်ဝလှသော ကာဠုဒါယီ သည်ကား ကြောင်းကျိုး စပ်ရုံမျှမဟုတ်ပဲ ခမည်းတော်၏ မေတ္တာကိုလည်းကောင်း၊ ခမည်းတော်၏ သောကကိုလည်း ကောင်း၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ တမ်းတမှုကိုလည်းကောင်း၊ ခရီးသွားရန်သင့်သော ယခုအချိန် ယခုရာသီ၏ သာယာပုံကို လည်းကောင်း ဂါထာအဖွဲ့ပေါင်း ခြောက်ဆယ်တိတိဖြင့် ပညာ ရှိပီသစွာ အလင်္ကာရသဂုဏ် အပြည့်အဝဖြင့် တခမ်းတနား လျှောက်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းဗရိသတ် အားလုံးပင် နားဝင်ဆိမ့်စွာ ကြားနာကြရပေသည်။

ဝဲယာသီးသီး၊ မြိုင်ခရီး၌
ဒေါင်းမြီးယပ်သွင်၊ ရောင်ရှင်ရှင်နှင့်
ရွက်စဉ်နုရွ၊ တင့်တယ်ကြ၍
ပွင့်လှဆန်းစွာ၊ ပင်တိုင်းဖြာသည်။
မဟာဝိရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။ *

* [မဟာဝိရ၊ ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ အင်္ဂီရသာနံ၊ ကိုယ်တော်မှ ပြိုးပြိုးပြက် ထွက်သော အရောင်ရှိကုန်သော ဘုရားမြတ်တို့၏။ သမယော၊ ခရီးသွားရာအခါပါတည်း။]

ဖူးပွင့်စုံညီ၊ ဖျားညွန့်ချီသည့်
တောမှီချုံလျှိုး၊ ငန်းနွယ်မျိုးတို့
ပြိုးပြက်ရောင်လျှပ်၊ ကျောက်ဖဏ္ဍပ်သို့
ချစ်အပ်ဖွယ်ရာ၊ ရှုခင်းသာသည်။
မဟာဝိရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

ချစ်သူတကွ၊ မျိုးချွေးမတို့
တောစအပါး၊ ခရီးသွားအား
ဖြားဖြားယောင်းယောင်း၊ နွယ်ငင်ပေါင်းလည်း
ပျံ့လှောင်းကြိုင်စွာ၊ မွှေးကြပါသည်။
မဟာဝိရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

အိုးဝေအိုးဝေ၊ တောင်ထိပ်ဗွေ၌
ထွေထွေထူးထူး၊ တွန်ရင့်ကျူးလျက်
ရှင်မြူးပါကြ၊ ဥဒေါင်းလှတို့
ဖိုမခေါ်ကာ၊ ကကြပါသည်။
မဟာဝိရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

သွင်သွင်သုတ်သွင်း၊ လေချိုညှင်းလည်း
သင်းသင်းပျံ့ပျံ့၊ နှုးညှံ့ညှံ့တည့်။

မိုးယံကောင်းကင်၊ တိမ်မြူစင်၍
ရှစ်ခွင်မျက်နှာ၊ တောက်ပ ပါသည်။
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

လဝန်းပေါ်လျှင်၊ လူပေါင်းရွှင်လျက်
မြေပြင်တလင်း၊ ချစ်သူချင်းတို့
သတင်းစကား၊ ဆန်းကြယ်ကြား၍
အားရဝမ်းသာ၊ ပျော်ရေးဖြာသည်။
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

ရန့်ကြိုက်သူ၊ ခပ်သိမ်းလူအား
ကြည်ဖြူဆက်သ၊ မွှေးဝေငှသို့
ဖိုးလရောင်လျှံ၊ အာရုံခံ၍
ပန်းပုံမာလာ၊ ပွင့်ကြပါသည်။
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

သရေတောက်ပ၊ ကပိလဟု
နာမကျော်ထင်၊ မျိုးရပ်ခွင်လည်း
ကြည်လင်ရွှင်လန်း၊ နတ်တို့ကွန်းသို့
အိမ်နန်းဝေဆာ၊ ဆင်ယင်ပါသည်။
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

မုနိထွတ်တင်၊ ဘုရားရှင်။ ။
မည်တွင်သုဒ္ဓော်၊ ခမည်းတော်သည်
ဖူးမြော်လိုလှ၊ မြတ်ဆန္ဒကြောင့်
ဆယ်ဆချိန်ခါ၊ လျှောက်စေလှာသည်။
မပာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

ကာဠုဒါယီ၏ လျှောက်တင်ပုံ ခမ်းနားလှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သုတိ သာယာလှသောကြောင့်လည်းကောင်း

ဘုရားရှင်အမှူးရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းပရိသတ်ကြီး တခုလုံးသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ လျှောက်ထားမှု၏ အလင်္ကာရသကို ခံစားကြသည့်ပမာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြ၏။

ဘုရားရှင်၏ အလိုတော် မည်သို့ပါရှိလေမည်မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ အနေနှင့် ဝန်ခံရမည်ဆိုသော် ကာဠုဒါယီ၏ ဂုဏ်မြောက်သော လျှောက်ထားချက်ကြောင့် အဖွဲ့ကောင်းသော ကာဠုဒါယီ၏ တောပန်းချီ တောင်ပန်းချီတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သာယာသော မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပျံ့ပျူးသော လမ်းခရီးကိုလည်းကောင်း၊ တောပန်း တောင်ပန်းတို့၏ မွှေးကြိုင်ပုံကိုလည်းကောင်း၊အခြားရာသီများမှာထက်ပို၍ တင့်တယ်သည်ဆိုသောတပေါင်းလရာသီ အတွင်း တောတောင်၏သာယာလှပုံကိုလည်းကောင်း၊ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ လှပစွာ မြူးကြွလှုပ်ရှားကြပုံကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုယင်း၊ တွေ့ထိယင်း၊ ခံစားယင်း ခရီးသွားလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကျင့်သုံးသော ဓမ္မ၏ အခြေခံရည်ရွယ်ချက်မှာ လောကမှ လွတ်မြောက်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏နေမှု၊ စားမှု၊ လှုပ်ရှားမှုစသော ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှုအားလုံးတွင် လူ့လောကနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းဝေးလိုကြသည်။ လူ့လောကနှင့် မကင်းသေးမီ လူ့လောကအတွင်း၌ လူ့လောကနှင့် အကင်းဝေးဆုံးနေရာသည်ကား တောတောင်တို့သာဖြစ်ကြပေရာ ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းများသည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် တောတောင်ကို ခင်တွယ်ကြ၏။ လိုလားကြ၏။ တတ်နိုင်သမျှ တောရိပ် တောင်ရိပ်ကို ခိုလိုကြ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောတောင်နှင့် အနေဝေးခဲ့သူ

များဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆိုသည်မှာ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် သာရိပုတ္တရာတို့ကို ဆိုလိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြောင့်ကြမှုကင်းဝေးသော မိဖမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ခဲ့သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြပေရာ ရှုပ်ထွေးသော လူ့လောကတွင်သော အနေများ၌ အေးချမ်းသော တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် အနေဝေးခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထက် အဆရာထောင်မက လောကစည်းစိမ်ကြီး မားပေသော ဘုရားရှင်သည် ဥရုဝေလ၌ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင်ပင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပုံကို သိရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်ရပေတော့သည်။

ယခုကဲ့သို့ကာဋ္ဌုဒါယီ၏ တောဘွဲ့တောင်ဘွဲ့တို့ကို ကြားရသောအခါ တောသို့ညွတ်ခိုလိုလှသောဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်၏ဝင်တွင်း၌ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် တောတောင်ကို ဖြတ်သန်းရသောကပိလ ခရီးရှည်ကြီးကိုသွားကြရမည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ လာဘ်ကြီးတပါး ဆိုက်ရောက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိပေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သာရိပုတ္တရာစသော အခြားရဟန်းအားလုံးသည်လည်း ကျွန်ုပ်အလားတူပင် ဆန္ဒရှိကြမည်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မုချပြောနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်သည်သာ အဓိကဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာဋ္ဌုဒါယီ၏လျှောက်ထားပြီးသော အလင်္ကာ အရသာကို ခံစားယင်း ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။

(၅)

ထိုအခိုက်မှာပင် "ချစ်သားရဟန်းတို့"ဟူသော ဘုရားရှင်၏မိန့်တော်မူသံကို ကြားရ၏။

"နက်ဖြန်နံနက်တွင် ကပိလဝတ်သို့ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ကြွကြမည်၊ လိုက်လိုသောရဟန်းများလိုက်ပါနိုင်ကြသည်။မောဂ္ဂလန်က ငါတို့ခရီးထွက်မည့်အကြောင်းကို ကျောင်းဒကာကြီးသို့ အကြောင်းကြားချေ။" ဟု ဘုရားရှင်က ဤသို့မိန့်တော်မူလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် ရဟန်းအားလုံးသည် ခရီးထွက်ရမည်ကို ဝမ်းမြောက်ကြလှ၍ နှလုံးရွှင်ပျခြင်းဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွပင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်ထွက်ကြွတော်မူ၍ ယနေ့အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်အမိန့်တော်အရ ဆောတလျင်ပင် နန်းတော်သို့သွားခဲ့သည်။ ဤတွင်ဘုရားရှင်၏ အရှိန်အဝါကြီးမားလှပုံကိုလည်းကောင်း၊ အရိပ်အာဝါသကြီးမားလှပုံကိုလည်းကောင်းကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သာမန် လူဟယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါ ဘိမူသို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ကူးပြောင်းလာခဲ့သော ပရဗိုဇ်ဘဝနှင့်ပင်ဖြစ်စေဘိဦး၊ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်၏ ရွှေနန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ဘို့မှာ မလွယ်လှပါပေ။ ယခုသော် ဘုရားရှင်၏ အရှိန်အဝါတော်ကြောင့် နန်းတော်အရံအတားတံခါးတို့သည် ဟင်းလင်းပွင့်ကြကုန်၏။ ထိုမျှမဟုတ်၊ ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်၍ မင်းရေးစိုးခွင်တို့ကင်းပြတ်ကာ နန်းတော်သူနန်းတော်သားတို့ အေးချမ်းစွာနေကြသည့် အချိန်ဖြစ်ရာ ကျောင်းဒါယကာကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို လျှောင်းတော်ဦးသို့ပင် ပင့်ဆောင်၍ ညှော့ခံသည်။

ကျွန်ုပ်ကဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်အရ နက်ဖြန် နံနက်မှစ၍ ဘုရားရှင်အမှူးပြုသော ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပိလဝတ်သို့ခြေကျင် ခရီးထွက်ကြမည့်အကြောင်းကိုပြောပြသောအခါ ဘုရင်သည်

အလိုမကျဟန်ဖြင့်မျက်မှောင်တချက်ညှိုးသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသေး၏။ နောက်မှမျက်နှာကိုပြင်လိုက်သည်။

ကျောင်းဒါယကာကြီးသည် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ကြည်ညိုရုံမျှမဟုတ်၊ သံဃောဇဉ်လည်း ကြီးမားတော်မူလှသည်။ ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့မရောက်မီကပင် သူ့နိုင်ငံ သူ့နေပြည်တော်တွင် သီတင်းသုံးရန်ကြိုတင်လျှောက်ထားခဲ့သူမဟုတ်ပါလော။ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဘုရားရှင်အား သူ့နိုင်ငံသူ့ကျောင်းတွင်သာ ရာသက်ပန်သီတင်းသုံးသွားတော်မူစေချင်ပေမည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရသည် ဘုရားရှင်အဖို့ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်မိဖဆွေမျိုးတို့နှင့် နှစ်ရှည်လများကွဲကွာတော်မူနေခဲ့ရရှာပုံကို ကိုယ်ချင်းစာမိဟန် တူပေသည်။ မည်သို့မျှမကန့်ကွက်တော့ပဲ အသာတကြည်ပင် ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ခွင့်ပြုရုံသာမဟုတ်၊ တောတွင်းလမ်းခရီးတလျှောက်၌ ရာဇဂြိုဟ်ပိုင်နက်အဆုံးထိ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အခက်အခဲမရှိစေရန် ဆင့်ဆိုစီစဉ်လိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ခရီးထွက်ရင်းမှ သိလာရသည်။

နောက်တနေ့။ အတိအကျဆိုသော် မဟာသက္ကရာဇ်၁၀၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့နံနက် နေထွက်တပြူအချိန်တွင် ဘုရားရှင်ဦးဆောင်သော ကျွန်ုပ်တို့ သံဃာတန်းကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့စွယ်ကိုဖြတ်၍ ကပိလဝတ်သို့ရှေးရှုကာ ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ခရီးထွက်မည့်သတင်းသည် ညတွင်းချင်းပင် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ဟန် တူ၏။ အကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်ဒါယကာ ဒါယိကာမများစွာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ခရီးကိုကြို၍ ထိုနေ့အတွက် ဆွမ်းလောင်းလှူလိုက်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်အား ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရကိုယ်ဘိုင် လမ်းမှကြို၍နှုတ်ခွန်းဆက်လျှောက်တင်၏။ ကျောင်းဒါယကာကြီးက ကပိလဝတ်တွင် မိဖဆွေမျိုးများနှင့်တွေ့ဆုံပြီးသည့်အခါရာဇဂြိုဟ်သို့ပင်ပြန်ကြွလာတော်မူပါရန် လျှောက်ထားသည်။ အလားတူပင်ကျွန်ုပ်တို့ ဒါယကာ ဒါယိကာမများစွာကလည်း လျှောက်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည် ပြန်လာမည် မလာမည်ကို ဘာစုံတရာ ကတိမိန့်ခွန်းစကား ပြန်လည် မြွက်ကြားတော် မမူခဲ့ပေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်သည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ကာ တောနက်ခရီးသို့ တိုး၍ တိုး၍ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တောကို နှစ်သက်ပါသည်ဆိုသည့်ဘိုင်ဝေဠုဝန်၌ ရဟန်းအချို့နေရစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိခဲ့သော်လည်း တပါးမကျန် အားလုံးပင်လိုက်ပါလာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ သက်တမ်းတလျှောက်၌ ဤခရီးသည် အရှည်ဝေးဆုံးသောခရီးဖြစ်၍ တညီတညွတ် ခရီးသွားဦးရေအားဖြင့်လည်း အများဆုံးဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ သိရှိလာရသည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ကပိလဝတ်သည် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ကွာဝေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးပြင်းသွားရောက်ကြခြင်းမဟုတ်။ တနေ့လျှင် တယူဇနာမျှသာ ခပ်မှန်မှန် သွားရောက်ကြသည်။ သုံးရက်ခန့်သွားမိကြသောအခါ ဤခရီးအတွက် ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကို ခန့်မှန်းမိလာသည်။ ဘုရားရှင်သည် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ဤခရီးကို တနေ့လျှင် တယူဇနာကျသွားရောက်ခြင်းဖြင့် နှစ်လခရီး၊ ကဆုန်လပြည့်တွင် ရောက်ရှိဘို့ရည်ရွယ်တော်မူသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ခရီးလမ်းတလျှောက်တွင် တောလက်ကျေးရွာ များစွာရှိရာ ထိုကျေးရွာများသို့ရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျောင်းဒါယကာကြီး၏ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှုကြောင့် နံနက်ပိုင်းဆိုလျှင် ဆွမ်းကွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ညနေပိုင်းဆိုလျှင် အဖျော်ယမကာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံရသည်။ ကျောင်းဒါယကာကြီးသည် ကပိလဝတ်သို့လည်း ဘုရားရှင်ကြွလာပြီဖြစ်သည့်အကြောင်းကိုခြေမြန်တမန်တို့ဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဟု ကြားသိရသည်။

တောတောင်ခရီးလမ်းတလျှောက်လုံးမှာပင် သစ်သီးဝလံတို့ပေါများလှသောကြောင့် ကျေးရွာလူသူနှင့် ကင်းပြတ်နေလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဟောန်းများအတွက်ကား သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်ကြပေသည်။ သို့နှင့်တောနက်ခရီးသို့ တရက်ပြီးတရက် တိုးဝင်ရောက်ရှိလာကြသည်။

(၆)

ပညာရှိတို့မည်သည် လောကကို ဦးဆောင်ကြသူများသာမဟုတ်သေး။ လောကကို လှည့်စားနိုင်ကြသူများလည်း ဖြစ်ကြောင်း ခရီးသွားယင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိလာခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်ကဲ့သို့နှစ်ရှည်လများတောနှင့်မပွန်းတီးဘူးစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် တော၏အကြောင်းကိုကား သိသည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်သည် တောင်ငါးလုံးကာခို၍ တောရိပ် တောင်ရိပ်ကောင်းလှသော ဒေသဖြစ်၏။ မြေသြဇာကောင်း၍သီးနှံဖွံ့ဖြိုးကြမြဲဖြစ်သည်။သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ စည်ပင်ကြသည်။ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်တို့ မိုးရေနွေ

ပါ ပြည့်ဖြိုးကြ၍ ရေရှားမိုးခေါင်ဟူသော စကားမှာ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သား ပြည်သူတို့အဖို့ မကြားစဖူးမျှပင် ဖြစ်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်အလားတူပင် ကပိလဝတ်သည်လည်း သစ်ပင် တောတောင်တို့သာယာ၍ မြေဩဇာကောင်းလှသည်ဟု ဆို သည်။ ရာဇဂြိုဟ်ထက်ပင်သာလွန်သေးသည်ဟု ကပိလဝတ် ရဟန်းတို့ထံမှ ကြားသိရသည်။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။အကြောင်း မူကား ကပိလဝတ်သည် တောင်ခြေမြေပြန့်တွင် တည်ရှိသော ဒေသဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သည် တောထူ၍ တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသောကြောင့် မိုးလွန်အအေးလွန်သောဒေသဖြစ် သည်။ ကပိလဝတ်ကား တောင်ခြေဒေသမျှဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်ထက် အပူအအေးညီမျှဘို့ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်နိုင်ငံလုံးအဖို့ နေချင့်စဘွယ် အကောင်းဆုံး အလှဆုံးရာသီကား တပေါင်းတန်ခူးနွေကာလပင်တည်း။

တောရိပ် တောင်ရိပ်ကောင်းသော ဒေသများဖြစ်ကြ၍ မိုးရာသီဆိုလျှင် မိုးသည် လိုသည်ထက်ပိုတတ်မြဲဖြစ်သည်။ယင်း သို့ သစ်ပင်တောတောင်နှင့် မိုးပိုသော ဒေသဖြစ်သောကြောင့် ပင်ကိုယ်အတိုင်းပင် အေးမြလျက်ရှိရာတွင် ဆောင်းရာသီဆို လျှင် ဆောင်း၏ အချမ်းဓာတ်တိုးဝင်လာသောအခါ အအေး ဓာတ် အချမ်းဓာတ်လွန်ကဲမြဲဖြစ်သည်။

နွေရာသီကားအပူအအေးမျှတ၍ရာဇဂြိုဟ်သားတို့အဖို့ နှစ် စဉ်တမ်းတမျှော်ခေါ် နေခဲ့ကြလေ့ရှိသော ရာသီပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ရာဇဂြိုဟ်ပညာရှိတို့ကမဇ္ဈိမလမ်းစဉ်ဖြင့် အပူ အအေး နှစ်ဖက်စွန်းမထွက်သောဘုရားရှင်၏ တရားတော်မြတ် ကို နွေရာသီဖြင့်ပင် ဥပမာဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့သာယာလှသော နွေရာသီတွင်မှ ကပိလဝတ်သို့

ကျွန်ုပ်တို့ခရီးရှည်ထွက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ တော တောင်၏ဆိတ်ငြိမ်မှု ဝိဝေကအရသာကို ခံစားယင်း နှစ်လိုဘွယ်ရှိလှသောကြောင့် ဤအချိန်ရာသီကိုမှ ရွေး၍ ခရီးထွက်ရန် လျှောက်တင်စီစဉ်ခဲ့သော ပညာရှိကြီး ကာဋ္ဌုဒါယီထေရ်၏ စိတ်ကူးကို တစိမ့်စိမ့်တွေး၍ ချီးကျူးရပေသည်။

သို့ရာတွင် ကာဋ္ဌုဒါယီသည်ရာသီအရွေးကောင်းရုံမျှမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလှည့်စားနိုင်၊ မျက်လှည့်ပြနိုင်ခဲ့ ချေသေးသည်။ ဖော်ပြပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ရိပ်တောရိပ်ပျော်များပီပီ တော၏အလှ၊ တောင်၏အလှ၊ သစ်ပင်၏အလှ၊ ပန်းမန်၏အလှ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်၏အလှ၊ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့၏အလှကို တွေ့ခဲ့၊သိခဲ့၊ခံစားခဲ့ဖူးကြသည်သာဖြစ်သည်။သို့ရာတွင် အကြမ်းဖျင်းခံစားရရုံမျှဖြစ်၍ မည်သို့မည်ပုံ လှသည်ဟုကားခွဲခြားခံစားနိုင်ကြခြင်းမဟုတ်ပေ။

ဘုရားရှင်သို့ ကာဋ္ဌုဒါယီ လျှောက်တင်ချက် အဖွဲ့များနှင့်ဟပ်၍ ကြည့်နိုင်သည့်အခါတွင်မှ တော တောင်၏ အလှကိုပြတ်ပြတ်ထင်ထင်ခံစားနိုင်လာကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်ရာသီဥတုထက်ကပိလဝတ်ရာသီဥတုကပို၍ကောင်းသည်။ သစ်ပင် တောတောင်တို့ ပို၍သာယာသည်ဟူသော ကပိလဝတ်သားတို့၏စကားသည်ကပိလဝတ်ဖက်သို့ ခရီးရောက်လာလေလေ ပို၍မှန်လာလေဖြစ်၏။

ပင်စည်တောအုပ်သည် ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ညီညာ၏။ အောက်ခြေ မြေအပြင်သည် သန့်ရှင်း၏။ လမ်းခရီးသည် ဖြောင့်ဖြူး၏။ ပင်စည်တောအုပ်ကြီးမားသော်လည်း သစ်ရွက်တို့သည် ရွက်သစ်လဲကြချိန်ဖြစ်သည့်အလျောက် စိပ်စိပ်သိပ်သိပ်မရှိ။ အချို့ကြွေကြဆဲ၊ အချို့ကြွေကျလုဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်တို့၏အရောင်သည် အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်၊ လန်းဆန်းနုပျိုသည့် အသွင်ဖြစ်သော အစိမ်းရောင်တွင် ရင့်ကျက်မှုရောဖက်သော အဝါရောင်တို့ ပြိုးပြက်စွက်လျက်ရှိကြသည်။

အစိမ်းမှကူးပြောင်းသော အဝါရောင် သစ်ရွက်ကလေးတို့သည်ပင်စည်မှ ပြုတ်ကြွေကာ ချာလည်လည်၍ ကျလျက်ရှိကြသည်ကို နေရာများစွာတွင် တွေ့ရသည်။ဤကြွေရွက်ဝါကလေးများမှာ စာဆိုပညာရှိကာဠုဒါယီ၏အလိုအားဖြင့် ဈာန်ယာဉ်စီးသော တောပျော်ရသေ့ရဟန်းများပမာတည်း။

ကြွေရွက်ဝါတို့နေရာတွင်လန်းဆတ်သောအငုံအဖူးတို့ကနေရာယူကြသည်။ အပင်အချို့မှာ ရွက်သစ်လောင်း၍ ရွက်ဟောင်းကြွေလျက်ရှိကြသော်လည်း နွေပန်းတို့ တုလန်းလန်းတဝေဝေပွင့်လျက်ရှိသောအပင်များစွာလည်း ရှိကြသေး၏။ ပန်းဆိုင်းပန်းနွယ်ကြီးများစွာတို့သည် သစ်ပင်ကြီးတို့မှ ပြေပြေလျောလျောကျတွဲခိုလျက်ရှိကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ အစိမ်းရောင်အခြေခံတွင် အနီ၊ အဝါတို့ စွက်၍ ဆေးစုံပြက်ထားသည့်နှယ်တည်း။

ပန်းရနံ့တို့ကလည်း လမ်းခရီးတလျှောက်လုံးတွင်ပင် ပြတ်လေသည်မရှိ။ တသင်းသင်း တထုံထုံရှိလှပါဘိသည်။ နေသည်နွေရာသီဖြစ်၍ သူ့ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ကျဲကျဲတောက်ပူလေမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့လမ်းခရီးတောအုပ်သို့ကား အစွမ်းကုန်မပူနိုင်ရှာ။ တောတောင်တခိုတွင် ယှက်သန်းလျက်ရှိကြသော မြူခိုးမြူငွေ့တို့ကို ဖြတ်သန်း၍ ပူရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လိုအပ်သောအလင်းရောင် ရစေရုံမျှဖြစ်၍ တောအုပ်အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်

သစ်ရွက်ပင်စည်တို့အကြားမှ ပြိုးပြိုးပြောက်ပြောက်မျှ ဖြတ်သန်းလျက်ရှိကြသော နေခြည်နုကလေးများသည် ဘုရားရှင်၏ ဦးခေါင်းတော်ထက်၌ အစိမ်းရောင် မျက်နှာကြက်ကြီးဝယ် စိန်သီးစိန်ပွင့်တို့ တွဲခိုခြယ်သထားသည့် အသွင်မျှသာရှိသည်။

တောပျော်သတ္တဝါများအနက် အလှဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော ဥဒေါင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သမင်တို့ကိုလည်းကောင်း နေရာများစွာတွင် တွေ့ရသည်။ ထိုသတ္တဝါများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့သည့်အခါ၌ လန့်ဖျပ်ရှောင်တိမ်းကြဖို့ကောင်း၏၊ သို့ရာတွင် ထိုသတ္တဝါများမှုမှာ ကျေးငှက်သာရကာစသော မည်သည့် တောပျော်သတ္တဝါမျှ ကျွန်ုပ်တို့ကြောင့် လန့်ဖျပ်ကြသည်ကို မတွေ့ရပဲ နေရိုးနေစဉ်အတိုင်းပင် နေကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တော၏မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်ခဲ့သော ဘုရားရှင်အား တောသတ္တဝါများ ရင်းနှီးနေကြဟန်ရှိသည်။ ဘုရားရှင်၏မဟာကရုဏာတော်သည် သူတို့အပေါ်၌ ပျံ့နှံ့နေဟန်ရှိသည်။

ခရီးတနေရာ၌မူ အံ့ဩဘွယ်တရပ်ကိုပင် တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေချမ်းအချိန်၌ ရေတိမ်ချောင်းတခုကို ဖြတ်သန်းကြရသည်တွင် ရေသောက်ဆင်းသော သမင်တအုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သမင်တို့နောက်တွင်ကား လေးမြားအသင့်ပြင်ပြီးသောတောလိုက်မုဆိုးတည်း။

သမင်တို့သည် အသက်ဘေးအတွက် ပြေးကြရာမှ ဘုရားရှင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အရှိန်ကိုသတ်ပြီးလျှင် အေးချမ်းစွာရပ်တည်ဝန်းရံကြသည်။ မုဆိုးသည်လည်း ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်သောအခါ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ပင် ရောက်လာကာ ဒူးတုတ်ရှိခိုးသည်။ သားကောင်နှင့် မုဆိုးတို့သည် ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်၌ ငြိမ်းချမ်းကြ၏။

ဘုရားရှင်က မုဆိုးအား ခရီးအတန်ရပ်၍ တရားဟောသည်။ သမင်တို့သည် မုဆိုးကိုပင် ဝန်းရံလျက်ရှိကြ၏။ ဘုရားရှင်၏ တရား၊ ဘုရားရှင်၏ကြီးမားသောမေတ္တာ၊ မဟာကရုဏာတော် အောက်၌ ယင်းသို့အံ့ဘွယ်အသွင်ကို တွေ့ရသည်မှာ နှစ်သိမ့် ဘွယ်ရှိလှပါဘိသည်။

သို့နှင့် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကပိလဝတ် နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

(၃)

ကပိလဝတ် နယ်နိမိတ်ဆိုသည်မှာ ကပိလဝတ် ပြည်သား များစွာတို့ စောင့်ဆိုင်းကြိုဆိုကြသည့် နေရာကိုရည်၍ ဆိုလိုက် ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုသော်ကပိလဝတ်ဖက်သို့ ခရီးထက် ဝက်ကျော်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ရောက်လေရာရာ တောလက် ကျေးရွာဒေသများမှ ကြိုဆိုမှုများမှာ အနည်းနှင့်အများ ရှိခဲ့ ကြသည်သာဖြစ်သည်။

ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကြမည့် သတင်းကို မဆွကပင်ကြားသိထားပြီးဖြစ်ကြရသည်။ သူတို့၏ ချစ်စွာသောမင်းသားကို ဘုရားဖြစ်၍မျှဟုတ်ပဲ ပင်ကိုယ်အား ဖြင့်ပင် ချစ်ကြည်လေးစားခဲ့သူများဖြစ်ကြသည်။ သခင်မင်း သားသံယောဇဉ်မျှမက တခါရောက်ပြီး တခေါက်မပြန် ဆို့ရ လောက်အောင်ပင် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဘုရားပင့်သွားခဲ့လေသမျှသော ကပိလဝတ်ပြည်သား လူစိမ်းကားကြီးများအတွက် သံယော ဇဉ်ကလည်းတဖက်တွင် ရှိနေကြသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကပိလဝတ်ပြည်သူပြည်သားတို့သည် သူတို့လက် လှမ်းမီနိုင်သမျှအထိ လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ တနေ့ခရီးမျှ

ကျန်သေးသော ယနေ့အဖို့မူ အစုအရုံးဖွဲ့ကာ အင်တိုက်အား တိုက် ကြိုဆိုကြသည်။ သခင်မင်းသား ဘုရားရှင်အမှူးပြုသော သူတို့လင်သား၊ ဖခင်၊ ညီ၊ အစ်ကို၊ ဦးလေး၊ မိတ်ဆွေစသည့် ကပိလဝတ်သားတို့ကို ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်တွေ့သောအခါ အချို့ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။အချို့ငိုယိုကြသည်။ အချို့ဖက်လှဲတကင်း မျှ ခြေကိုကိုင်၍လည်းကောင်း၊ လက်ကိုဆွဲ၍လည်းကောင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြိုဆိုပွဲဟု ဆိုရချိမ့်မည်။

ကပိလဝတ်ရောက်သော် သားတော်ဘုရားရှင်က နန်းတော် တွင် သီတင်းမသုံးဟု ဆို၍တကြောင်း၊ ရဟန်းများစွာပါလာ သည်ကြောင့် တကြောင်း၊ တောကိုကြိုက်လှသော သားကြီး ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးနိုင်ရန် ကပိလဝတ်အဝင်ဝ မလှမ်းမကမ်းရှိ သမင်ပေါသော မင်းသုံးဥယျာဉ်ကို နိဂြောဓာရုံဟုအမည်တပ်၍ ခမ်းနားစွာ အချိန်မီ ကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း၊ ခမည်းတော်အမှူးပြုသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် နိဂြော ဓာရုံမဏ္ဍပ်မှ စုရုံးကြိုဆိုကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းစသောသတင်း များကို ကြိုတင်ကြားသိကြရသည်။

သို့နှင့်ထိုနေ့ညချင်းအချိန်တွင်နိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်ကျောင်း တော် ကြိုဆိုရေးမဏ္ဍပ်အဝသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိကြချိန်တွင် လပြည့်ရက် လမင်းသည် မှုတ်မကင်းသော ကောင်းကင်ကိုဖြတ်သန်း၍ ထင်းထင်းကြီး သာလျက်ရှိ၏။ မဏ္ဍပ်အဝင်လမ်းတလျှောက်နှင့် နေရာပေါင်း များစွာတွင် ပန်းဆိုင်းပန်းခက်တို့ ဆွဲချိတ်ထား၍ ထိုပန်းဆိုင်း ပန်းခက်တို့အကြားတွင် မီးပုံးမီးအိမ်တို့ကို ဆွဲချိတ်ထားသည်။

သားကြီးဘုရားရှင်အား မဏ္ဍပ်အဝရှေ့ဆုံးမှ ကြိုဆိုသူမှာ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်ဖြစ်၏။ကျွန်ုပ်သည် လူတကာတို့၏

အထွတ် သားထူးသားမြတ်တယောက် ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သော ခမည်းတော်ကြီးအား ဂရုတစိုက်ကြည့်မိသည်။

ခမည်းတော်ကြီးမှာ သက်ရွယ်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်၏။ ခါးကိုင်းသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာကား ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးပင် ဖြစ်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်မှ ဇရာ၏ လက္ခဏာများဖြစ်ကြသော အရေးအကြောင်းများသည် ထင်းထင်းပေါ်လျက် ရှိကြ၏။ မျက်လုံးများမှာ မှုန်လှပြီဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း သားကြီးကို ဖူးမြင်ရ၍ ဝမ်းမြောက်လှသောကြောင့် လ ရောင်တွင် တလက်လက်တောက်ပလျက်ရှိကြ၏။ ခမည်းတော်ကြီးသည် ကိုင်းညွတ်သောကိုယ်မှ နဖူးရေ အရေးကြောင်းများကို ပင့်လှန်ပြီးသော် သားကြီး၏ ရုပ်ရေကို အားရပါးရ ဖူးမျှော်နိုင်ရန် နဖူးတွင် လက်ကာ၍ တလက်လက်တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။

ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်လည်း ရှိ၏။ မဲ့ယောင်လည်းရှိ၏။ သားကြီးကိုဖူးတွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သည်နှင့်အလားတူ စွန့်ပစ်သွားနိုင်ရက်လေသော သားကြီး၏ ကင်းပြတ်မှု၊ အသွင်ခြားလေခဲ့သော သားကြီး၏ အဝတ်အဆင်တို့ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်ဟန်တူသည်။ မျက်စထောင့်ကလေးများတွင် မျက်ရည်ဥကလေးများ တွဲခိုလာကြသည်ကိုပင် တွေ့ရ၏။ သွားလေသူ ဘုရားရှင်မယ်တော်အား သတိရချင်လည်း ရပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် နှုတ်ကမူ တစုံတရာမပြော။ ချစ်သောသားကြီး၏ ဆန္ဒတော်အတိုင်းပါပေဟု အလိုလိုက်သော သဘောဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အားရပါးရ ဖူးမျှော်ပြီးသော် သားကြီး၏ လက်တော်ကိုကိုင်သည်။ ဖျစ်ညှစ်သည်။သားကြီး၏ မေးဖျားတော်

အထိ လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်သည်။ ထိုမျှမက နဖူးသင်းကျစ်တော်အထိ လက်ဖြင့်သပ် နှစ်လ များစွာ ကွဲကွာနေရသော သားချစ်တယောက်အား ပြန်တွေ့သည့်အချိန်တွင် ဖခင်တယောက်အဖို့ သည်နည်းသည်ပုံ အားရပါးရ ကိုင်တွယ်နှုတ်ဆက်ရမှပင် ဖြေသိမ့်နိုင်ဘို့ရှိပေမည်။ ဖခင်ဖြစ်၍သာ ဤမျှဖြစ်သည်။ မိခင်သာဖြစ်ပါမူ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်သည်အထိ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘုရားရှင်သည် ခမည်းတော်ကြီး၏ အပြုအမူမှန်သမျှကို ရပ်၍ သည်းခံတော်မူ၏။

ကြိုဆိုပွဲတွင် ထူးခြားချက်တရပ်ကို သတိပြုမိသည်မှာကား ခမည်းတော်အစရှိသော ကပိလဝတ်နန်းသူ နန်းသားကြီးများက ဘုရားရှင်အား ရှိမခိုး ဦးမညွတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပရိသတ်ရှေ့ပိုင်းတွင် ခမည်းတော်ကြီးမှတပါး လူကြီးများကို မတွေ့ရ။ ဘုရားရှင်အောက်ငယ်သော လူရွယ်လူလတ်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ လူရွယ်များသည်ပင် ရှိခိုးအရိုအသေပြုသည်ဆိုစေကာမူ ပြုကာမတ္တမျှ ဖြစ်သည်။ စိတ်ပါ လက်ပါအလေးအနက်မဟုတ်ကြချေ။

ကပိလဝတ်အသိုက်အဝန်းမှ ဘုရားရှင်၏ အမျိုးအနွယ်သာကီဝင်တို့သည် ဇာတိမာန်၊ အမျိုးမာန် ကြီးလွန်းလှသည်ဟု ရှေးမဆွကပင် ကြားခဲ့ရဘူး၏။ သို့ရာတွင် မာန၏ အရိပ်အငွေ့ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှပင် မတွေ့ရသော ကိုယ်တော်ဘုရားရှင်ကို ရင်းနှီးစွာဖူးတွေ့နေရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးပမာ ကျိုးနွံလေပြီးသော ကပိလဝတ်ရဟန်းတို့ကိုသာ တွေ့နေရသောကြောင့် လည်းကောင်း ကပိလဝတ်သားတို့၏ မာနကိုအလေးအနက် သဘောမထားမိခဲ့ပေ။ ယခုလက်တွေ့တွင်မှ ထိုကြားသိချက် မှန်ကန်ကြောင်းသိရှိရသည်။

ထိုအခါတွင်မှ ကပိလဝတ်နယ်သို့ ရောက်စကပင်တွေ့ခဲ့ရသော ကပိလဝတ်ပြည်သူပြည်သားတို့၏ အသွင်အပြင်ကို သတိပြုမိသည်။

ကပိလဝတ်သည် တောင်ခြေနိုင်ငံဖြစ်၍ နေခင်း ထိုင်ခင်း လုပ်ခင်းဆောင်တာ မြေနေရာပြန့်ပြူး၏။ မြေသြဇာကောင်း၏။ လူတို့စိုက်ပျိုးပြုပြင်အပ်သော သီးနှံပင်စည်တို့ကို ထားဦး၍ သာမန်အလေ့ကျပင်စည်ပင်ရွက်တို့သည်ပင် သန်စွမ်းဖွံ့ဖြိုးလှ၏။ အစဉ်အလာအားဖြင့် အမျိုးကို စောင့်စည်းသောကြောင့် လူဦးရေနည်း၏။ သွေးသားသန့်စင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကပိလဝတ်သားတို့ ဖွံ့ဖြိုးထွားကျိုင်းကြသည်။ မျက်နှာတို့ ပွင့်လင်းကြသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုအရာတို့ လွတ်လပ်ကြသည်။ တဦးနှင့်တဦး တမိပေါက်ကဲ့သို့ တူညီသောအသွင် ရှိကြသည်။ ဝမ်းရေးအတွက် မတောင့်မတ မကြောင့် မကြသည့်အသွင် ရှိကြသည်။

သာမန်ပြည်သူတို့၌ ယင်းသို့ရှိသော် နိုင်ငံ၏အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော သာကီဝင်တို့၌ကား အဘယ်သို့ဆိုဘွယ် ရှိတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် မာနဆိုသည်မှာ လောကီနယ်၌ မကင်းနိုင်ကြသော်လည်း လူ့လောက၏ ကြီးစွာသော အဖျက်စိတ်၊ အဖျက်တရားတခုဖြစ်သည်။ သံချေးသည် သံကိုဖျက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မွေးအပ်သော မြွေပွေးငယ်သည် မိခင်ကို သေစေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မာနသည် လူကိုလည်းကောင်း၊ လောကကိုလည်းကောင်း ပျက်စီးစေနိုင်၏။ ဤစကားကို ပြောရခြင်းမှာ မာနရှင်သာကီဝင်တို့သည် တနေ့သောအခါ၌ ထိုမာန

ကြောင့်ပင် အမျိုးနှင့်ချီ၍ ပျက်စီးရပုံကို ကြိုတင်၍ သတိရမိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးပန်းလာကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းများစွာသည် နိဂြောဓာရုံတွင် သင့်ရာ၌ နေရာယူ၍ နားနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ခင်းအပ်သော နိဂြောဓာရုံကြိုဆိုရေးတရားမဏ္ဍပ်၌ ဘုရားရှင်၏တဖက်တချက်တွင် ထေရ်စဉ်အလိုက် နေရာယူပြီးကြသော် သက်သက်သာသာ နားနေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည်ကား အနားယူတော်မမူပဲ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား သင့်လျော်ရာတရားဟောတော်မူသည်။ တရားပွဲအပြီးတွင် ဖလသမာပတ်ဝင်စားတော်မူကာ ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာ ဆက်ဆံသော ယမကပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၏။ ထိုအခါ ခမည်းတော်စသော သာကီဝင် ကြီးငယ်တို့သည် အံ့ဘနန်းအမူအရာဖြင့် ဘုရားရှင်အား ဖူးကြည့်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သာကီဝင်တို့သည် အမျိုးဇာတ်မာနဓာတ်ခံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ မဇ္ဈိမလမ်းစဉ်မမှုကို မကြားနာ မသိရှိဘူးခဲ့ကြသေးသောကြောင့် လည်းကောင်း ဘုရားရှင်၏အတိမ်အနက်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှိခိုးဖို့ရန်မျှပင် ခက်ခဲနေကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လောကီစျန်၊ လောကီတန်ခိုးဖြစ်ကြသောရသေ့တို့ကိုကား အလေးအနက် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသောသူများဖြစ်ကြပေရာ သမာပတ်ဝင်စားသော ဘုရားရှင်ကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ကြရသောအခါ အံ့အားသင့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သာကီဝင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ခရီးတွင် အတူပါလာကြသော ရှင်တသောင်းတို့ ကျွတ်တမ်းမဝင်မီကကဲ့သို့ပင် 'သူတို့အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော

ဘုရားရှင်အပေါ်၌ အခြားနည်းအားဖြင့် အထင်ကြီးစေကာမူ မာန်ကို ချလောက်အောင်အထိ အသင်မကြီးနိုင်ခဲ့ကြပေရာ သူတို့အထင်ကြီး၍ အမှန်အမြတ်ပြုသော စျန်လုပ်ငန်းကို ဘုရားရှင်ထံမှ တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အံ့သြရုံမျှမက ခမည်းတော်ကြီးသည် သူတို့ဆရာရသေ့များ၏ လောကီသမာပတ်ထက် အဆရာထောင်မက ထူးခြားလှသော ဘုရားရှင်၏ လောကုတ္တရာသမာပတ်ကို အထပ်ထပ်ရှုစားတော်မူကာ ရုတ်ခြည်းပင် သားတော်ဘုရားရှင်အားလက်စုံရှက်၍ ဦးညွတ်ရှိခိုးသည်။

ခမည်းတော်ရှိခိုးရာ၌ ရိုးရိုးရှိခိုးကာမျှမဟုတ်ပဲ နှုတ်မြွက်ရှိခိုးခြင်းဖြစ်သည်။

"သားတော်မွေးကင်းစ ဒေဝီလရသေ့ရှေ့တွင် အံ့ဘနန်းတွေ့ရစဉ်က ခမည်းတော်တကြိမ်ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် သားတော် ကလေးဘဝ ခမည်းတော်လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ကျင်းပရာတွင် သားတော်အား ထားအပ်သော သပြေပင်ရင်း၌ စျာန်ဝင်စားသည်ကိုမြင်ရ၍ ဒုတိယအကြိမ်ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ ယခု တတိယအကြိမ်မြောက် ရှိခိုးခြင်းပါဘုရား။"

ဤသို့နှင့်နှင့် နှုတ်မြွက်ရှိခိုးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တကြိမ်ရှိခိုးဖို့ရန်အတွက် အမှတ်တရတန်ဖိုးကြီးလှစွာသော သာကီဝင်တို့၏ မာနကိုသိရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ပြုံးမိကြ၏။

· အရင်းလဲသော် အဖျားထောင်းဖြစ် ဟူသကဲ့သို့ သာကီဝင်တို့၏ဦးစီး ခမည်းတော်ကြီး ရှိခိုးသော် မဏ္ဍပ်တခုလုံး ဦးညွတ်ကြသတည်း။

သို့နှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ရောက်လာရာ ခမည်းတော်စသော နန်းသူနန်းသားတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှုတ်ဆက်၍ နန်းတော်

သို့ပြန်ကြသည်။ မဏ္ဍပ်ဦးပိုင်း၌ နန်းတွင်းဦးစီးတို့မရှိကြသော် မှူးမတ်စသော တိုင်းသားပြည်သူတို့ ရှေ့ပိုင်းသို့ရောက်လာကြ၍ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးနှုတ်ဆက်ခြင်း၊ မိမိတို့သက်ဆိုင်ရာ ရဟန်းတို့အား ရှိခိုးနှုတ်ဆက်ခြင်းပြုကြသည်။ နှုတ်ဆက်ရာတွင် သူတို့စကားစပ်၌ ထူးခြားသော အကြောင်းတရပ်ကို ကြားသိရသည်ကား ယနေ့ည ဘုရားရှင်ကိုဆိုပွဲသို့ အခြားနန်းတွင်းသူများစွာတို့ရောက်လာ ကြသော်လည်း ဘဒ္ဒကစ္စနာ မလာရောက်သည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပရိသတ်တဖြည်းဖြည်းစဲသော် နိဂြောဓာရုံသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ကျန်ရစ်၏။

(၈)

နောက်တနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ရဟန်းများသည် ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်အရ ကပိလဝတ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ဆွမ်းခံရမည်ဟု သိကြရသောအခါ ရဟန်းအားလုံးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဘုရားရှင်၏ခမည်းတော်ဘုရင်ရှင်သုဒ္ဓေါဒနစသော ဤမျှအရေးတယူပရိသတ်ကြီး ပြည့်စုံလျက်ရှိသော နေရာဖြစ်ပေရာ ဆွမ်းခံထွက်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားကြသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

ရဟန်းများသည် မိမိတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပဋ္ဌိယတ် ပဋ္ဌိပတ် မဂ်ဖိုလ်ကိစ္စအပြင် မိမိတို့မှီရာ သာသနာတော်အတွက်လည်း တာဝန်ရှိကြသည်။ ရဟန်းတပါးသည် သာသနာတော်၌ရဟန်းနှင့်တူအောင် ကောင်းစွာကျင့်သုံးနေထိုင်ခဲ့ပါလျှင် မိမိ

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြည့်စုံစေရုံမျှမက ပစ္စုပ္ပန်သာသနာ၊ အနာဂတ်သာသနာတော်၏ အကျိုးကိုလည်း သည်ပိုးထမ်းရွက်သည် မည်လေ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ထမ်းရွက်လိုလျှင် တရားဟောခြင်း၊ စာပေပို့ချခြင်းစသည်ဖြင့် သာသနာတော်ကျိုးကို ထမ်းရွက်ကူညီနိုင်သည်။

သာသနာတော်၏အစ၌ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏သာသနာ စည်ပင်ပြန့်ပွားစေရန် များစွာကြိုးပမ်း အားထုတ်တော် မူကြောင်းကျွန်ုပ်တို့ အသိပင်ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် သာသနာတော်စည်ပင်ပြန့်ပွားစေရုံမျှ မဟုတ်၊ စည်ပင်ပြန့်ပွား သည်နှင့်အမျှခိုင်မြဲတိုးတက်စေရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းများ၏ အဓိကတာဝန်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သာသနာတော်တိုးတက်ရေး ဆောင်ရွက်မှုများအနက် ဆွမ်းခံခြင်းသည်လည်း မိမိအကျိုးနှင့်အတူ သာသနာတော်ကျိုးကိုပါ ပြည့်စုံစေသော ကိစ္စတရပ်ဖြစ်သည်။

လူ့လောက၌ သူတော် သူမြတ်ကို တွေ့ဆုံဘို့ဟူသည်မှာ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်သည်။ ဆွမ်းခံခြင်းသည် သူတော် သူမြတ်ကိုဖူးတွေ့ဘို့ရန် လွယ်ကူစေသော ကိစ္စတရပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် တဦးတယောက်မျှမဟုတ်ပဲ ရဟန်းအများ စုပေါင်း၍ ဆွမ်းခံသွားခြင်းမှာ ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါစိတ်ကို သိမ်းကျုံးယိုဖိတ်စေနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ရှင်တထောင်တို့ကို ဆုံးမပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နောက်ပါသံဃာအလုံးအရင်းဖြင့် ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာဝယ် ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ သဒ္ဓါကြ၍ဆွမ်းလောင်းပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းခံခြင်းသည် သာသနာပြုသည့်အလုပ်တပါးဖြစ်သည်။

ယနေ့သည် ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာ ရောက်စ အချိန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ခမည်းတော်စသော ကပိလဝတ် သားတို့သည် မိမိတို့၏ သွေးသားဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းများအ ပေါ်၌ သံယောဇဉ်ရှိသည်မှတပါး ကျွန်ုပ်တို့သာသနာတော်နှင့် မရင်းနှီးကြသေးပေ။ ဖိတ်မန္တကမပြုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကြွရောက် စားသောက်လေ့မရှိသည်ကိုမျှမသိကြ။ နန်းတော်မှ ဘုရားရှင် အား ဆွမ်းစားကြွရန် အထူးအထွေ ဖိတ်ကြားနေဖို့မလို။ မိမိ နန်းတော်ဖြစ်၍ အချိန်တန်လျှင် နန်းတော်သို့ကြွ၍ စားလိမ့် မည် အထင်ရှိကာ ယခုနေ့ညက ဘာသာအစိုင်း ပြန်သွားကြ သည်။ ထို့အတူ အခြားဖိတ်မန္တကပြုသူဟူ၍လည်း တဦးမျှမ ရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံဘွယ်ကိစ္စပေါ် ပေါက်လာရခြင်း မှာ ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့အား သာသနာပြုနိုင်ဖို့ရန် အခွင့် အလမ်းတရပ်ဖြစ်သောကြောင့် ရဟန်းအများ ဝမ်းမြောက်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ဘုရားရှင်အမှူးပြုသော ကျွန်ုပ်တို့သံဃာတန်းကြီး သည် နံနက်ခင်း၏ တက်နေအရောင်အောက်တွင် သင်္ကန်းတို့ ကို သေသပ်စွာ ဝတ်ရုံ၍ သပိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကပိလဝတ်မင်းလမ်း မကြီးအတိုင်း ဆွမ်းခံဝင်လေသော် ပထမ၌ ကပိလဝတ်သားတို့ သည် အတွေ့ဆန်း အမြင်ဆန်းဖြစ်နေ၍တကြောင်း၊ သူတို့သခင် မင်းသားကိုယ်တိုင် အမြင်မလှသော အိုးတို့ခွက်ယယ်ကို ကိုင်စွဲ ၍ မြို့လယ်တွင် လှည့်လည်ထခင်းတောင်းသည်ကို တွေ့ရသည် တကြောင်းကြောင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် တဦးနှင့်တဦး၊ တအိမ် နှင့်တအိမ် ဆူညံပြောဆိုကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အဆင်သင့်

ရှိသမျှသော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းတို့ကို အားပါးတရ လောင်း လှူကြသည်။

သို့ရာတွင် မကြာလှပါချေ။မြို့တွင်းသို့အတန်ငယ်ဝင်ရောက် မိလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ လူအများတို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လမ်းဖယ်ပေးကြ၏။ လမ်းဘေးမှဝပ် ၍ ဦးညွှတ်ကြ၏။ ပရိသတ်မြင်ကွင်း ရှင်းသွားသောအခါမှ တောင်ဝှေးကိုအားပြု၍ နောက်ပါနန်းတွင်းပရိသတ်ရှေ့မှရှိသမျှ အင်အားကိုထုတ်ကာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်ဘို့ ရောက်လာသူကား ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပါတည်း။

ခမည်းတော်ကြီးသည် သူ့သားတော်နှင့် ရင်ဆိုင်လမ်းပိတ် ၍ရပ်သည်။ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် အတန်ပင် ဒေါသ ထွက်နေသယောင်တွေ့ရသည်။ ဝတ်ရုံတော်များသည် မသေ သပ်၊ ဒေါသရှိန်ဖြင့် ရှောင်တခင်ဝတ်၍ ထွက်လာခဲ့ပုံ ရသည်။

အသက် ၉၀ ပင်ကျော်လေပြီဖြစ်သော ခမည်းတော်ကြီး သည် ရှေးအခါက တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရန်အတွက် မြို့တွင်းသို့ တနှစ်လျှင် တကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှသာ အခမ်းအနားကြီးကျယ်စွာ ဖြင့် ထွက်ကြွတော်မူ၍ သက်ရွယ်ကြီးရင့် လာသည့်အခါ၌မူ လုံးဝမထွက်မကြွခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဟု သိရသည်။ယခုမူ အခမ်း အနားမပါ၊ မည်သည့်ဝေါယာဉ်ကိုမျှမစီးပဲ ထွက်ကြွခဲ့သည်မှာ သူ့ဖက်မှကြည့်လျှင် ချစ်သော သားဆိုးကြီးအတွက် ဒေါသ ထွက်လွန်း၍ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း မောနေ၍ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ အတန်ကြာရပ်၍ အမောဖြေနေရသေးသည်။နဖူးမှ ချွေးစများ ကို ဝတ်လဲတော်ဖြင့် သုတ်၏။ သူ့သားတော်ကို မျက်မှောင်

ကြုတ်၍ ကြည့်၏။ ဒေါသကြောင့် သားကြီးအပေါ်တွင် လွန်လွန်ကျံကျံ ပြောလိုက်မိမည်ကိုလည်း စိုးဟန်တူသည်။

သူ့သားကြီးကမူ ကြီးစွာသောဣန္ဒြေဖြင့် ရပ်တော်မူလျက်ရှိရာမှ ခမည်းတော်၏ ဒေါသနှင့် သောကရောက်ပုံကိုတွေ့ရ၍ စဉ်းငယ်မျှ ပြုံးနေတော်မူသည်။ ကပိလဝတ်မြို့လယ်တွင် မကြုံဘူးသော ပွဲတရပ်ဖြစ်၍ ပရိသတ်မှာ များသည်ထက်များလာသည်။ ထို့နောက်မှ သားအဖတို့ အချေအတင် စကားပြောကြ၏။

"သားတော် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဆွမ်းခံခြင်းဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး"

"ခမည်းတော်အရှက်ကို ခွဲတာပေါ့လေ"

"ခမည်းတော်အရှက်ကို ခွဲခြင်းမဟုတ်ပါ၊ ဆွမ်းခံခြင်းဟူသည် ရဟန်းတို့ထုံးစံအလုပ်ဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်"

"ခမည်းတော်တို့ သာကီဝင်တမျိုးလုံး တောင်းစားရိုးထုံးစံမရှိဘူးဆိုတာ သားတော်မသိဘူးလား"

"သိပါသည်၊ သို့ရာတွင် သားသည်ရဟန်းဖြစ်၍ ရဟန်းမျိုးရိုးထုံးစံအတိုင်း တောင်း၍စားရပါသည်။ တောင်း၍စားခြင်းသည် ရဟန်းတို့၏မြတ်သောအကျင့်ဖြစ်သည်။ အာဟာရတလုပ် တဝမ်းတခါးမျှအတွက် မိမိ၏ သလုံးမြင်းခေါင်းဖြင့် ရင်း၍ရအပ်သော အာဟာရသည် မြတ်သည်၊ သန့်ရှင်းသည်၊ အပြစ်ကင်းသည်။ ရဟန်းဟူသည် အပြစ်ကင်းသောအလုပ်၊ အပြစ်ကင်းသောအကျင့်ကို လုပ်ရမြဲကျင့်ရမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သားသည် ရဟန်းတို့ထုံးတမ်း မြတ်သောအကျင့်လမ်းစဉ်အတိုင်းသာ ပြုကျင့်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်"

နှလုံးကောင်းအရင်းခံ၊ ပညာဓာတ်ခံရင့်ကျက်သော ခမည်း

တော်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏စကားတော်ကို စဉ်းစားဟန်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်၏စကားတော်ကြောင့် ရုတ်ခြည်းမျက်နှာကြည်သွားသည်။ ဝမ်းတကြိမ်ပြည့်ရုံမျှအတွက် စည်းစိမ်ရှိလျှင် ရှိသရွေ့ ဇာခဲ့ချကြသော လူတို့၏သဘာဝကို စဉ်းစားမိဟန်ရှိသည်။သားကြီးအား အပြစ်တင်လိုဇောဖြင့် တက်ကြွလျက်ရှိသော ခမည်းတော်၏ လေသံသည် ဘုရားရှင်၏မိန့်ခွန်းတော်ချက်ကြောင့် သိမ်မွေ့စွာပြောင်းလဲသွားသည်။

"ရှိပါစေတော့သားတော်၊ သို့သော် သားတော်နှင့် ရဟန်းအားလုံးအတွက် ဆွမ်းကွမ်းအားလုံးကို နန်းတော်တွင် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သားတော်သည် ကိုယ့်နန်းကိုယ့်အိမ်ဖြစ်၍ အချိန်ကျလျှင် သားတော်ကြွရောက်ပြီး ဘုဉ်းပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်"

"ရဟန်းတို့သည် ပင့်ဖိတ်မည့်သူမရှိလျှင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်နန်းပင်ဖြစ်စေ သွားရောက်ရိုးထုံးစံမရှိပါ ခမည်းတော်"

"ကောင်းပါပြီသားတော်။ ။ခမည်းတော်နားလည်ပါပြီ။ သားတော်နှင့်တကွ ရဟန်းအားလုံး နန်းတော်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါဘိ၊ ယနေ့မျှသာမဟုတ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် နန်းတော်သို့ကြွ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါ"

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းခံလမ်းမမှ နန်းတော်သို့ ဦးတည်ကြရ၏။

(၉)

ကပိလဝတ်နန်းတခုလုံးသည် ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းရောင်ဖြင့် လွှမ်းသွား၏။ ဆွမ်းခံလမ်းတွင် စုရုံးခဲ့ကြသော ကပိလဝတ်ပြည်သူပြည်သားတို့သည် နန်းတော်သို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

ယမန်နေ့ညဉ့်က ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်တိုင် ဘုရားရှင်နှင့် ခမည်းတော်ကြီးတို့အကြောင်းကိုသာ ဦးတည်ပြောဆိုခဲ့ကြသော်လည်း စင်စစ်ဆိုသော် ကပိလဝတ်သားတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပတ်သက်သောပြဿနာများစွာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ကပိလဝတ်သားတို့ ဆိုသည်ထက် ကပိလဝတ်သူတို့ဟု ဆိုလျှင် ပို၍တိကျမည်။

အကြောင်းသော်ကား ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဘုရားအပင့်ရောက်၍ရဟန်းဖြစ်ခဲ့လေသမျှသော တမန်ဟောင်းရဟန်းတို့သည် များသောအားဖြင့် ဘုရားရှင်အလားတူ သားမယားတို့ကို လွတ်လွတ်စွန့်ပစ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းအပြုအမူမှာ ရဟန်းတို့ဖက်မှကြည့်လျှင် သံယောဇဉ်ကင်းပြတ်သော တရားမြတ်တရားမှန်ကို ကျင့်သုံးမှုဖြစ်သော်လည်း ဇနီးသားသမီးများဖက်မှကြည့်လျှင်မူ ဘုရားရှင်အစ ရဟန်းတော်အားလုံးပင် လူစိမ်းကားကြီးများ ဖြစ်နေကြပေသည်။

သားမယားကို စွန့်ပစ်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုလုပ်ခြင်းသည် ရာဇဂြိုဟ်၊ ကပိလဝတ်တို့တွင် အသစ်အဆန်းမဟုတ်တော့သော်လည်း ကြိုတင်အသိပေးမှုကလေးမျှမရှိပဲ ဤမျှမြောက်မြားစွာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် စွန့်ပစ်ကြခြင်းမှာကား မကြုံစဖူးထူးကဲလှသော အသစ်အဆန်း စိမ်းကားပွဲကြီးတရပ် ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။ မုဆိုးမများစွာ၏ ကံတူအကျိုးပေးပွဲကြီးသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိနေပေသည်။

သူတို့သည် ခမည်းတော်ကြီးက ဘုရားရှင်ကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲတွေ့ဆုံကြိုဆိုသကဲ့သို့ပင် သူတို့ခင်ပွန်း၊ သူတို့သား၊ သူတို့မိဘ၊ သူတို့အစ်ကို၊ ဦးလေးတို့ကို လိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလိုကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ခမည်းတော်ကြီးနှင့် နန်းတွင်းပရိသတ်အခံရှိနေကြသောကြောင့် သူတို့ရဟန်းများအနီးသို့ မတိုးဝံ့ကြ။ အဝေးကသာ လှမ်းမျှော်နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြရသည်။

ကပိလဝတ်မြို့တွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြသောအခါ သူတို့အဖို့ အနီးကပ်ဖူးတွေ့နိုင်ရန် အခွင့်ကြုံကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆွမ်းခံရာသို့ တယောက်တဆင့်သတင်းဖြင့်သိရှိကြကာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရဟန်းများကိုကြည့်၍ အချို့ မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ အံ့အားသင့်ကြသည်။ အချို့ငေးမှိုင်ကြသည်။

မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို တတ်နိုင်သမျှအလှအပဖြစ်လေအောင် တသသနေလေ့ရှိကြသော လူ့ဘဝမှ လှသည်ဆိုသော ဆံပင်တို့ကို ဦးပြည်းဆံတိုအဖြစ် ဖြတ်တောက်၍လည်းကောင်း၊အစပ်အဖာများစွာနှင့် ရင့်ခိုင်သောအရောင်ရှိသော အဝတ်အဆင်ကြီးကို ဝတ်ဆင်၍လည်းကောင်း၊ အိုးတိုလည်ပြတ်ဟုဆိုအပ်သော ခွက်မည်းကြီးကိုကိုင်စွဲ၍ လည်းကောင်း၊ ရင့်ကျက်သောအမူအရာမျက်နှာထားကိုယ်စီကို ဆောင်၍လည်းကောင်း တွေ့ကြရသည်မှာငိုလောက်ဖွယ်ရာ၊ ငေးငိုင်ဖွယ်ရာ၊ အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တွေ့ဆုံ၍မှ အားမရသေးမီမှာပင် ဆွမ်းခံလမ်းမသို့ ခမည်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာကာ နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နန်းတော်သို့ စုရုံးလိုက်ပါလာကြခြင်းဖြစ်၏။

လူစိမ်းကားကြီးတို့၏ ရင်ကျိုးစေဘွယ်ရာ ခွဲခွာခံရသော 'သူတို့' ဆိုသည့်အထဲတွင် အကြီးဆုံးသော ပြဿနာရှင် တယောက် ရှိနေပေသည်။ သူကား လူစိမ်းကားတို့၏ ဘုရင်ဟု

ဆိုလောက်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ မြောက်သား ကြင်ယာတော်ဟောင်း ဘဒ္ဒကစ္စနာယသော်ဓရာပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာ၏ ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ဘဒ္ဒကစ္စနာအရေးကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ပို၍ စဉ်းစားမိကြသည်။ ဘဒ္ဒကစ္စနာသည် သူတကာကဲ့သို့ ပူပန်ရုံမျှမက လူစိမ်းကားကြီးအပေါ်တွင် ရက်စက်လေသော်ကော့ဟု အသည်းနာနေပုံလည်း ရသည်။

မေတ္တာစိတ်မည်သည် စိမ်းကားလွန်းမှုနှင့် တွေ့ဖက်လေသောအခါ ချစ်စိတ်နာဖြစ်လာတတ်သည်။

ဘဒ္ဒကစ္စနာ၏ ချစ်သည်းနာစိတ်ကို သိနိုင်သည်မှာ ယမန်နေ့ညဉ့်က ကပိလဝတ်နန်းသူ ပြည်သူတရပ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မျှကြိုဆိုရာတွင် သူမပါဝင်ခဲ့သည်ကို ထောက်၍ အကဲခတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့သတင်း၊ သူ့ပြုမူချက်များကိုမူ ပရိသတ်များထံမှ ဝိုးတဝါးကြားနေရ၏။ ဘုရားရှင်ကို သူကိုယ်တိုင် မကြိုဆိုသော်လည်း သူ့အခြွေအရံ မောင်းမများသည် ဘုရားရှင်အနီး၊ဘုရားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမြဲရှိနေကြကာ ဘုရားရှင်မည်သည့်စကား မိန့်ဆိုတော်မူသည်၊ ဘုရားရှင်မည်သို့ ဝတ်ဆင်တော်မူသည်၊ ဘယ်ပုံနေထိုင်တော်မူသည်၊ ဘယ်ပုံအမူအရာရှိသည်မှအစ သူ့ထံသို့ သတင်းစုံရောက်နေသည်ဆို၏။ကျွန်ုပ်တို့ဆွမ်းခံဝင်လာကြသည်ကိုပင် သူသတင်းပို့သောကြောင့် ခမည်းတော်ကြီးသိရှိရသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံလမ်းသည် ကပိလဝတ်နန်းဆောင်များဘေးမှ ဖြတ်၍ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံဝင်လာကြသည်ကို ကပိလဝတ်နန်းသူ နန်းသားတို့ မြင်

နိုင်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘဒ္ဒကစ္စနာသည် နန်းလေသာ ပြူတင်းတခုမှ တံခါးကို မပွင့်တပွင့်ဖွင့်၍ မောင်တော့်ရုပ်ပုံ ရွှေကြေးမုံကို အာရုံစူးစိုက်နားဂျီးတိုက်ရှုစားသည်။ ရှုစားရုံမျှမက အပါးတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော သားတော်လေးရာဟုလာကို လက်ဆွဲ၍ ဘုရားရှင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ တဖွဖွပြောဆိုသည်ဟု သတင်းသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ဘဒ္ဒကစ္စနာအဖို့ သူတကာထက်ပို၍ အသည်းနာမည်ဆိုလျှင်လည်း နာလောက်စရာပါပေ။ အကြောင်းကား မောင်တော်သိဒ္ဓတ္ထစွန့်ပစ်ထွက်ခွာသည့်အချိန်သည်သားတော်ကလေး ဖွားမြင်ပြီးစ အချိန်ဖြစ်၏။

မိးတွင်း အမျိုးသမီးတို့အဖို့ အခြား အားထား ဘွယ်ရာ အဘယ်မျှရှိစေကာမူ လင်သားကိုသာ တောင်ထုပမာ အားထားအားပြုကြမြဲ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပေ၏။ယင်းသို့ အားငယ်ချိန်၌ အားပြုစဥ်တွင်ပင် မောင်တော်သိဒ္ဓတ္ထက စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ထက် တနေ့တခြား ကြီးပြင်းလာလေသော သားကလေးအား ဖခင်ရှိပါလျက် မရှိသယောင် လက်ညှိုးထိုးပြစရာမျှ မရှိခဲ့ပေရာ ဘဒ္ဒကစ္စနာဖက်မှကြည့်လျှင် အသည်းနာလောက်ပါပေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ နန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒကစ္စနာ မည်သို့ကြိုဆိုလေမည်နည်း။

မည်သို့မျှမကြိုဆိုပေ။ ခမည်းတော်ကြီးအစ ကလေးသူငယ်တို့ပါမကျန် နန်းသူ နန်းသား အားလုံးမျှ နန်းရင်ပြင် ဆွမ်းကျွေးရာနေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ယသော်တို့ သားအမိမူ သူ့အိပ်ခန်းဆောင်မှ လုံးဝထွက်မလာကြဟု သိရှိရ

သည်။ ယသော်ဓရာသည် ယခုအချိန်အထိ စိတ်ကောက်ပြေနိုင်သေးဟန်မတူပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်းထားအပ်သော နန်းရင်ပြင်၌ ထေရ်စဉ်အလိုက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ဘုရားရှင်သည် ခမည်းတော်အမှူးရှိသော ရွှေပိုင်းပရိသတ်နှင့် သင့်လျော်သော တရားစကားများ မိန့်ကြားတော်မူလျက်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူကြီးအချို့သည် ဆွမ်းကျွေးရန်ကိစ္စအတွက် စီမံခန့်ခွဲလျက်လည်းကောင်း၊ နန်းသား နန်းသူ ပျိုရွယ်သူ များစွာတို့သည် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စအထွေထွေကို လုပ်ကိုင်လျက်လည်းကောင်း ရှိကြသည်။

ကပိလဝတ်သား ရဟန်းတို့အဖို့ နန်းတွင်းမှ ဘဒ္ဒကစ္စနာအစ ထင်ရှားသော နန်းသူ နန်းသားအားလုံးကို သိကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်သား ရဟန်းတို့အဖို့ကား မမြင်ဘူး၍ မသိကြပေ။ သို့ရာတွင် အမူအရာကို ထောက်၍လည်းကောင်း၊ ခမည်းတော်ကြီး၏ စကားအသွားအလာကို ထောက်၍လည်းကောင်း ယသော်ဓရာထွက်မလာကြောင်း သိရသည်။

ခမည်းတော်ကြီးက ပရိသတ်ကိုကြည့်ကာ ယသော်ဓရာကို မတွေ့၍ မေးသည်။ နန်းသူတယောက်က ယသော်ဓရာသည် သဥ္စာခန်းဆောင်က ထွက်မလာလိုကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ယသော်၏ သောကကို ဘုရားရှင်ထက်ပို၍သိသော ခမည်းတော်ကြီးက တစုံတရာဆက်၍မပြောတော့ပဲ သူ့သားတော်၏မျက်နှာကို တချက်မျှ ဖူးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ဣန္ဒြေတော် စင်ရွှေးမျှလှုပ်ရှားလေသည်ကို မတွေ့ရ။

ဤနေရာ၌ သူတို့သားအဖသည် စည်းဝါးတိုက်ထားသည့်အလား ပင်ဖြစ်သည်။

သားတော်ကလည်း ဣန္ဒြေရှင်၊ သမီးတော်ကလည်း သော ကရှင်ဖြစ်နေကြသည်ကို ခမည်းတော်ကြီးက မေတ္တာအကျိုး တော်ဆောင်နေရာယူကာ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါမှ သားမြတ် ဘုရားအား ယသော်၏ သောကအကြောင်း အကျယ်တဝင့် လမ်းခင်းလျှောက်ထားသည်။

သားတော်သည် ထီးနန်း၌ မပျော် တောထွက်တော်မူလိမ့် မည်ကို ခမည်းတော် အစ ယသော်အဆုံး ဆွေမျိုးအားလုံး ရှေးမဆွကပင် သိကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သားတော် တောထွက်တော်မူသည့်အချိန်မှာ အခြားလူများအဖို့ရှိပါစေဦး၊ ယသော်အပေါ်၌မူ ရက်စက်တော်မူလွန်းရာကျသည်။ ယသော် ကို ရိုးရိုး အချိန်အခါ၌ မထောက်ထားသည့်တိုင် သားကလေး မွေး၍ သွေးအားငယ်နေချိန် စွန့်ပစ်ခဲ့ရာ၌ မတော်တဆ ကစဉ့် ကပါး ဖြစ်သွားဘွယ်ရှိသည်ကိုထောက်ထားဘို့ ကောင်းသည်။ ယသော်ကို ထားပါဘိဦး၊ မွေးကင်းစ ရင်သွေးကလေးကိုမူ ထောက်ထားဖို့ကောင်းသည်။ ယခုမူသားတော်သည် မည်သည့် အကြောင်းကိုမျှ မထောက်ပဲ ထွက်သွားတော် မူသည်မှာ စိမ်းကားတော်မူလွန်းပလေသည်။

နန်းနက်လင်း၍ သားတော် မရှိမှန်း သိသောအခါ ယသော် ခမျာ သည်းအူပြတ်မျှ သောကရောက်ရှာ၏။ သောကကြောင့် အစားကိုလည်း မေ့သည်၊ အအိပ်ကိုလည်း မေ့သည်၊ ခမည်း တော်တို့မှာ ကိုယ့်သောကကို နောက်ထား၍ ယသော်ကိုပင် အားပေးပြုစုနေကြရသည်။ ကြာသော် ယသော်အဖို့ သောက

သည်ပင် မိတ်ဆွေဖြစ်၍ လာကာ ထူးထူးခြားခြား အပြုအမူ များကို ပြုမူ၍လာသည်။

တောတွင်းမှ သား၏ သတင်းကို ခမည်းတော်ထက်ပင် ယသော်က ပို၍သိသည်။ သားတော်သည် အဝတ်ကောင်း အဆင်ကောင်းကိုပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုး သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်း သည်ဟု ကြားရချိန်မှစ၍ ယသော်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှ အားလုံးကိုပယ်ကာ ယနေ့တိုင် ဖန်ရည်ဆိုး ယောဂီ အဝတ်ကို သာ ဝတ်တော့သည်။ သားတော်သည် အိပ်ရာကောင်း နေရာ ကောင်းကို ပယ်သည်ဟု ကြားရချိန်မှစ၍ လျှောင်းစက်ရာ သဥ္ဇာညောင်စောင်းကိုပယ်၍ ယနေ့တိုင် အနိမ့်တွင်ပင် အိပ်စက် သည်။ သားတော်သည် နေလွဲ ညစာမစားဟု ကြားရချိန်မှ စ၍ ယသော်ကလည်း ယနေ့တိုင်ပင် နေလွဲညစာကိုပယ်သည်။ သားတော်နှင့် ကင်းကွာသည့် ခုနစ်နှစ်အတွင်း၌ ယသော်အဖို့ ရွှင်ပျခြင်းဟူသည်မရှိ၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုသည် ဝေး၍ နန်းတွင်းသူ ရသေ့မကြီးတပါးကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်အပေါ်၌ ယသော်၏ မေတ္တာသည် တောင်ထုပမာ ကြီးမားလှပါပေသည်။

သားတော် ရောက်လာရာ၌ ယမန်နေ့ညဦးက စ၍ ယခုတိုင် အောင် ယသော်လာရောက် မဖူးတွေ့ခြင်းမှာ သူ့ဖက်မှကြည့် လျှင် မှန်သည်ဟု ခမည်းတော် သဘောရသည်။ အကြောင်း မှာ သားတော်ကို ထွက်၍ ဖူးတွေ့ခဲ့လျှင် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော သောကထု သောကစိုင် အလုံးအခဲသည် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ပေါက်ကွဲဘို့ရှိသည်။ ထိုအခါသားတော် အား နှောင့်ယှက်ရာကျ၍ သူ့အဖို့လည်း အမြင်မလှ အဆင်မလှ ဖြစ်ဘို့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယသော်၏ မေတ္တာထုကို ထောက်

ထားကာ သားတော်သည် ယသော်၏ ခန်းသဥ္စာသို့ ကြွသင့်ပါကြောင်း ရှေ့နေကောင်းကြီး သဖွယ် ခမည်းတော်ကြီးက စီကာပတ်ကုံး လျှောက်ထားလေသည်။

(၁၀)

ခမည်းတော်ကြီး၏လျှောက်ထားချက်အရ ဘုရားရှင်သည် ယသော်ခန်းဆောင်သို့ ကြွရန် ဟန်ပြင်တော်မူသည်။ သာရိပုတ္တရာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်တော်မူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် နောက်တော်ကလိုက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးတော်မူသည်။ ခမည်းတော်ကြီးကို ရှေ့မှလမ်းပြစေသည်။

ဆွမ်းကိစ္စပြီးချိန်ဖြစ်၍ လုပ်ရှားမှုများ မပြတ်သေးသော်လည်း ခမည်းတော်ကြီး၏ သောကဇာတ်လမ်းကြောင့် နန်းပြင်တခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ယသော်၏ သောကသည် ခမည်းတော်ကြီးမှတဆင့်ပရိသတ်အားလုံးသို့ ကူးစက်ဟန်ရှိ၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် သိမ်းဆည်းကြသောနန်းတွင်းအမှုလုပ်တို့သည်ပင် တိတ်ဆိတ်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းရင်ပြင် ပရိသတ်ကို ဖြတ်၍ ယသော်၏ အဆောင်သို့ လာကြသည်။ယသော်အဆောင်သို့ ဘုရားရှင်ကြွတို့ ဟန်ပြင်တော် မူလိုက် ကတည်းကပင် ပရိသတ်နောက်မှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှား ထွက်ခွာ၍သွားသော နန်းတွင်းသူ တယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယသော်ထံသို့ ဘုရားရှင် ကြလာ ည့်အကြောင်း ကြိုတင်သတင်းပို့သူ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ခန်းမကြီးနှစ်ခု လွန်သောအခါ နန်းတော်ကြီးနှင့် တွဲ၍ သီးခြား ဆောက်လုပ်ထားသော ခန်းမအဆောင်ကြီးကို တွေ့ရ

သည်။ ထိုခန်းမအဆောင်ကြီးသည်ပင် ယသော့ ခန်းဆောင် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုခန်း ဆောင်သို့ တူရှူသွားနေကြ၍ ဖြစ်ပေ၏။

သားတော် သိဒ္ဓတ္ထအရွယ်ရောက်သောအခါ တောထွက်မည် စိုးသော ခမည်းတော်ကြီးက သားတော်အတွက် လွတ်လပ်စွာ စည်းစိမ်ခံစားနိုင်ရန် သီးခြားခန်းဆောင်ကြီးများ ခမ်းနားစွာ ဆောက်ပေးခဲ့သည်ဟု ကြားရဘူး၏။ ယခုတွေ့ရသော ယသော့ အဆောင်သည် သားတော်အတွက် ခမည်းတော် ဆောက်လုပ် ပေးခဲ့သော သီးခြား အဆောင်တခု ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ခန်းမဆောင်အဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ နန်းတွင်းသူ နှစ်ယောက်သည် အဆောင်တံခါးရွက်ကြီးများကို ဖွင့်၍ တဖက် တချက်တွင် ရှိခိုးလျက်ရပ်ကြ၏။ ထိုတံခါးကို လွန်သောအခါ ခန်းတွင်းပြည့် ခင်းထားသော ကတ္တီပါအခင်းကြီးကို နင်းမိကြ သည်။ သို့ရာတွင် ယသော်၏ အတွင်းဆောင်မဟုတ်သေးပေ။ မောင်းမမိဿံတို့နားနေရာ ခန်းဆောင်သို့ကြွရောက်သူများကို ဧည့်ခံရာ၊ ယသော် အပျင်းဖြေရာ၊ မောင်းမမိဿံတို့ အိပ်စက် ကြရာ အပြင်ဆောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့စဉ်းစားမိခြင်း၌ အကြောင်းရှိသည်။ ဘုရားရှင်သည် တောထွက်မည့် ညဥ့်က အချိန်မဲ့တွင် အိပ်ရာမှ နိုးတော်မူ၍ ညဥ့်ဦးပိုင်းတွင် တီးမှုတ်မျိုးစုံ ဝတ်ကောင်းစားလှ အကအဆို တို့ဖြင့် ဖြေဖျော်ခဲ့ကြပြီး အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြသော မောင်းမ များကို ရှုကြည့်လိုက်သောအခါ အချို့ ဟောက်လျက်၊ အချို့ သွားရေယိုစီးလျက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ကြီးစွာသော သံဝေဂရခဲ့သည်ဟုဆိုရာ ဤနေရာ ခန်း ဆောင်၌ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းသည်။ အခန်းတနေ

ရာတွင် တူရိယာပစ္စည်း မျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လှပစွာ ဆင်ယင်အပ်သော နံရံတို့တွင် ပန်းချီပန်းပုမျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ ရသည်။

ခန်းမအလယ်ခန့်၌ တဖက် နှစ်ယောက်စီရပ်၍ ရှိခိုးလျက် ရှိကြသော နန်းတွင်းသူ လေးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ လူတို့ သည် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို စူးစိုက်စွာ ဖူးမျှော်ကြ၏။ ထူးခြားသော ဘုရားရှင်၏ သတင်းများကို အထပ်ထပ်ကြားပြီး လေပြီးသော နန်းတွင်းသူများဖြစ်ကြဘို့ရှိသည်။

ထိုနန်းတွင်းသူ လေးဦး၏အလယ်တူရှုတွင် အတွင်းဆောင် ခန်းမကြီးကို တွေ့ရ၏။ထိုခန်းမ၏ တံခါးကြီးနှစ်ဖက်ကိုဖွင့်ထား ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေချည်တို့ဖြင့် အနားသတ်သော စိမ်းညှိုရောင် ကတ္တီပါခန်းဆီးကြီး ကာထား၏။ ထို ကတ္တီပါ ခန်းဆီးကြီးလွန်သော် ယသော်နှင့် တွေ့ရဘို့ရှိသည်။

ခန်းမကြီးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ အသံ စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ ကတ္တီပါပေါ်၌ လျှောက်သွားကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ် တို့၏ ခြေသံများကိုပင် မကြားရ။ ခမည်းတော်ကြီးသည် ထို ကတ္တီပါခန်းဆီးကြီးသို့ ဘုရားရှင်ကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွား သည်။ ခန်းဆီးအနီးသို့ ရောက်သော် ခမည်းတော်ကြီးသည် နံဘေးသို့ အနည်းငယ် ဖယ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ဘုရားရှင်အား ရှေ့မှ ဝင်တော်မူပါဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

တချိန်တည်းမှာပင် ခမည်းတော်ကြီးသည် မောင်းမများ ထံသို့ လက်ဟန်အနည်းငယ် ပြလိုက်သည်တွင် ပိတ်ဆီးလျက် ရှိသော ကတ္တီပါခန်းဆီးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ဟ သွား သည်။ အတွင်းဖက်ကတ္တီပါခန်းဆီး၏ အစပ်တွင် တွေ့ရသော

ယောဂီဆံကျစ်ထုံး၊ ယောဂီရောင်အဝတ်အဆင်ဖြင့် ရှိခိုးလျက် ထိုင်နေသူကား ဘဒ္ဒကစ္စနာ ယသော်ဓရာတည်း။

ကတ္တီပါခန်းဆီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်၏ ပထမဆုံးသော ခြေလှမ်းသည်ပင် ထိုအမျိုးကောင်းသမီး၏ ရှေ့သို့ရောက်သည်။ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင်လျှင် အမျိုးကောင်းသမီးသည်ဘုရားရှင်၏ခြေတော်အစုံကို အားရပါးရပွေ့ဖက်လိုက်၏။ပွေ့ဖက်ပြီးသော် ခြေတော်အစုံကို အားရပါးရ နမ်းရှုပ်၏။ မျက်နှာဖြင့်အထပ်ထပ်ပွတ်သပ်၏။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုရွှဲစေ၏။ ပွေ့ထားသော လက်နှစ်ဖက်သည် တင်းကြပ်လှ၏။ ခြေတော်အစုံကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ခြင်း၊ မျက်နှာဖြင့်ပွတ်သပ်ခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်းသည် အတန်ကြာသည်တိုင်ပင် အထပ်ထပ်ဖြစ်၏။ ထိုအတွင်း သောကဖြင့် ရှိုက်အပ်သော ကိုယ်လုံးသည်လည်း တသိမ့်သိမ့်ခါလျက်ရှိလေ၏။

ဇနီးဟောင်းခင်ပွန်းဟောင်းတို့ပင် ဖြစ်ကြစေကာမူအရိယာသူတော်သူမြတ်တယောက်အပေါ်၌ ဤမျှသော အပြုအမူသည် လွန်လွန်းနေပြီဟု ခမည်းတော်ကြီး အထင်ရှိဟန် တူသည်။ ယသော်ဓရာ၏ အပြုအမူကို ရပ်စေဘို့ တားဆီးရန်ခမည်းတော်ကြီးက လက်တား ဟန်ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်က ခမည်းတော်ကြီးကို တားတော်မူသည်။ ယသော် အလိုရှိသမျှ ပြုမူပါစေဟု ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ငိုရှိုက်သော ယသော်ဓရာ၏တအီအီ ထွက်လာသောအသံမှ တပါး အားလုံးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက် နန်းတွင်းသူ တယောက် ခေါ်လာ၍ သားတော်လေး ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နန်းတွင်းသူက သားတော်လေးကို ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ပို့လိုက်၏။ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးက သူမြေးကို လက်

လှမ်းသည်။ သို့ရာတွင် သားတော်လေးသည် ဘုရင်ကြီးဆီသို့ မသွားပဲ ငိုယိုပွေ့ဖက်လျက်ပင် ရှိသေးသော သူ့မိခင် အနီးသို့ သွားကာဘုရားရှင်၏ သင်္ကန်းတော်စကို ကိုင်သည်။ ဤကလေးကို သွေးကပြောဟန်ရှိသည်။

အတန်ကြာမှ အမျိုးကောင်း သမီးကြီးသည် ပွေ့ဖက်သည်ကို လျှော့ကာ တသိမ့်သိမ့် တုန်လျက်ပင် ရှိသေးသော ကိုယ်မှ မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မော့၍ ဘုရားရှင်ကို ဖူးသည်။

ယသော်၏မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တို့သည် တသွင်သွင်စီးယိုလျက်ပင်ရှိကြသေး၏။ မျက်လုံး နှစ်ဖက်သည် ရီမှောင်လျက်ရှိကြသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ ပြောစရာတွေကများသည်။ သို့ရာတွင်အဘယ်ကစ၍ ပြောရမည်မသိ။ နှုတ်ခမ်းသာလှုပ်သည်။ အသံကမထွက်။

ဘုရားရှင်ကို မမှိတ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် မော်၍ ဖူးသည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်တို့မှ ခွာပြီးသော ယသော်၏ လက်တို့သည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လျက်ရှိကြသည်။ ခြေတော်မျှသာမက ဘုရားရှင်၏ တကိုယ်တော်လုံးကိုပင် ပွေ့ဖက်လိုဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မတော်ပါတကားဟူသော အသိကလည်း တဖက်မှ တားဆီးထားဟန်ရှိသည်။

လက်ကိုမြှောက်၏။ ပြန်၍ချ၏။ သင်္ကန်းစကို ကိုင်၏။ ခပ်တင်းတင်းကလေး ဆွဲသည်အထိပင် ပြုမူ၏။ ထို့ထက်ကား မပို၊ ဘုရားရှင်၏ဣန္ဒြေတော်သည်လည်းကောင်း၊ အဝတ်အဆင်တို့ကလည်းကောင်း ဘဝ ခြားလေပြီဖြစ်ကြောင်းကို အမျိုးကောင်းသမီးအားသဘောပေါက်စေဟန် တူသည်။အကြောင်းသော် တမူကား အမျိုးကောင်းသမီး၏ မျက်လုံး အစုံသည်

ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို မမှိတ်မသုန် ဖူးတွေ့လျက်ရှိရာမှ သောက အပူခေတ် လျော့ပါးလာသည်ကို တွေ့လာရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ခံစားခြင်းဆိုသည်မှာ အတိုက်ခေတ်နှင့် အခံခေတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံရာမှ ဖြစ်ပေါ်၍ အတိုက်နှင့်အခံတို့ သဘော ညီညွတ်မှ ပွားစည်းနိုင်သည်။ လူသတ္တဝါတို့၏ အာရုံ ခံစားမှုများသည် အတိုက်ခေတ်နှင့် အခံခေတ်တို့၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းမျှဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်လူသတ္တဝါတို့ကို အာရုံငါးပါး အတိုက်ခေတ်သည် တနည်းမဟုတ်တနည်းဖြင့် အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အခံခေတ်က အတိုက်မခံလျှင် အတိုက် ခေတ်တို့ မည်သည့် အလိုအလျောက် လွင့်ပါး ပျက်ပြယ် သွားကြရမြဲ ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သည် အာရုံခံစားမှုမှ လွတ်မြောက်တော်မူ ပြီးသူ ဖြစ်သည်။ အတိုက်ခေတ်တို့မှ ကင်းလွတ်တော်မူပြီး သူဖြစ်သည်။ တနည်း ဘုရားရှင်သည် ကျောက်တောင် ကျောက်တုံးဖြစ်သည်။ အာရုံတည်းဟူသော လေ၏ တိုက်ခတ် မှုကြောင့် မတုန်လှုပ်။ ဤခန်းဆောင်သို့ ယသော်၏ သောက အေးငြိမ်းစေရုံမျှ ကြွလာတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ယသော်၏ သောကသည် ဘုရားရှင်သို့မရောက်။ ယသော် အဘယ်မျှ သောကတောခင်ထဲဖြစ်နေစေ ဘုရားရှင်၏အမူအရာ တော်သည် တည်ငြိမ်၏။ မျက်နှာတော်သည် ကြည်လင်မြဲ ကြည်လင်၏။ ထိုတည်ငြိမ်မှု ကြည်လင်သန့်ရှင်းမှုအအေးခေတ် သည် ယသော်သို့ ကူးစက်သည်။ ယသော်၏ သောကသည် တဖက်သတ်မျှသာ ဖြစ်နေပါတကား ဟု ယသော် စဉ်းစားမိ ဟန်တူသည်။

ဘဒ္ဒကစ္စနာသည် သာမန် အမျိုးကောင်းသမီးမျှမဟုတ်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု အခြေခံကြီးသူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သည်။ ကျက်သရေရှိသည်။ လင်ရေး သားရေးဖြစ်၍ ပူဆွေးလေသော်လည်း သူ့သင်ပြင် သူ့မျက်လုံးများသည် ရင့်ကျက်မှုအသွင်ကိုဆောင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နောင်ခါ၌ ဘုရားရှင်လမ်းစဉ်ဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ရုံမက ဘိက္ခုနီမများအနက် အဘိညာဥ် တေဒဂ်ရသူပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အားရပါးရ ပူဆွေးငိုရှိုက်ပြီးသည်၏နောက်တွင် ယသော်သည် မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်၏။မသေသပ်သော အဝတ်အဆင်တို့ကို သေသပ်အောင် ပြင်ဆင်၏။ ဘုရားရှင်၏မျက်နှာတော်သို့ စူးစိုက်စွာ မော်ဖူးရာမှ မျက်လွှာကို အောက်သို့ချသည်။ ထို့နောက် တရိုတသေ ဦးခိုက်သည်။ သောကဖြင့် ရှိုက်အပ်သော ကြောင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်သောကိုယ်သည် ငြိမ်သက်သွား၏။

ယသော်၏ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုကို တွေ့ရသောအခါဘုရားရှင်သည် ယသော့်ပူဇော်မှုမှ ခွါ၍ သလွန် ညောင်စောင်းသို့ ကြွတော်မူသည်။ ယသော့် သဥ္စာညောင်ပေါ်တွင် ကတ္တီပါ ကော်ဇောတချပ် ထပ်၍ ခင်းပေးထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအတွက်လည်း မောင်းမများက ထိုင်ခုံနှစ်ခုံကိုသလွန်နဘေးတွင် ခင်းပေးကြသည်။ ခမည်းတော်ကြီးသည် သလွန်အောက် ဘုရားရှင်၏ ခြေရင်းတွင်ထိုင်၏။

ယသော်သည် ဘုရားရှင်ရှေ့ တူရူတွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်စင်းဦးညွှတ်လျက်ရှိသည်။ သားတော်လေးသည် မယ်တော် နံဘေးတွင် ထိုင်ကာ မယ်တော်ကိုတလှည့် ဖခမည်းတော်ကိုတလှည့် ရှုကြည့်လျက်ရှိ၏။

ဤနေရာတွင် ခမည်းတော်ကြီးက ယသော်၏ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ယသော်၏မေတ္တာ၊ ယသော်၏သောကတို့အကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား ထပ်မံလျှောက်ကြားသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်ကလည်း ယသော်၏ ကျေးဇူးကြီးမားပုံ၊ သစ္စာမေတ္တာကြီးမားပုံများကို စန္ဒကိန္နရီဇာတ်တော်ဖြင့် ပြန်လည်မြွက်ကြား၍တရားဟောတော်မူသည်။

"သံယောဇဉ်ကြိုးမျိုးစုံတို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်အပ်သော ဤလောက လူ့ဘောင်သည် အချည်းနှီးသာတည်း။ လူသတ္တဝါတို့ ချမ်းသာသည် ထင်သော အရာမှန်သမျှသည် တံလျှပ်ပမာ လှည့်စားမှုတို့မျှသာ ဖြစ်သည်။ တံလျှပ်ပမာ လူ့ချမ်းသာ တပ်သားတွင် သံယောဇဉ်ကြိုးတို့အပေါ်၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ပူဆွေးမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ အလိုမကျမှု၊ မပြည့်စုံမှုစသော ဆင်းရဲမှု တခွဲသားတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီးလျက်ရှိ၏။ ငါသည် ဤဆင်းရဲမှုတို့ကို မြင်၍ ဆင်းရဲမှုမျိုးစုံမှ လွတ်မြောက်လိုသောကြောင့် သံယောဇဉ်တို့ကို ဖြတ်တောက်ကာ တောထွက်ကျင့်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ၌ ငါသည် ထိုဆင်းရဲမှု မျိုးစုံတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ငါ့နည်းတူ ငါ့တပည့် ရဟန်းများစွာတို့လည်း ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြလေပြီ။ ခမည်းတော်နှင့် ယသော်တို့အားလည်း ငါ့အလားတူ ဆင်းရဲမျိုးစုံမှ လွတ်မြောက်စေလိုသည်။ ငါ့အပေါ်၌ ခင်မင်သည်ဆိုလျှင် ငါ့သားငါ့ခင်ပွန်းဟူသော ဆင်းရဲမှု သံယောဇဉ် ခင်တွယ်နည်းမျှဖြင့် ခင်တွယ်သည်မမည်။ ငါ့တရား၊ ငါ့နည်း၊ ငါ့

ကျင့်စဉ် ဓမ္မအတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့်သာ ခင်တွယ်ရာရောက်နိုင်သည်။”

ခမည်းတော်ကြီးသည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်သည်။ ယသော်ဒေဝီကား အမှားကို အမှန်ထင် ခဲ့ မိ ပါ သည် ဟု ဝန် ခံ သော သ ဘော ဖြင့် အထပ်ထပ်ဦးနှိမ်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်သည် ခန်းဆောင်မှ ပြန်တော်မူဘို့အတွက် ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဤခန်းဆောင်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ စကားတခွန်းမျှ မဟာခဲ့သော ယသော်ဒေဝီသည် ရှင်ကြည်သော မျက်နှာကိုမော့ကာ လက်နှစ်စုံကို ဦးထိပ်တင်၍ ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ကာ တည်ငြိမ်သာယာသောအသံဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်၏။

“တပည့်တော်မသည် မောင်တော်တည်းဟူသော သံယောဇဉ်ဖြင့် နှစ်ရှည်လများ မိုက်မှားပူပန်ခဲ့မိပါသည်။ ယခုအခါ၌မူ မောင်တော့်တရားကို နာရသဖြင့် ပူပန်မှုတို့ လျော့ပါးကာ တရားစစ် တရားမှန်ကို သိရပါပြီဘုရား၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ မောင်တော်ဘုရားသည် အေးချမ်းစွာ စံနေတော်မူပါ၊ တပည့်တော်မအား ယနေ့မှစ၍ တရားရှင်၏ ဥပသိကာမအဖြစ်သာ မှတ်ယူတော်မူပါဘုရား”

ဘုရားရှင်သည် သာဓုခေါ်တော်မူ၍ “အပ္ပမာဒေနသမ္ပာဒေထ” ဟု နောက်ဆုံးစကား မိန့်ကြားတော်မူကာ ယသော့်ခန်းဆောင်မှကြွတော်မူသည်။

ယမန်နေ့ည တွေ့ကြသည့်အချိန်မှစ၍ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် ကြည်သာ ရှင်ပြုံးလျက် ရှိသည်ကို မတွေ့ရ။

ယသော်ကဲ့သို့ ဟန်ပျက်လောက်အောင် မပူပန်သော်လည်း သားကြီးအပေါ်တွင် အလိုမကျသည့် အမူအရာသည်ပေါ်လွင်လျက်သာ ရှိခဲ့၏။ ယသော့ခန်းဆောင်မှ ထွက်တော်မူသော အချိန်၌မူ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ယသော်၏အပြုံး၊ ယသော်၏ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့်အတူ သိသိသာသာ ရှင်ကြည်လျက်ရှိပေသည်။

ဤနန်းတော် တခုလုံးသည် ထီးမွေ နန်းလျာ ဖြစ်သော သားကြီး သိဒ္ဓတ္ထ၏ စွန့်လွှတ်မှုအပြုအမူကြောင့် နှစ်ရှည်လများ သောကရိပ်ကြီး လွှမ်းနေခဲ့ဟန် တူသည်။ ခမည်းတော်သည် သားအတွက် ပူ၏။ ယသော်သည် လင်အတွက်ပူ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးကို သောကလွှမ်းသောအခါ နန်းတခုလုံး အေးချမ်းခဲ့ကြရဟန်မတူ။ မရွှင်သောသခင်တို့ကို မရွှင်သောမျက်နှာများဖြင့်သာ အလိုက်သင့် ခစားခဲ့ကြရဟန်တူသည်။

ယသော့ခန်းဆောင်မှ ဘုရားရှင်ထွက်ကြွတော်မူသော အချိန်၌မူ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာသည် သိသိသာသာကြီးတက်ကြွ ရွှင်ကြည်လျက်ရှိ၏။ ယသော်သည် အပူရိပ်ကင်းသောမျက်နှာဖြင့် ယောဂီရောင် တဘက်ရှည် တထည်ကို ပခုံးတင်ကာသားတော်ကိုလက်ဆွဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်မှ လိုက်ပါသည်။ သခင်တို့ရွှင်လေသောကြောင့် နန်းတွင်းသူကလေးများကလည်းအပြုံးပန်း ကိုယ်စီဖြင့် ကန်တော့ကြ၏။

နန်းဦးပရိသတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ကြသောအခါ ပရိသတ်သည် ပထမသော် ကျွန်ုပ်တို့ဖက်သို့ ကြည့်၍ ကြည်ရွှင်စွာ လိုက်ပါလာသော ခမည်းတော်ကြီးနှင့် ယသော်တို့ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် နေကြဟန်ရှိ၏။ ထို့

နောက်တွင်ကား ပရိသတ်အားလုံးပင် ပြုံးရွှင်၍ သွားကြကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှိခိုး၍ ကြိုသည်။

ဘုရားရှင်သည် ရွှင်ပြုံးသောပရိသတ်အကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ နန်းဦးတွင် မထိုင်တော့ပဲ နိဂြောဓာရုံသို့ ပြန်ရန် နန်းလှေကားသို့ ဦးတည်ကြွတော်မူသည်။

အပြင်တွင် ကဆုန်၏ နေရောင်သည် လန်းလန်း စွင့်စွင့် ပွင့်လျက်ရှိ၏။ ယနေ့အဖို့ ကပိလဝတ် ရွှေနန်းသည်လည်း လန်းလန်းစွင့်စွင့် ပွင့်လေသောနေ့ပေတည်း။ ။

မောင်ဆန်

မောင်ဆန်

(၁)

ကျွန်ုပ် ဆန္ဒမထော်ရသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အခြားသူများ မမှားကြပါစိမ့်သောငှာ အောက်ပါ ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားများကို ကြီးစွာသော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် ပြောကြားပါသည်။

(၂)

ဖြစ်ပုံခြင်းရာများကို အပြည့်အစုံ မပြောကြားမီ နိဒါန်းနှင့် နိဂုံး၊ သို့မဟုတ် အစနှင့်အဆုံးကို ကြိုတင်၍ပြောရသော်အရှင့် သား သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဓမ္မရေးရာ ဘဝသည် ကျွန်ုပ်ဖြင့်ပင် စတင်၍ ကျွန်ုပ်ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်သည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရား ဖြစ်တော်မူရန် ကပိလဝတ် ရွှေနန်းတော်မှ အနော်မာသို့၊ သို့မဟုတ် ဥရုဝေလသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်၍ ဘုရား ဖြစ်တော်မူကာ လေးဆယ့်ငါးဝါ သီတင်းသုံးပြီးနောက် သက် တော်ရှစ်ဆယ် အရွယ်ရောက်၍ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်း ဥယျာဉ်ဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူအံ့ဆဲဆဲ၌ ပစ္ဆိမဗုဒ္ဓဝစန ဘုရားရှင်၏နောက်ဆုံးစကားများအဖြစ် အရေးကြီးသော မိန့်

ခွန်းများကို မိန့်တော်မူရာတွင် အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ ဆုံးမ မြွက်ကြားခံရသူမှာ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်သူတဦးနှင့် တဦးတို့ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ကြသည်ဆိုရာ၌ အလေးနက်ဆုံးသော မေတ္တာ၊ အမြင့်မားဆုံးသော အချစ်ဟူသည်ကို ဥပမာထုတ်ပြကြမည်ဆိုသော် လင်ချစ်မယား သားချစ်သမီးချစ် စသည်တို့ကို ထုတ်ပြကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် အကြင်သူ ယောဘုယျတို့ သတိမပြုမိတတ်ကြသော အချစ် မေတ္တာတမျိုးရှိပေသေးသည်။ယင်းအချစ်မေတ္တာဟူသည်ကား အကြင်လင်မယား ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ သွေးသားဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အကြင်သူနှစ်ဦးတို့ အကြားတွင် မည်သည့် အကြောင်းနှင့်မျှ မကွဲမပျက် တရိုက်မက်မက်မေတ္တာဖြင့် ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ထားအပ်သော "အဖော်မေတ္တာ" ပေတည်း။

ဥပမာအားဖြင့် ဘဒ္ဒကစ္စနာ အရှင်မအား အရှင့်သား သိဒ္ဓတ္ထသည် အမြင့်ဆုံးသော ပေမတဏှာမေတ္တာမျိုးဖြင့် ချစ်ကောင်း ချစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အရှင့်သား သိဒ္ဓတ္ထ၏ အဖော် မေတ္တာရှင်ကား ကျွန်ုပ်သာတည်း။ ခမည်းတော်ကြီး မဟာရာဇာ သုဒ္ဓေါဒနသည် အရှင့်သားသိဒ္ဓတ္ထအား ယောဘုယျ မိဘတို့ မေတ္တာမျိုးဖြင့် ချစ်ရှာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အရှင့်သား သိဒ္ဓတ္ထက တုံ့ပြန်သော တကယ့်အဖော် မေတ္တာရှင်ကား ကျွန်ုပ်သာတည်း။

ဤစကား၏ အဓိပ္ပါယ်သည် ကျွန်ုပ်ဆက်လက် ပြောကြားမည့် အကြောင်းရပ်များ၌ ပေါ်လွင်၍ လာပါလိမ့်မည်။ လတ်တလောကိစ္စတရပ်ကို ပြောကြားရမည်ဆိုသော် အရှင့်သား သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရေးအကြီးဆုံး လျှို့ဝှက် ကိစ္စရပ်ကြီး ဖြစ်သော

တောထွက်တော်မူမည့်ကိစ္စတွင် ခမည်းတော် မဟာရာဇာကြီးသည် ပုဏ္ဏားတော်တို့၏ ဟောပြောချက်အရလည်းကောင်း၊ သူတပါးနှင့်မတူသော အရှင့်သား သိဒ္ဓတ္ထ၏ အနေအထိုင်အပြုအမူများအရလည်းကောင်း တောထွက်ကောင်း ထွက်မည်ဟုခန့်မှန်းနိုင်ရုံမျှသာရှိ၍ အဘယ်အခါ်ချိန်တွင် အဘယ်ပုံထွက်မည်ဟုကား မသိရှာ။ အရှင့်ဇနီး ဘဒ္ဒကစ္စနာသည်ပင်လျှင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်သူ ဖြစ်ပါလျက်မသိရှာ။

ကျွန်ုပ်ကား သူတို့ မသိသည်ကို ကြိုတင်သိသူ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အရှင့်သားသည် နှစ်ကိုယ့်တကိုယ် အဖော်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို အကြိမ်များစွာဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်းကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သား တောထွက်မည့်အချိန်၌ အချိန်မရွေးအဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် အရှင့်သားနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာ၌သာခစားသည်၊ နေသည်၊ အိပ်သည်။

အရှင့်သားက ကျွန်ုပ်ကို "ငယ်ဖော်ဆန္န"ဟု အမြဲခေါ်၏။ ထိုအခေါ်တွင် မေတ္တာအပြည့်နှင့် အဓိပ္ပါယ် အလေး အနက်ပါဝင်၏။ သို့သော်ကျွန်ုပ်၏သဘောထား ကျွန်ုပ်၏ခံယူချက်ကို အရှိအတိုင်း ပြောရသော် အရှင့်သားက ကျွန်ုပ် အပေါ်တွင်ထားရှိသော မေတ္တာထက် ကျွန်ုပ်က အရှင့်သားအပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာက အဆများစွာ သာလွန်သည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ ဤစကားကို ကျွန်ုပ်၏ခံယူချက်အားဖြင့် အထင်ရှားဆုံး အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရသော် အကယ်၍ အရှင့်သားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် တောထွက်ခြင်း မဟုတ်ပဲ မဆိုကောင်း ဆို

ကောင်း ရေသို့ သွားမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သားနှင့်အတူ မခွဲမခွာ လိုက်မည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကို "မြင်းမြီးဆွဲမောင်ဆန်"ဟု အများက သိကြခေါ်ကြသည်။ အရှင့်သား၏ အတိုင်ပင်ခံ "ဆန္ဒအမတ်" ဟုလည်း သိကြခေါ်ကြသည်။

မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သား၏ အတိုင်ပင်ခံရာထူးနှင့်အတူ အရှင့်သား၏ သီးသန့်ကိုယ်ပိုင် ကဏ္ဍကမြင်းကိုလည်း ထိန်းကြပ်စောင့်ရှောက်ရသူဖြစ်ပေရာ အရှင့်သားသည် ကဏ္ဍကကို အသုံးပြုသည့်အချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်အားလည်း ကဏ္ဍက၏ နံဘေးတွင် မပြတ်တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် "မြင်းမြီးဆွဲမောင်ဆန်" ဟူသော ဝေါဟာရမှာ လျော်ကန်သော အမည်ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် "မြင်းမြီးဆွဲ"ဟူသော ဝေါဟာရကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပန်းချီပန်းပုဆရာတို့က အရှင့်သားပုံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ ပုံကို ရေးကြထုကြရာ၌တကယ့်မြင်းမြီးကိုဆွဲထားသည့်ပုံမျိုးကို ရေးကြထုကြသောကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်အား အရှင့်သားသွားလေရာတွင် ကဏ္ဍက မြင်း၏ နောက်မှ အကယ်ပင် မြင်းမြီးကိုဆွဲ၍ လေထဲတွင် တန်းလန်းကြီး လိုက်ပါရသူဟု ထင်မှတ်နေတတ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် အရှင့်သားကဲ့သို့ ဂုဏ်ရှိသရေရှိပုဂ္ဂိုလ်များ ခရီးသွားလာကြရာ၌ မြင်းကို ထိန်းကြပ် စောင့်ရှောက်သော မြင်းထိန်းမြင်းကြပ်များ ထားရှိမြဲဖြစ်၏။ ခရီးဝေးသွားသော အငှားမြင်းများတွင် မြင်းထိန်း မြင်းကြပ်များ ပါရှိမြဲဖြစ်၏။ ထိုမြင်းထိန်းမြင်းကြပ်များသည် မျိုးရိုးအရလေ့ကျင့်ထားကြသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်း၏ နည်းပါး လျင်မြန်သူများရှိ၍မြင်းနှင့်တန်းတူ လျင်မြန်သူများလည်းရှိ၏။မြင်းထက်

လျင်မြန်သူများပင် ရှိကြပေသည်၊ ဤကိစ္စ၏ အထောက် အထားအဖြစ် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ပြေမြန်တော် ကာကတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ထောက်ရှု၍ သိနိုင်ကြသည်။

ဤနေရာတွင် အရှင့်သား၏ ကဏ္ဍက မြင်းအကြောင်းကို အတန်ငယ် ပြောရန်လို၏။

ကဏ္ဍကနှင့်ဆန္နပ်သည် အရှင့်သားသိဒ္ဓတ္ထနှင့်မရှေးမနှောင်း ဆိုသလိုပင် မွေးဖွားလာကြသူများဖြစ်၍ ကဏ္ဍကသည် အရှင့် သားအပေါ်၌ ခင်တွယ်မှုအလိုက်သိလွန်းမှုများကို ထောက်ရှု၍ လည်းကောင်း၊ အရှင်နှင့်ဆန္နပ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အရှင့်သားနှင့် ဆန္နပ်တို့၏ ခင်တွယ်ရင်းနှီးမှုကို ထောက်ရှု၍ လည်းကောင်း ကဏ္ဍကနှင့် ဆန္နပ်တို့ကို ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်က အရှင့် သားအတွက် ကိုယ်ပိုင်မြင်း ကိုယ်ပိုင်ကျွန်အဖြစ် သီးသန့်ထား ရှိစေခဲ့သည်။

ဆန္နပ်တို့သည် အရှင်မင်းသား၏ အကျိုးအတွက် တပြိုင် နက်လိုလို ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၍ အရှင့်သား၏ "ဖွားဖက်တော်များ" ဆိုသည့် အကြောင်းရပ်ကိုမူ နောက်ပိုင်း ကျမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထပ်မံပြောဆိုရပါမည်။

ကဏ္ဍကသည် ထူးခြားလှသော မြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဆန္နပ်တို့ ခေတ်ရှိ အခြား မြင်းကျော်များထက် အတန်ပင် ကြီးထွား သော်လည်း ကြီးထွားမှန်း မသိရလောက်အောင်ပင် အလုံး အရပ် ကျစ်လစ်ညီညွတ်သည်။ ကြန်အင်ညီညွတ် အလုံးအရပ် ကြီးထွားသလောက် အင်အားကလည်း ကြီးမားလှသည်။ ယင်းအချက်များထက် သာလွန်သော ကဏ္ဍက၏ အရည်အ ချင်းကား အရှင်မင်းသားအပေါ်၌ ခင်တွယ်ကိုင်းညွတ်လှခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင့်သား၏ တောထွက်ရန် အစီအစဉ်အတွက် ကဏ္ဍကဖြင့် ထွက်ရမည်လား၊ နန်းတော်တွင်ပင် ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ရိတ်ပယ်၍ တိတ်တဆိတ် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ သည်အတိုင်းပင် ထွက်ရမည်လားဟု အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တိုင်ပင်ခဲ့ရာ၌ အချိန်ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကို ကြည့်ပြီး ကဏ္ဍကကိုစီး၍ ထွက်ရန်သာ ကျွန်ုပ်တိုက်တွန်းအကြံပေးခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား ကဏ္ဍကဖြင့် ထွက်ခွာမှသာ ကျွန်ုပ်ချစ်သော အရှင်နှင့် မခွဲမခွာ နောက်တော်ပါးက ခစားလိုက်ပါနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

တကြောင်းမှာလည်း သားတော် တောထွက်လိမ့်မည်ကို တစိုးစိုး တထိတ်ထိတ် ရှိနေခဲ့သော ခမည်းတော်ကြီးက အလွယ်တကူ မထွက်ခွာနိုင်သော အစီအစဉ်များကို နန်းတော် ဝန်းကျင်တခုလုံး၌ ဥပါယ်တမျည်ဖြင့် ချထားသောကြောင့် ကိုယ်တော်ထီးတည်းသာ ထွက်ခွာမည်ဆိုလျှင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြင့် ထွက်ခွာသည်ဆိုစေ၊ ချက်တဖြုတ်အတွင်း သိလာကြမည်သာဖြစ်ပေရာ အခါသင့် အခွင့်သာသည့် အချိန်၌ ကဏ္ဍကဖြင့် ထွက်ခွာဘို့ကိုသာ အကြံပေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အကြံပေးခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အောင်မြင်ခဲ့ပေသည်။

တောထွက်ရန် အခါသင့် အခွင့်သာသောအချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရွေးချယ်သည် ဆိုသမင့်လည်း ထိုအချိန်မှာ တောတောင်ကန္တာရ၌ ခြေခင်းလက်ခင်းသာ၍ တောထွက်သူ ယောဘုယျတို့ ရွေးချယ်တတ်ကြသော နွေရာသီလို အချိန်မျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မှတ်ခဲ့၏။ မဟုတ်ပေ။

အရှင့်သား ရွေးချယ်သောအချိန်သည် မှန်ကန်လှသည်ဟု နောက်မှ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိ၏။ အကြောင်းကား အရှင့်သား

တောမထွက်ရန် ခမည်းတော်ကြီး၏ အပိတ်အဆို့ အတားအဆီးများသည် မိုးရာသီဆိုလျှင် လျော့ပါးသွားတတ်မြဲ ဖြစ်၏။ တောထွက်ဖို့ရန် ကြံစည်သူများသည် တောတောင်ကန္တာရတခွင် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော နွေရာသီမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်တတ်ကြ၏။ တောတောင်တခွင်၌ ရုတ်ခြည်း အခက်အခဲတွေ့တတ်သော မိုးရာသီမျိုးကို အကြံလျော့ပါး တတ်ကြသည်။ အရှင့်သား ရွေးချယ်သော အချိန်ကား မိုးဖွိုင်ဖွိုင် ကျပြီဖြစ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့တည်း။

ထိုရက်များအတွင်းက အရှင့်သားသည် မိမိလျှို့ဝှက်အကြံအစည်၏ အရှိန်အဟုန်ကို မြှင့်တင်ထားဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တောထွက်ဖို့ရန် သံဝေဂတရား တိုးပွားလာဟန်ဖြင့်လည်းကောင်း ခါတိုင်းထက် အမူအရာ ထူးခြားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေရာ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မရွေး အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် အထူးသတိဖြင့် ခစား၏။

အခါတိုင်းထက် သံဝေဂတရား တိုးပွားလာလျက် ရှိသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်တန်ရာ၏။ အကြောင်းကား ထိုရက်များအတွင်းက အရှင့်သားသည် ရထားဖြင့် ဥယျာဉ်မှ ထွက်ချီကာ ပြန်ကြွလာသည့် အချိန်များ၌ ဥယျာဉ်လမ်းခရီးတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတို့၏ အကြောင်းများကို ရထားမှူးအား မေး၍ ကျွန်ုပ်အားလည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၏။ ဤခြင်းရာကြောင်းရပ်များကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်သည့် အခါတိုင်း အရှင့်သား၏ အမူအရာသည် အခါတိုင်းထက် ညှိုးမှိန်ဖြည်လျော့သွားသည်များကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတည်းဟူသော သံဝေဂ၏ ဓမ္မအဆင်တန်ဆာများကို အရှင့်သားသည် ရှေးကလည်း မြင်

ခဲ့ဘူး တွေ့ခဲ့ဘူးသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဓမ္မနေရောင် အချိန်သင့်သည့် အခါတွင်မှ သံဝေဂကြာပန်း ပွင့်လန်းလာသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

သံဝေဂဉာဏ် ထက်သန်ပွင့်လန်းပုံ၊ ထူထက် ထူးခြားချက်မှာကား ထိုရက်အတွင်း၌ ဘဒ္ဒကစ္စနာသခင်မမှ သားတော်ကလေး မွေးဖွားခဲ့ရာတွင် မိဘတို့တံထွာ ရင်သွေးသားဦးမို့ အချစ်ရှူး ရူးရမည်သာ ဖြစ်ပါလျက် သားတော်လေး မွေးဖွားသည့်သတင်း ရောက်လာသောအခါ သားတော်လေး မွေးဖွားလာသည်ကိုပင် မနှစ်သက် မလိုလားသည့် ပုံစံကို တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သား တောထွက်ဖို့ အချိန်အခါကား ဆိုက်ရောက်လာချေပြီ တကားဟု အခါတိုင်းထက် သတိထား၍ ခစားသည်။

ဤနေရာ၌ ဖော်ပြရန်ရှိသည်မှာ ထီးမြင့်နန်းဖွား သားတော်ကလေး၏ အမည်သည် ထီးဆန်ဆန် နန်းဆန်ဆန်နှင့် လှလှခန့်ခန့်ကလေးသာ ဖြစ်သင့်ပါလျက် ဖခင်ဖြစ်သူ အရှင့်သား မျက်နှာတော်တချက် ညှိုးလိုက်မှုကြောင့် "ရာဟုလာ" ဟူသော အမည်တွင်ခဲ့ရသော အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ ဝါဆိုလပြည့်ညတွင် မိုးမရွာသော်လည်း မိုးရာသီ၏ အအေးဓာတ်အောက်၌ ကပိလဝတ် ရွှေနန်းတော်တခုလုံးသည် ငြိမ်သက်စွာ ကွေးစက်လျက် ရှိနေကြသည်။ လပြည့်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် လမင်းထိန်ထိန်သာဘို့ ရှိသော်လည်း မိုးရာသီဖြစ်သည့်အလျောက် မိုးသား တိမ်တိုက်တို့အောက်တွင် နန်းတော် အဆောက်အဦများ၊ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ချက် မှန်လှပေ၏။ ထိုည၌သန်းခေါင်းယံအ

ချိန်ခန့်တွင် အရှင့်သား ခန်းဆောင်တံခါးဝ၌ အိပ်စက်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ကျောပြင်ကို တစုံတယောက်က လက်ဖြင့် ပုတ်၍နိုး၏။ ထိုတစုံတယောက်ဟူသည် အရှင့်သားအပြင် အဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ပထမတချက် ပုတ်လိုက်စဉ်ကပင် အိပ်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အရှင့်သား လေသံမျှဖြင့် ပြော၏။

"ငယ်ဖော်ဆန္ဒ။ ။ထလော့၊ ငါတို့သွားကြစို့"

(၃)

အိပ်ရာမှ ထ၍ အရှင့်သားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နန်းတော်မှန်တံခါးရိပ်များမှ ဝင်ရောက်လာသော ဝိုတဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် ခရီးဝေးထွက်တော်မည့် အခါမျိုး၌ ဝတ်ဆင်မြဲဖြစ်သော အဝတ်တန်ဆာကို ကျစ်လစ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အရှင့်သားအားမြင်ရသဖြင့် အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် ချပ်ကြိုးတန်ဆာတို့ကို ယူ၍ ကဏ္ဍကရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကဏ္ဍကသည် ကျွန်ုပ်ကို စောင်းငဲ့၍ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကဏ္ဍကအား ကကြိုးတန်းဆာတို့ ဆင်ယင်၍ ပြီးခါနီးဆဲဆဲမှာပင် အရှင့်သား ရောက်ရှိလာလေရာ ချပ်ကြိုးတန်ဆာဆင်ယင်၍ ခရီးရှည်ထွက်ရတော့မည့် အဟန်ဖြင့် အခါတိုင်းထက် မြဲမြံသေသပ်စွာ ဆင်ယင် ချည်နှောင်သည်ကို ထောက်ရှု၍လည်းကောင်း၊ အချိန်မဲ့အခါတွင် ချပ်ဝတ်တန်ဆာ ဆင်ယင်လာသည်ကို ထောက်ရှု၍လည်းကောင်း၊ အရှင့်သား၏ အခါတိုင်းထက် ထူးခြားသော အသွင်အပြင်ကို မြင်ရ

သဖြင့်လည်းကောင်း ကဏ္ဍကအဖွဲ့ ထူးထူးခြားခြား တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတော့အံ့တကား၊ သို့မဟုတ် အရှင့်သား၏ ပါရမီကို ကူညီရတော့အံ့တကားဟု သိလေသောအဟန်ဖြင့် ကဏ္ဍကသည် ဝမ်းမြောက်တက်ကြွသော အသံဖြင့် လျှိုဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း မအောင့်နိုင် မဆည်းနိုင် အားရပါးရ ဟည်အော်ဟစ်ကြွေးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် လူအများ နိုးကြား သိရှိချေတော့မည်တကားဟု စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကဏ္ဍက၏ ကျောပြင်ကိုသပ်၍ ချော့လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ထူးခြားချက်ကား အခါတိုင်း ယင်းကဲ့သို့ ကဏ္ဍက လူပ်ရှားလျှင် အခြား အစောင့်အထိန်းသို့ ရောက်လာမြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုသော် မည်သို့မျှ ထူးခြားလှုပ်ရှားမှု တစုံတရာ ပေါ်မလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကဏ္ဍက၏ ထူးခြားလှသော အရည်အခြင်းတရပ်မှာ စကားမပြောတတ်ရုံ အမည်မျှ အရှင့်သား၏အလို လူ့အရိပ်အကဲကို သိရှိတတ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ယင်ပြီး၍ ကဏ္ဍကအပေါ်သို့ အရှင့်သား ရောက်ခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှင်းလင်းလှသော သံသယနှစ်ချက်ပေါ်လျက် ရှိရသည်။ ယင်းသံသယများမှာ ရွှေနန်းတော်တံခါးကြီးများသည် ညဥ့်အချိန်၌ အစောင့်အကြပ် အထပ်ထပ်ဖြင့် အလုံအခြုံ ပိတ်ဆို့ထားသည်ဖြစ်ပေရာ အရှင့်သားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်တံခါးမှ အဘယ်နည်း အဘယ်ပုံ ထွက်ကြပါမည်နည်းဟူသော သံသယ။

တောထွက်မည်ဆိုသော အရှင့်သားသည် လိုအပ်သော တောတောင်တခွင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အရှင့်သားရော ကျွန်ုပ်အဖို့ပါ ရသေ့ ရပာန်းအသွင်သို့ ကူးပြောင်းကြရမည်ဟု

နားလည်ထားခဲ့ပေရာ ယခုသော် အဝတ်သက်န်း တစုံတရာ ပါလာသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် အဘယ်ပုံ ရသေ့ရဟန်း ဝတ်ကြမည်နည်းဟူသော သံသယပင် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် အရှင့်သားကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ယင်း သံသယများအတွက် အရှင့်သားအဖို့ တစုံတရာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိသော အဟန်ဖြင့် အလိုက်သင့်ပင် အရှေ့တံခါးဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ တံခါးအနီးသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပထမ သံသယသည် အံ့ဩဘွယ်ရာ ရှင်းလင်းသွားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အကြောင်းမူကား အခါတိုင်းဆိုလျှင် အစောင့်အကြပ်တို့ဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသော နန်းတော်တံခါးကြီးသည် ယခုသော် အစောင့်အကြပ် တစုံတရာမျှ မရှိလေသော အဟန်ဖြင့် ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အရှင့်သား၏ တောထွက်မှုပါရမီကို နတ်ဒေဝတာများကပင် ကူညီကြသောကြောင့် လေလော၊ သို့မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ပင် မသိစေကာမူ အရှင့်သားကိုချစ်၍ အရှင့်သား၏ အလိုကိုသိသော အစောင့်အကြပ်များကပင် ပါရမီ ကူညီကြလေသလော။

ကပိလဝတ်ဝန်းကျင်၌ တောတောင်တို့ ပေါများလှစွာ၏။ ယင်းတောတောင်များစွာအနက် ဥရုဝေလသည် အထင်ရှားအကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်ပေ၏။ ဥရုပေလသည် တောရိပ်တောင်ဆွယ်တို့ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သောကြောင့်လည်း ကျော်ကြားသည်။ တောရိပ်တောင်ဆွယ်တို့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သလောက် စည်ပင်သာယာ လှသောကြောင့်လည်း ကျော်ကြားသည်။ စည်ပင်သာယာသလောက် သူတော်ကောင်း ရသေ့ရဟန်းတို့ ကွန်းခိုသီတင်းသုံးမှု ပေါများသောကြောင့်လည်း ထင်ရှားသည်။

သို့အရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့မူ ခမည်းတော် မဟာရာဇာ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်၍ တိတ်တဆိတ် ရှန်းထွက်လာကြသူများ ဖြစ်ကြပေရာ ခမည်းတော် အလိုမကျခဲ့လျှင် နောက်တနေ့တွင် အလွယ်တကူ လိုက်လံ နှောင့်ယှက်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် အရှင့်သားသည် ထင်ရှားလှသော ဉရုဝေလသို့မူ ဦးတည်လေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် အထင်မှားသည်။ လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပိလဝတ်မှ ခရီးအတန် ထွက်မိသောအခါ အရှင့်သားသည် ဉရုဝေလသို့သာ ဦးတည်လျက်ရှိကြောင်း သိရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ယခင်အချိန်များက အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်အား ဉရုဝေလအကြောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ဘူးသည်များကို သတိရ၏။ နန်းတော်သို့ ရံဖန်ရံခါ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွရောက်လာတတ်သော ခမည်းတော် မဟာရာဇာ၏ ဆရာ ဒေဝိလရသေ့ကြီးကဲ့သို့ပင် ဉရုဝေလမှ ကျော်ကြားလှသော တရားဂိုဏ်းဆရာ အာဠာရ ရသေ့၊ ဥဒကရသေ့ကြီးတို့ အကြောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရ၏။ ထိုမျှမက ကျော်ကြားလှသော ဉရုဝေလတော၏ သာယာစည်ပင်လှသော တောတောင်ရေတံခွန်များ၊ သဲသောင်ဆိပ်ကမ်းများ၊ တန်ခိုးကြီးသော ရသေ့ရဟန်းတို့အကြောင်းများကို ဖွဲ့သီထားသည့် ဓမ္မဂီတများစွာ ရှိနေခဲ့ပေရာ ယင်းဓမ္မဂီတ အချို့ကို အရှင့်သားသည် ဉရုဝေလသို့ ရည်ညွှတ်၍ ရံဖန်ညည်းဘွား သီဆိုနေခဲ့သည်များကိုလည်း သတိရ၏။ ထိုအခါ တရားကို ရှာလိုသဖြင့် တောထွက်ခဲ့သော အရှင့်သားသည် ထိပ်တန်း တရားသမား၊ တရားအရှင်တို့ စုဝေးရာ ဉရုဝေလသို့သာ ရည်မှန်းဦးတည်ခဲ့ပေပြီတကားဟု ကျွန်ုပ် နားလည်လာရပေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်လင်း၍ နေရောင်ခြည် ဖြိုးဖျားတက်ကြွလာသော အချိန်၌ ဥရုဝေလ၏ ကျော်ကြားလှသော အနော်မာဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အနော်မာမြစ်၏ တဖက်ကမ်းသည်ကား ဥရုဝေလပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ် ကြားဘူး သိဆိုဘူးသော ဥရုဝေလဘွဲ့ ဓမ္မဂီတတခုတွင် အနော်မာမြစ်သည် သဘာဝ ပန်းချီကားချပ်ကြီးတချပ်ကဲ့သို့ ရှုမငြီးသော ဥရုဝေလတောကို ငွေပန်းဘောင်ကြီးဖြင့် ထိန်းကွပ်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ဥရုဝေလသို့ ပတ်ဝိုက်ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိပေ၏ ဟူ၍ ဖွဲ့သီထား၏။ ထိုအဖွဲ့သည် မှန်ကန်လှကြောင်း ယခုမျက်မြင် ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံရပေသည်။

အနော်မာ၏ ကမ်းစပ် သဲသောင်သည် ငွေမှုန် ရွှေမှုန်များဖြန့်ခင်းထားသကဲ့သို့ တဖွေးဖွေး တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ယင်းကမ်းစပ် သဲသောင်သည် ယေဘုယျ သဲသောင်ကမ်းစပ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ကျွဲကောက် နိမ့်မြင့်မရှိပဲ နတ်ဒေဝတာတို့ ပြုပြင်ဖန်ဆင်းထားသည့်အလား မျက်စိတဆုံးမျှ ညီညာ ပြန့်ပျူးလျက် ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ စီးဆင်းလျက်ရှိသော အနော်မာမြစ်ရေသည် မြစ်ရေဟုပင် မထင်ရပဲ တက်လတ်သော နေခြည်နုနုအောက်တွင် သန္တာရိုးရာ ပတ္တမြားစိန်မြ စသော ရောင်စုံကျောက်တို့ တရွှေရွှေ လိမ့်ဆင်းစီးကျနေသည့် အလားထင်မှတ်ရသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥရုဝေလရှိရာ အနော်မာ ကမ်းတဖက်သို့ ကဏ္ဍက၏ အင်အားကို အသုံးပြု၍ အလွယ်တကူပင် ကူးလာခဲ့ကြသည်။

(၄)

တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတက်ထူးခြားချက်ကား ဥရုဝေလ၏ တသင်းသင်းတထုံထုံ ပန်းမျိုးစုံရနံ့တို့က ဆီးကြိုခြင်းဖြစ်၏။

အရှင့်သားသည် သောင်ယံတွင် ဆိုင်းငံ့၍ မနေပဲ ဥရုဝေလအတွင်းသို့ ဦးတည်သွားယင်း "စာပေ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ တေးဂီတ စတဲ့ အနုပညာဆရာတွေဟာ အကြောင်းခြင်းရာ တစုံတခုကို ရေးဖွဲ့သီတဲ့အခါမှာ အရှိထက်ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ရေးဖွဲ့ သီကုံးလေ့ရှိတတ်ကြပေတယ်။ နို့ပေမယ့် ဥရုဝေလအကြောင်း ဖွဲ့သီတဲ့ မမ္မဂီတတွေကတော့ အရှိအတိုင်းပဲ ဖွဲ့သီတယ်လို့ မထင်ဘူးလား ဆန္န"ဟု ဥရုဝေလ၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် မမျိုသိပ်နိုင်တော့ သယောင်ဖြင့် အရှင့်သားက မေးလှာသည်ကို "မှန်လှပါ။ ။ဥရုဝေလအဖို့ကဖြင့် အကြားနှင့်အမြင်၊ အထင်နှင့် ကိုယ်တွေ့ ကိုက်ညီလှပါသည်ဘုရား"ဟု လျှောက်တင်လိုက်ရ၏။

အနော်မာသောင်စပ် ဆုံးလုလု၊ ဥရုဝေလတောစပ် ရောက်လုလုနေရာတွင် ယနေ့နံနက် ထွက်လာစက ကျွန်ုပ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိသော ဒုတိယ သံသယ ရှင်းသွား၏။ အကြောင်းကား ဥရုဝေလသို့အဝင် တောစပ်မှ လဲကျလျက်ရှိသော သစ်တုံးကြီးတခုအပေါ်တွင် သင်္ကန်း၊ သပိတ် စသော ပရိက္ခရာတစုံ သေသပ်စွာ တင်ထားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဥရုဝေလသည် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော သူတော်ကောင်းတို့ တောတက်ရာ နေရာသည်းဖြစ်၍ အဟောင်းအဟောင်းဖြစ်

သော ရသေ့ရဟန်းတို့အတွက် သက်န်းပရိက္ခရာလိုသော နေရာလည်း ဖြစ်ပေရာ သဒ္ဓါရှင်တဦးဦးက ပံ့သကူပစ်၍ ထားသည်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင့်သား၏ပါရမီကို ကူညီဖြည့်စွမ်းလိုသော နတ်ဒေဝတာတို့၏ အစီအမံသော်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဤနေရာတွင် အရှင့်သားသည် ကဏ္ဍကပေါ်မှ ဆင်း၍တွေ့ရှိသော ယင်းပရိက္ခရာများကို အားရမ်းနှစ်ခြိုက် ပွေ့ပိုက်ကာ ဝမ်းမြောက်သော အသွင်ဖြင့် သစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ရသေ့ ရဟန်းအသွင်သို့ ပြောင်းရန် အရှင့်သားအတွက် သက်န်းပရိက္ခရာ အဆင်သင့်ဖြစ်လာသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် သက်န်းပရိက္ခရာသည် အဘယ်မှာနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် အခြားတနေရာရာတွင် သက်န်းပရိက္ခရာများ အလားတူ ရှိလေဦးမည်လောဟု ဟိုဟိုသည်သည်သို့ ရှုကြည့်မိ၏။ သို့ရာတွင် မတွေ့ရပေ။

ဤတွင် အရှင့်သားထံမှ မိုးကြိုးကျသကဲ့သို့သော ကျွန်ုပ်မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သည့် စကားသံကို ကြားလှာရသည်။

"ငယ်ဖော်ဆန္န။ ။ဤနေရာတွင် သင်နှင့်ငါတို့ခွဲကြဘို့အချိန်တန်ပေပြီ။ ငါသည် ရဟန်းအသွင်သို့ ပြောင်းတော့မည်။ သင်သည် ငါ၏ မင်းဝတ်တန်ဆာတို့ကို ယူ၍ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ပေတော့။"

"ဘယ်သို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါသနည်း အရှင့်သား။ ။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခြေ မည်သည့်နေရာသို့ပင် ဖြစ်စေ၊ အရှင့်သားနှင့် သေမကွဲရှင်မကွာ လိုက်ပါရမည့် ငယ်ကျွန်ရင်းမဟုတ်ပါလား အရှင့်သား"

ကျွန်ုပ်၏အသံသည် ဝမ်းနည်းလှသောကြောင့် ငိုသံပါလျက်ရှိ၏။ မငိုမိရန် မနည်းထိန်း၍ ထားရသည်။ အရှင့်သားသည်

တောထွက်ရန် ကျွန်ုပ်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သားနှင့်အတူ မည်သည့်အခြေ၊ မည်သည့်ပုံစံ၊ မည်သည့်နေရာသို့ပင်ဖြစ်စေ အရှင့်သားက သေမကွဲ ရှင်မကွာ အတူခေါ်ဆောင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သော အရှင့်သားနှင့်သာဆိုလျှင် မဆိုကောင်းဆိုကောင်း အဝိစိသို့ပင်ဖြစ်စေဦးတော့ ဖဝါးခြေထပ်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုသော် အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော စကားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ခွဲထုတ်လျက်ရှိနေပေပြီ။

"ငါ့အပေါ်၌ ထားရှိသော အသင့်မေတ္တာ အသင့်စေတနာကို ငါးနားလည်ပါ၏။ အသင့် ကျေးဇူးကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ ငါမေ့ပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ ငယ်ဖော်ဆန္န။ ။သို့အရာတွင် တောထွက်မှုတရား အလုပ်ဟူသည် တပါးတည်းသာ ကောင်းပေသည်။"

"အရှင့်စကားသည် လျော်ကန် သယောင်ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင့်အား အဘယ်သူက ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပါမည်နည်း။ အဘယ်သူက ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုပါမည်နည်း။"

"ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကိုပင် စွန့်ပစ်ခဲ့သော ငါ့အတွက် ရေပူရေချမ်းသည် အရေးမကြီးပါ။ ကေစာပျော်မွေ့၍ တပါးတည်းသာ တရားကျင့်သုံးလိုပေသည် ဆန္န။"

"လိုက်ပါခွင့် ပြုတော်မူပါအရှင့်သား။ ။ကျွန်ုပ်သည် လူဝတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဝတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အရှင့်အား အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေပဲ နေပါမည်။ အရှင့်အနီး သင့်လျော်ရာနေရာတွင် ကဏ္ဍကနှင့်အတူ နေခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင့်သား"

ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သားနှင့် ခွဲခွာရအံ့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အလားတူ အရှင့်သားအား ချစ်စွာသော ကဏ္ဍကအားလည်း ရုတ်တရက် သတိရလိုက်သောကြောင့် ကဏ္ဍကကိုလည်း ထည့်၍ လျှောက်တင်လိုက်၏။ ယင်းသို့ လျှောက်တင်ခိုက်တွင် စကားပင် မပြောတတ်ရှာသော်လည်း သခင့် အရိပ်အဆင်ကို အင်မတန်သိတတ်သော ကဏ္ဍကအဖို့ အဘယ်ပုံရှိရှာမည်နည်းဟု ကဏ္ဍကဆီသို့ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကဏ္ဍကသည်လည်း ကျွန်ုပ်အလားတူ မိမိ၏ အခက်အခဲကို သိရှိသည့် အပေါ်ဖြင့် အနော်မာ သောင်ယံကမ်းစပ်တွင် စားချင့်စဖွယ် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော မြက်နုကလေးများကိုမျှ မစားနိုင်ရှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ အခြေကို ဝမ်းနည်းစွာ ငေးမျှော်စောင့်ကြည့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

"သည်းခံလေ့ဆန္န။ ။သင်နှင့်ငါတို့သည် သေကွဲကွဲကြရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငါအလိုရှိအပ်သော တရားကိစ္စ ပြီးစီး၍ နောင်တချိန် ကပိလဝတ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ၌ သင်နှင့် ငါတို့ ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြပါလိမ့်မည်။ တကြောင်းမှာလည်း ခမည်းတော်နှင့် ယသော်အစရှိသော ကျေးဇူးရှင်တို့သည် သင်နှင့်ငါတို့ ယခုလို ထွက်လာကြသည့် ကိစ္စအတွက် တွေးတော ပူပန်လျက်ရှိရှာကြပေလိမ့်မည်။ ငါ့ခြင်းဝတ် တန်ဆာတို့ကို ယူ၍ သင်ပြန်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ တရားအားထုတ်လျက်ရှိကြောင်း လျှောက်တင်ပေတော့။ အဲဒါ ငါ့အမိန့်ပေပဲ ဆန္န"

အရှင့်သား၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းသည် ပြားဝပ်၍ သွား၏။ အကြောင်းသော်ကား အဘယ်မျှချစ်ပါသည် ခင်တွယ်ပါသည်ဆိုစေ၊ အရှင့်သား၏ အမိန့်ဆို

လျှင် ဦးလည်မသုန် ခံယူရစမြဲဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် တခွန်း တပါဒမျှ ပြန်လည် မလျှောက်တင်ဝံ့တော့ပဲ လေးတွဲသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထ၍ အရှင့်သား အား ဦးသုံးကြိမ် ညွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်ကား အရှင့်သားသည် မင်းသားအသွင်မှ ရဟန်း အသွင်သို့ ရုတ်ခြည်း ကူးပြောင်းသည်။

ရှေးဦးစွာကား ဥဿျှောင်တော်ကို ချွတ်၍ သံလျက်ဖြင့် ဆံပင်ကို ရိတ်ဖြတ်သည်။ ဝဲလက်တော်ဖြင့် ဆံပင့်ကို စုကိုင်၍ ယာလက်တော်ဖြင့် ရိတ်ဖြတ်လိုက်သောအခါ အရှင့်သားဦး ခေါင်းတွင် ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင် မဟုတ်စေကာမူ ဆံတော် ဘိုတိုကို အလိုက်သင့် အနေတော် ကျန်ရစ်သည်။

ဝဲလက်မှ ဆံတော်တို့ကို အရှင့်သားပသို့ ပြုအံ့နည်းဟု ကြည့်နေခိုက်တွင် အရှင့်သားသည် တစုံတခု ဆုတောင်းဆုယူ ပြုမူသည့်ဟန်ဖြင့် တီးတိုးရွတ်ဆိုကာ အထက်သို့ မြှောက်ကြဲ လိုက်သောအခါ အံ့ဘွယ် တွေ့ကြုံရသည်ကား ဆံတော်များ သည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အနေ့မှာ၏ လေ ဟာပြင်တွင် လွင့်ပါသွားသည်လည်းမဟုတ်၊ အောက်သို့လည်း ပြန်ကျမလာ၊ တစုံတဦးက ယူဆောင်သွားသည့်ပမာ လွင့် မြှောက်လိုက်သော ဆံပင်များကို ကောင်းကင်တွင် ရုတ်ခြည်း မျှသာ မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ် ပေ၏။ အရှင့်သား၏ ပါရမီကို ကူညီရန် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိ သော နတ်ဒေဝတာတို့၏ အပြုအမူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ် ယူလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ရွှေစလွယ်၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ကောဝတ်ဘာသ ပုဆိုးစသော အဆင်တန်ဆာတို့ကို ချွတ်၍ သင်္ကန်းကို ဝတ်

ရုံ၏။ သက်န်းကို ဝတ်ရုံရာ၌ အရှင့်သားအဖို့ ဤဘဝတွင် တကြိမ်တခါမျှ မဝတ်ဖူးသေးသော အဝတ်အဆင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခက်အခဲ ရှိလေမည်ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ဟန်ရို့ရို့ ဖြင့် ကူညီဝတ်ရုံပေး၏။ ဘဝခြားသွားလေပြီဖြစ်သော အဝတ်အဆင်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရှင့်သားနှင့် ခွဲခွာရတော့မည် ကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် မဆည်နိုင်၊ မထိန်းနိုင် အောင် မျက်ရည်ကို သွန်ချယင်းဖြင့် ကူညီဝတ်ရုံပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရှင့်သားကမူကား ကျွန်ုပ်ကို လုံးဝမကြည့် တော့ပဲ သက်န်းကို ဝတ်ရသောကြောင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွ လျက်ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

သက်န်းပရိက္ခရာကို နေသားတကျ ဝတ်ဆင်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တချက်ကလေးမျှ မကြည့်တော့ပဲ သွားကြပေတော့၊ ပြန်ကြပေတော့ဟု ပြောသည့် အဟန်ဖြင့် လက်ပြရုံမျှပြကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောခိုင်း၍ ဥရုဝေလအတွင်းသို့ တလှမ်းချင်း ကြွချီသွားတော့လေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ မျက်ရည်အဖြိုင်ဖြိုင် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငေးမျှော်၍သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်ုပ်အဘယ်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ အရှင့်သားကဲ့သို့ပင် ရသေ့ရဟန်း အသွင်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပင်ကိုယ်အဝတ် ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ချစ်သော အရှင့်သား၏မျက် နှာကိုသာ မပြတ် ဖူးမျှော်ကာ အရှင့်သားနှင့် အတူ တော တောင်တခွင်တွင် ကဏ္ဍကနှင့်အတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး နေလိုက်တော့မည် ဟူသော ကျွန်ုပ်၏ ရည် မှန်းချက် တောင်ကြီးမှာ ပြို၍သွားလေပြီ ဖြစ်ပေရာ ကဏ္ဍက ကို ဆွဲ၍သာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယူဇနာသုံးဆယ်မျှ ခရီးကို တည့်တည့်တည်းဖြင့် အရောက် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလျက် ရှိရမည်ဖြစ်သော ကဏ္ဍကအား အနော်မာသောင်ယံ၏ ဆိတ်ငြိမ်သာယာလှသော ရင်ခွင်တွင် လုံလောက်စွာ အနားပေးပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး၏။

သားတော်ကြီး တောထွက်လေမည်ကို အလိုမတူသော ခမည်းတော်ကြီးအဖို့ ယနေ့နံနက်တွင် သားကြီး တောထွက်သွားပြီကို သိလျှင်လည်း လိုက်လံ အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မည်ဟူ၍ မထင်မိ။ အကြောင်းကား ဥရုဝေလသည် ကပိလဝတ်နှင့် ရာဇဂြိုဟ် နှစ်နိုင်ငံတို့၏ အလယ်ခန့်တွင်ရှိသော်လည်း ရာဇဂြိုဟ်၏ပိုင်နက်အတွင်း၌ရှိလေရာ နယ်ကျော်၍ နှောင့်ယှက်ခဲ့သော် မင်းရေးစိုးခွင့် ရှုပ်ထွေးသာဘွယ် ရှိ၍လည်းကောင်း၊ မဖြစ်လိုသည်ကို မဖြစ်အောင် တားဆီးခဲ့သော်လည်း ဖြစ်လာသည့်အခါတွင်မူ အမြော်အမြင်ကြီးသော မိသဆိုးသားကြီး၏ အလိုကို မဆန့်ကျင်လိုလှသော ခမည်းတော်ကြီး၏ မေတ္တာစေတနာကြောင့်လည်းကောင်း အနှောင့်အယှက် တစုံတရာ ပြုလာဘို့ ရှိမည်မထင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သားတော်ကြီး၏ သတင်း၊ မိမိ၏ အသိအမြင်ကို အေးချမ်းစွာပင် သတင်းပို့ဘို့ရှိပေတော့သည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ တဦးတည်းသော အဖော်အဖြစ် ဘဝတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည် ကဏ္ဍက၏အနီးသို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ကဏ္ဍက၏ ထူးခြားသော အသွင်ကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ရှိရပေ၏။ ယင်းအသွင်ကား ကဏ္ဍကသည် အနားယူယင်း အေးချမ်းစွာ အစာစား၍ နေရမည်ဖြစ်ပါလျက် လုံးဝမစားပဲ ဥရုဝေလအတွင်း အရှင့်သား ဝင်သွားလေရာ အရပ်

သို့ လည်တံစင်း၍ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုယင်း မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အားအင်လျော့ပါးသော လက်ဖြင့် ကဏ္ဍက၏ လည်တံကို ဖြည်းညှင်းစွာ သုံးသပ်လိုက်၏။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ကဏ္ဍကသည် စကားပင် မပြောတတ်စေကာမူ နားလည်တတ်သော အသိရှိသူ ဖြစ်လေရာ "အရှင့်သားကတော့ ငါတို့ကို ကျောခိုင်းသွားပေပြီ။ ကဏ္ဍကကြီးရေ။ ။သို့သော် ငါတယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ၊ အားမငယ်ပါနှင့် ကဏ္ဍကရယ်၊ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး နေပြည်တော်သို့ ပြန်ကြပါစို့"ဟု ချော့မြှူအားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏၊ သို့ရာတွင် ကဏ္ဍက၏ အမူအရာသည် ထူးခြားလှုပ်ရှား၍မလာ၊ အရှင်မင်းသားရှိရာ သို့သာ ငူငူထွေထွေကြီးကြည့်၍ မျက်ရည်တို့ကိုသာ တဖြိုင်ဖြိုင် သွန်းချလျက်ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကဏ္ဍက၏လည်တံကို အပြန်ခရီးရှိရာဘက်သို့ အင်အားအနည်းငယ်စိုက်၍ ပွေ့ပိုက်တွန်းလှည့်ပေးသော်လည်း ကဏ္ဍကသည် လည်တံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခြေလက်များကိုသော်လည်းကောင်း လှုပ်ရှားသည်ဆိုရုံမျှ လှုပ်ရှားသည်။ နတ်မြင်းပျံကဲ့သို့ အခါခပ်သိမ်း ဖျတ်လတ် တက်ကြွလေ့ရှိသော ကဏ္ဍကသည် ယခုသော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြီးမားသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တခုကဲ့သို့ လေးတွဲဖင့်နွဲ့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က အချော့လေသံ၊ အချော့စကား မျိုးစုံကိုပြော၍ ဆွဲယူသောအခါ ကဏ္ဍကသည် လေးငါးဆယ်လှမ်းမျှသာ မလှမ်းချင့်လှမ်းချင် လှမ်းချီလိုက်ပါလာပြီးနောက် သောင်အာ

လယ်ခန့်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ ကဏ္ဍကသည် ဗိုင်းဗိုင်း ကြီး လဲကျသွားရှာပါလေ၏။

မြင်းတကောင်အဖို့ မူးကြွဆော့ကစားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ လေးဖက် မတ်တတ်ရှိနေရာမှ ဗိုင်းဗိုင်းကြီး လဲကျသွား ခြင်းဆိုသည်မှာ ကြီးစွာသော ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရပြီဖြစ်၏။ ကဏ္ဍကအဖို့ ယူဇနာသုံးဆယ်မျှသော ခရီးကြောင့် ခြေကုန် လက်ပန်းကျသည်ဟု ဆိုရမည်ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ အရှင့်သား နှင့် မခွဲခွာမီ ယနေ့ နံနက်ပင်လျှင် လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ ရှိနေ ပေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ရောဂါအန္တရာယ် တစုံတရာ ဆိုက်ရောက်သည်ဟူ၍လည်း စိုးစဉ်းမျှ အရိပ်အရောင် မရှိခဲ့။ သို့ဆိုလျှင် အကြောင်းတခုတည်းသာ ရှိတော့၏။ ယင်းအ ကြောင်းကား သူချစ်သော အရှင့်သားနှင့် ခွဲခွာရသောကြောင့် နှလုံးကွဲ ရင်ကွဲနာကျရှာခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

မှန်လှပေ၏။ ကဏ္ဍကသည် အနော်မာသောင်ယံတွင် ဗိုင်း ဗိုင်းလဲကျသွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်သည့် အနေ နှင့် မျက်ရည်တွေ တွေကျသော မျက်လုံးများဖြင့် တချက်မျှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးလျှင် ကွယ်လွန်ရှာပါလေပြီတည်း။

ချစ်ခင်ကြင်နာကြသော အကြင်လူသားများအဖို့ တဦးနှင့် တဦး ခွဲခွာကြသောအခါ စဉ်းစားတတ်သူများ ဖြစ်သည့်အ တိုင်း အခြားနည်းအားဖြင့် စဉ်းစားဖြေသိမ့်နိုင်ကြပေသေး၏။ တိရစ္ဆာန်တို့မှုကား ချစ်သူကို ရိုးရိုးစင်းစင်းပင်ချစ်၍ မုန်းစရာ ရှိသူကို ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် မုန်းတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကဏ္ဍကသည် အရှင့်သားကို ချစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အရှင့်သားအား ချစ်သူပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင့်သား နှင့် ပြိုင်တူလိုလို ပေါက်ဖွား၍ ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ပြိုင်တူလိုလို

မခဲ့မခွာ ကြီးထွားလာကြသူများ ဖြစ်ကြပေရာ လူအများက ကျွန်ုပ်တို့အား ဖွားဖက်တော်များဟုပင် သမုတ်ခဲ့ကြကြောင်း အထက်တွင် ပြဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု အရှင့်သားနှင့် မခွဲစဖူးခွဲခွာကြရသည့် အချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်အဖို့မှ အရှင့်သား အား အဘယ်မျှ လွမ်းဆွတ်စေကာမူ အခြားနည်းဖြင့် ဖြေသိမ့် စရာတွေ ရှိချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လျှောက်တင်ချင်သည် ကိုမျှ မလျှောက်တင်ရ၊ ဆင်ခြေတက်လိုသည်ကို မတက်ရရှာ သော သဘောဖြူအစင်း ကဏ္ဍက အဖို့မူကား အချစ်ဒဏ် အချစ် လှိုင်းကြောင့် ရင်ကွဲနာကျ၍ ကွယ်လွန်သွားရ ရှာပါလေပြီ။

အမှန်ဆိုသော် အားတင်း၍ ထားရသော ကျွန်ုပ်အဖို့ ကဏ္ဍကဖြစ်အင်ကို မြင်ရသောအခါ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်နှင့် အ ရူးတပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါလေ၏။ အရှင့်သား ကြားလေရော့မည် မကြားလေရော့မည်ကားမသိ၊ ကဏ္ဍကကွယ်လွန်သည်ကို သိရ သည်နှင့် တပြိုင်နက် "ကဏ္ဍကကြီးဖြစ်အင်ကို မြင်လှည့်ပါဦး အရှင့်သား။ အရှင့်ကြောင့် ကဏ္ဍကကြီး သေပွဲဝင်ပုံကို ကြည့် လှည့်ပါဦး အရှင့်သားရှေ့"ဟု တစ်ဆိုသော အသံဖြင့် ဥရုဝေလ ဘက်ဆီသို့ လှည့်ကာ အားရပါးရ ဟစ်ကြွေး လိုက်မိပေ သေး၏။

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ လုပ်နိုင်သမျှတော့ လုပ်ခဲ့ပါ ၏။ လဲကျနေသော ကဏ္ဍက၏ ကိုယ်အနီးတွင် လုံလောက် သော သဲကျင်းကြီးကို တူးယက်ကာ အနော်မာ၏ ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းသော သောင်ရိပ်တွင် "အိပ်စက်ရစ်ပေတော့ ကဏ္ဍက ရှေ့"ဟု မြည်တမ်းယင်း ဖုံးလွှမ်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား ရှေ့သို့တလှမ်း၊ နောက်သို့နှစ်လှမ်းဟုပင် ဆိုရလောက် အောင် လူရောစိတ်ပါ လေးကန်လှသော ခြေလှမ်းများဖြင့်

အရှင့်သား၏ အဝတ်၊ ကဏ္ဍက၏ ကုံးနှီးတန်းဆာများကို ထမ်း၍ကာ နေပြည်တော်သို့ ဦးတည်ခဲ့ရပါတော့၏။

(၅)

ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်မျှ အရှင့်သား၏ သတင်းမျိုးစုံကို နားထောင်အလွမ်းဖြေယင်းတလွမ်းလွမ်း တဆွတ်ဆွတ်ဖြင့် ပင်စောင့်မျှော်နေခဲ့ရာမှ အလိုရှိအပ်သော တရားကိစ္စ ပြီးစီးလျှင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြရပါလိမ့်မည်ဟူသော အရှင့်သား၏ မိန့်ကြားခဲ့ချက်သည် မှန်လှပေ၏။

ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ် တရားကျင့်သုံးပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်တွင် တဝါဆို၍ ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက်လာသောအခါ ကပိလဝတ်မှ ရဟန်းပြုကြသူများအထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုခြင်းမှာ သူတပါးလို ဓမ္မသံဝေဂကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် ဆိုသည့် အတွက်လည်းမဟုတ်။ အရှင့်သားကိုချစ်၍ အရှင့်သားအနားတွင် နေရလျှင်ပြီးရော့၊ အရှင့်သားအသံကို ကြားနေရလျှင် ပြီးရော့ဟူသော အရှင့်သား သံယောဇဉ် သက်သက်မျှဖြင့် ရဟန်းပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် အရှင့်သားအခြေကမူကား ရှေးကနှင့် မတူတော့ပါပေ။ ကျင့်သုံးအပ်သော တရားတော်ကြောင့်လားမသိ၊ အရှင့်သား၏ ရုပ်ရည်ရူပကာယသည် ရှေးကနှင့်မတူ၊ ဝင်းဝါစိုပြေကျက်သရေတုံး ကျက်သရေခဲအထိ ဖြစ်လာ၏။ အသံတော်ကလည်း ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ပြောင်းလဲလာ၏။ ရုပ်ဆင်းအသံ ပြောင်းလဲသလောက် ဣန္ဒြေ သိက္ခာတော်ကလည်း ရင့်ကျက်ပြောင်းလဲလာ၏။

ဤအချက်များကို ကျွန်ုပ်အားလုံး ကျေနပ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ် မကျေနပ်ချက်ကား အရှင့်သားအနီးတွင် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်၊ လက်ယာတော်ရံ လက်ဝဲတော်ရံ စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထက် အရေးပါသူတို့ ပေါများလာခြင်းပေတည်း။

ရှေးအခါကဆိုလျှင် ခမည်းတော် မဟာရာဇာ၊ ဘဒ္ဒကစ္စနာ စသည့် အနည်းအကျဉ်းမှလွဲလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သား၏ အရေးအပါဆုံးသော လက်ပါးစေ တယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါလော။ အရှင့်သားအား အချိန်များစွာ အကြိမ်များစွာ ဆည်းကပ်ခစားနိုင်၏။ ထွေရာလေးပါး စကားပြောဆိုနိုင်၏။ ယခုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပင် ပြုရလင့်ကစား အစွန်အဖျားတွင် ကျရောက်၍ နေရ၏။ အရှင့်သားနှင့် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေရ၏။ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော။

တကြောင်းမှာလည်း အရှင့်သားအား ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် ဥရုဝေလသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ယခုသော် ဘုရားဖြစ်လာသည့်အခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်အဖို့ အရေးမပါ အရာမရောက်သူ ဖြစ်နေရချေသည်။ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော။

အသေးအဖွဲ့ဟုပင် ဆိုစေဦးတော့၊ အခြား အကြောင်းတရပ်ကိုလည်း ပြောရန် ရှိပေသေး၏။ ယင်းအကြောင်းကား အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော "ဖွားဖက်တော်" ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင့်သား ဘုရားဖြစ်လာရာ၌ အရှင့်သား၏ အရေးပါအရာရောက်သော ဖွားဖက်တော်များအဖြစ် ခုနစ်ဦး ခုနစ်မျိုးကို သတ်မှတ်ထားကြ၏။ ယင်းတို့သည်ကား

(၁) အရှင့်သား၏ ဝမ်းကွဲညီတော်၊ အရှင့်သား၏ အနီးကပ်

ဆုံး အလုပ်အကျွေးအဖြစ် မြှောက်စားခံရသူ၊ ဝမ်းကွဲညီတော်ဖြစ်ပါလျက် ညီတော်အရင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်စေကာ "ညီတော် အာနန္ဒာ-ညီတော် အာနန္ဒာ" ဟု အရှင့်သား အနီးတွင် အရေးပါလှသူ အရှင်အာနန္ဒာ။

(၂) ဥရုဝေလမှ အရှင့်သား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူရာ မဟာဗောဓိပင်။

(၃) အရှင့်သားအား ကပိလဝတ်သို့ မကြွကြွအောင် ပင့်ဆောင်နိုင်ခဲ့လေသော ကာဠုဒါယီအမတ်၊ ယခု ကာဠုဒါယီ မထေရ်။

(၄) ဘဝအာသခ်ျေအနန္တ အရှင့်သား၏ ပါရမီဖြည့်ဖော်ဖြည့်ဖက်၊ အရှင့်သား၏မြောက်သားတော် ဘဒ္ဒကစ္စနာခေါ် ယသော်ဓယာ။

(၅) အရှင့်သား၏ ကျွန်တော်ရင်း ကျွန်ုပ်မောင်ဆန်။

(၆) အရှင့်သား ဖွားတော်မူချိန်တွင် တပြိုင်နက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးနှင့်

(၇) အနော်မာသောင်ယံတွင် အရှင့်သားကို လွမ်းဆွတ်မှုကြောင့် နှလုံးကွဲ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသော အရှင့်စီးတော်မြင်း ကဏ္ဍကတို့ ဖြစ်ကြပေ၏။

ယင်းဖွားဖက်တော် ခုနစ်ပါးကို အလွယ်တကူ မှတ်မိစေရန်ဟု ဂဏန်းစဉ်သုံး၍ လင်္ကာစီကုံးရာ၌ "အာ-ဗော-ကာ-ယ-ဆန် ရွှေ-ကဏ်" ဟု ဖြစ်၏။

ဤနေရာတွင် ဂုဏ်ရှိသူတို့ကိုသာ မြင်တတ်ကြည့်တတ်သော လူသတ္တဝါတို့၏ သဘောထားကို ကြည့်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်ကို ပဥ္စမနေရာ၌သာ ထားသည်။ ကျွန်ုပ်နောက်တွင် အသက်မဲ့ ရွှေအိုးနှင့် တိရစ္ဆာန်မြင်းတို့သာ ရှိတော့၏။

တကယ်ဆိုလျှင် အရှင့်သားအား ဘုရားဖြစ်စေရန် စွန့်စွန့်စားစားဖြင့် ဥရုဝေလကို စတင်ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ အဘယ်သူတို့ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ပင် မဟုတ်ပါလော။ သည့်ထက်ပြည့်ပြည့်တည့်တည့်ဆိုရသော် အရှင့်သားအား ဘုရားဖြစ်စေခဲ့သူများမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကဏ္ဍကတို့ပင် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြစ်လေရာ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း သမာသမတ် သဘောဖြင့် သတ်မှတ်ရပါမူ "ဆန်-ကဏ်-ဗော-ကာ-အာ-ရွေ-ယာ"သာ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာသည့် အခါတွင်မှ ဘယ်သူက ဘယ်သို့ဟု အရေးပါ အရာရောက်လာသည်တို့ကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော။

ဤသည်တို့ကား အရှင့်သား ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာပြီးနောက်၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မှားယွင်းစွာ ခံယူခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏မာန၊ ကျွန်ုပ်၏ ဣဿာမစ္ဆရိယ တရားဆိုးများ ဖြစ်ကြ၍ ယခုသော် ကျွန်ုပ်၏ အမှားများကို သိမြင်ပါလေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးများကို အရှင့်သားအပေါ် သို့သာ စူးစိုက်စုပုံထားခဲ့ရာတွင် အရှင့်သား ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူ၍ ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာလွှဲလေသောအခါ အရှင့်သားအပေါ်၌ တွယ်တာငြိကပ်လွန်းခဲ့သော အားထားမှု တံတိုင်းကြီးပြိုကျခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အမြင်မှား အသိမှားမှုတည်းဟူသော အဆီးအတား အမှောင်ထု ကင်းပျောက်၍ အလင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပေ၏။

မြင်းထိန်း၊ ဆင်ထိန်းသာသာမျှသာရှိသော ကျွန်ုပ်၏ဘဝ စရိုက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသော တကယ့်သူတော်စင် မထေရ်ကြီးများကိုပင် ပြစ်

မှားမိခဲ့ပေ၏။ အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်၏ စရိုက်ဆိုးအပြုအမူများကို အကြောင်းပြု၍ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် အတန်များများကိုပင် ပညတ်တော်မူခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသိက္ခာပုဒ်များကို စောင့်ထိန်းရန်မှာ အခြားတပည့်သား သံဃာများအတွက်သာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မူကား အရှင့်သား မျက်နှာမလွှဲမီအချိန်အတွင်းထိ မှားမြဲတိုင်းသာ မှားခဲ့သူဖြစ်ချေ၏။

ဥပမာအားဖြင့် တရားနည်းလမ်း မမှန်သော ကျွန်ုပ်၏ အပြောအဆို အနေအထိုင် အပြုအမူများကြောင့် တရားစစ်သူကြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာက ဆုံးမတော်မူသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မနာခံရုံမျှမက ငါ့အရှင်ဘုရား၊ ငါ့အရှင်၏သာသနာဟူသော အလွဲမာန်ဖြင့် လှန်၍ပယ်လိုက်မိပေသေး၏။ အံ့ဘွယ်ကောင်းသည်မှာကား ကျွန်ုပ်၏အကျင့်ဆိုးများ အခြားရဟန်းတော်တို့သို့ မကူးစက်စေရန် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ဖြင့် တားမြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုမူကား အရှင့်သားသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးမယူပဲ ကျွန်ုပ်အား သည်းခံကြပါရန်ကိုသာ အခြားအခြားရဟန်းတော်များသို့ မေတ္တာရပ်သည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

မသိနိုးနားဖြင့် ယင်းသို့သောအခွင့်အရေးများ ကျွန်ုပ်ကိုပေးထားခြင်းမှာ ဝသီဆိုးသော်လည်း စေတနာမဆိုးသော ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းစာတ်ခံကို သိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင့်သားရှိနေစဉ်တွင် အရာမထင်သော်လည်း အရှင့်သားမျက်နှာတော်လွှဲသည့်အချိန်၌တရားရလာမည်ကို သိတော်မူသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အခက်အခဲတို့အကြားမှ တောထွက်တော်မူရာတွင် တင်ရှိခဲ့သော ကျေးဇူး၊ အနော်မာ

သောင်ယံတွင် တင်ရှိခဲ့သော ကျေးဇူးများကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သခင်ဘုရား အရှင့်သား ထင်ရှားရှိနေစဉ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် အသိထရားမရနိုင်ပဲ လွဲမှား၍သာနေခဲ့လေရာ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ အရှင့်သား မျက်နှာလွှဲတော်မူသောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်အဖို့ မျောက်သစ်ကိုင်းလွှတ်ပါလေပြီတည်း။

အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင် အရှင့်သားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူအံ့မူးမူး၌ အရှင့်သား၏ ဘဝနောက်ဆုံး ကိစ္စတော်များ အနေဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူအံ့ဆဲဆဲတွင်မှ ရောက်လာသောသုဘဒ်ပုရဗိုဇ်ကို ပလ္လင်ညောင်စောင်းတွင် လျောင်းစက်ယင်းဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူသည်။ ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာကို အမှူးပြုကာ သံဃာတော်အများအတွက် မှာကြားဘွယ်ရှိသမျှကို မှာကြားတော်မူယင်း "ငါဘုရားရှိစဉ်တွင် သခင်တည်းဟူသော မာန်ဖြင့် ဆိုနိုင်ခက်လှစွာသော ဆန္နရဟန်းအား ပြဟ္မဒဏ်ထားရစ်ကြကုန်လော့"ဟု နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူသည်။

"ပြဟ္မဒဏ်ဟူသည် အဘယ်သို့ပါနည်း"ဟု အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထားသောအခါ "ဆန္နရဟန်းသည် မလိမ္မာမကျိုးနွံမချင်း သံဃာအားလုံးက ဆန္နအား အပေါင်းအသင်းအဆက်အဆံမရှိကြကုန်လင့်" ဟု မိန့်ကြားလေသောအခါ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် တုန်လှုပ်ရသည်။ မှားခဲ့မိလေသမျှကိုလည်း နောင်တကြီးစွာရသည်။

ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့်သာ ရှင်သန်နေထိုင်ကြရခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ယခုသော် အရှင့်သား သခင်ဘုရား၏အမိန့်အရ လေးစားအပ်သောရဟန်း

တော် အားလုံးကပင် ကျွန်ုပ်အား ဖဲကြည်ကြပြီး ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်နိုင်သည့်နည်းမှာ တနည်းသာရှိပေ၏။ ယင်း တနည်းဟူသည်ကား အရှင့်သားအလိုတော်ကျ၊ ရဟန်းတော် အားလုံး၏ အလိုတော်ကျ တရားဓမ္မအလုပ်တွင် ပိုပိုပြင်ပြင် အားထုတ်ဖို့ရန်သာ ဖြစ်ပေ၏။အသက်အရွယ်ကလည်းကြီးရင့် ပေပြီ။ အရှင့်သားမရှိတော့၍ ငါ့သခင်၊ ငါ့အရှင် ဟူသော မာန်ကလည်း ကျဆင်းခဲ့လေပြီ။ ရုပ်နာမ်တို့၏ သင်္ခါရဓမ္မကို လည်း ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် ဆင်ခြင်မိပေပြီ။

ထို့ကြောင့် အရှင့်သား အလိုတော်ရှိတော်မူလှသောတရား အလုပ်ကို ရှိလေသမျှသော အင်အားဖြင့် ကျခဲကျကုပ် အား ထုတ်လိုက်သောအခါ တသက်လုံးမရည်မှန်းခဲ့ဘူးသော နိမ္မာန ဓမ္မ၊ မည်သည့်ခံစားမှုမျိုးနှင့်မျှမတူသော သန္တိသုခသို့ ခံစား ဆိုက်ရောက်လာရပေ၏။

ထိုအချိန်တွင်မှ အရှင့်သား သခင်ဘုရားနှင့် သခင်ဘုရား၏ တပည့်သံဃာတော်တို့ ကြိုးပမ်းအပ်သောဓမ္မရသဟူသည် ဤသို့ ဤနှယ်ပါတကားဟု သိရှိ၍လာကာ အရှင့်သားမျက်မှောက်ရှိ စဉ်တွင် ကျေးဇူးတရားကို မလျှောက်ထားလိုက်ရပါတကား၊ ကျွန်ုပ်မောက်မာ စော်ကားမိလေသမျှ သည်းခံခဲ့ကြရှာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာစသည့် မထေရ်တို့၏ ကျေးဇူးတရားသည် ကား ကြီးမားလှပေစွတကား ဟူသောသံဝေဂဓမ္မဖြင့် အကြိမ် ကြိမ် ဦးညွှတ်ရပါသတည်း။ ။

ချစ်သားတို့ ဝါကပ်ကြကုန်လော့

ချစ်သားတို့ ဝါကပ်ကြကုန်လော့

(၁)

"ချစ်သားတို့။ ။ဒေသစာရီထွက်ချီကြကုန်လော့။ ဒေသစာရီထွက်ချီ၍ သင်တို့သိအပ်ပြီးသော ငါဘုရား၏တရားကို ဟောကြားကြကုန်လော့။ သို့ရာတွင် သင်တို့သံဃာအင်အား နည်းပါးလှသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့ တကြောင်းတည်းသော ခရီးအတွက် နှစ်ပါးမကွပဲ တပါး စီသာ ကွဲ၍ ဟောကြားကြကုန်လော့"

ရှေးဦးစွာကား တရားအလင်းရောင်ပျံ့နှံ့စေလိုသည့် အဓိက စေတနာဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် စီစဉ်ခိုင်းစေခဲ့သော အမိန့်ဖြစ်၏။ သံဃာ့အင်အားကလည်း ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့ မှစ၍ ယသသူဌေးသား ရဟန်းဖြစ်လာပြီးသည်အထိ ခြောက်ဆယ့်တပါးမျှသာ ရှိပေသေးသည်။

ဝဲသြဂသံသရာမှ သတ္တဝါအများကို ကယ်တင်ရန်ဟူသော အဓိဆန္ဒမဟာကရုဏာဖြင့် ဘုရားဖြစ်ရန် အရှိးကြေကြေအရေ ခန်းခန်းကြိုးပမ်းခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားဖြစ်လာ၍ မိမိရရှိအပ်သော တရား၏လေးနက်မှုကို သိရှိလာရသောအခါ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် မြေးယှက်ထူပိန်းလွန်း လှသော သတ္တဝါများအား မိမိတရားနှင့် မတန်ဟု ထင်မြင်မိ

ကာ တရားမဟောဘဲပင် ဆုတ်နစ်ခဲ့မိပေသေးရာတွင် သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းလျှောက်တောင်းပန်မှ မိမိ၏ဗုဒ္ဓဝါဒအရင်းအမြစ်ဖြစ် သော ဓမ္မစကြာတရားကို ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဤဝါဆိုလပြည့်နေ့ တွင်ပင် စတင်ဟောကြားခဲ့ရ၏။

ဟောလိုက်ပြန်တော့လည်း ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့သည် မိမိတို့၏တရား လမ်းစဉ်အရ အလွယ်တကူပင် သံသရာမှ လွတ်မြောက်သွား ကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့ သာမဟုတ်၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်ရဲဘော် သုံးကျိပ်တို့သည်လည်း ကောင်း၊ ယသသူဌေးသားအဖသည်လည်းကောင်း ဟောမိလေ သမျှပုဂ္ဂိုလ်များသည် လွတ်မြောက်ကျွတ်တန်း ဝင်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် သတ္တဝါတို့သည် သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အဝိဇ္ဇာကြေးညှော်တို့ဖြင့် ထူပိန်းဟန်ရှိသော်လည်း တရားစစ် တရားမှန်ကိုသာ နာယူရလျှင် သံသရာဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်နိုင်သူ တို့ မြောက်မြားစွာ ရှိကြောင်း သိရှိလာရ၍ ဝမ်းမြောက်ရ လေသည်။

ထို့ကြောင့်ကျွတ်ထိုက်သူ ဗိုလ်လူများစွာသတ္တဝါမှန်သမျှ တို့အား မိမိတပါးတည်း ဟောပြောချေချွတ်သည်ထက် တပည့် သံဃာများ၏ အကူအညီဖြင့်လည်း ဟောပြောချေချွတ်စေရ သော် ပို၍ခရီးရောက်ဖို့ရှိသည်ဟူသော မဟာကရုဏာစေတနာ ရင်းဖြင့်ယသသူဌေးသား ရဟန်းဖြစ်အပြီးတွင် ရှိလေသမျှသော တပည့်သံဃာခြောက်ဆယ့်တပါးအား အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့ ဒေသစာရီကြွချီ၍ တရားဟောချေချွတ်ကြရန် ခိုင်းစေခဲ့ရ၏။

(၂)

ယခုတော့မူ ဉရုဝေလစသော ကဿပညီနောင်တို့၏ ရှင်ဘလောင်လုံးပင် ကျွတ်တန်းဝင်လာကြ၍လည်းကောင်း၊ ကာဠုဒါယီအထိ ကပိလဝတ်မှ မိမိအား အပင့်လာကြလေသမျှသော အမတ်စေတမန်အားလုံး ရဟန်း ဖြစ်လာကြ၍လည်းကောင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ဥပတိဿ ကောလိယတို့လို အခြွေအရံအသိုက်အဝန်းနှင့် သာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြသူတို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ တပည့်သံဃာအသိုက်အဝန်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံးကိုပင် သင်္ကန်းရောင်တို့ဖြင့်လွှမ်းဖုံးတော့လုမတတ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပေပြီ။

ဤတွင် အခွင့်သင့်လေသမျှ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အား တရားဟောပြော ကယ်ချွတ်ကြ၊ သာသနာပြုဟူသော မိမိ၏ မူလအမိန့်အရ တပည့်သံဃာမှန်သမျှတို့အဖို့ ခရီးဒေသစာရီ လှည့်လည်၍ သာသနာပြုရန်ဟူသောတာဝန်တရပ်သည် ရဟန်း ဖြစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင် တည်ရှိနေခဲ့ပေရာ တာဝန်ရှိသည့်အလျောက်လည်း တပည့်သံဃာတိုင်းလိုလို ကြိုးပမ်းကြသည်ကို တွေ့လာရ၍ ဝမ်းမြောက်ရပါ၏။ သို့ရာတွင် တပည့်သံဃာအများ လှုပ်ရှားမှုများလာပြန်တော့လည်း ပြဿနာတရပ်ကြုံလာရပြန်၏။ ယင်းပြဿနာ၏အဖြေကို ကျောင်း ဒါယကာကြီး ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရကပင် စတင်လေသည်။

"အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်သံဃာများ တရားဟောသာသနာပြုထွက်ကြသည်မှာ ကောင်းမြတ်သော အလုပ်ဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နွေလအခါ ခြောင်းလက်ခင်းသာသော အချိန်များ၌ ခရီးလှည့်လည်မှုပြုသည်မှာ သင့်လျော်

သော်လည်း မိုးရွာသည့်အတွက်မူ ပြဿနာအရပ်ရပ် ရှိနေပါသည်။ ယင်းတို့မှာ မိုးရာသီဆိုလျှင် သာသနာတော်မှအပ တိတ္ထိများပင်လျှင် မိမိကျောင်း၌သာ နေထိုင်ကြသောကြောင့် ယင်းတိတ္ထိများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကဲ့ရဲ့ခံရဘွယ်ရှိခြင်း၊ လူများစွာတို့သည် သီးနှံပင် မြက်ပင်စသည်တို့၌ အသက်ရှိသည်ဟု ယူဆထားကြရာ သီးနှံစိုက်ခင်းပေါ်များသော မိုးရာသီ၌ ယင်းအပင်များကို ရဟန်းတော်တို့ နင်းမိသောအခါ ကဲ့ရဲ့ခံရဘွယ်ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးရာသီတွင် တပည့်သံဃာတို့အား ခရီးဒေသစာရီ မထွက်စေလျှင် သင့်လျော်မည် ထင်ကြောင်းပါဘုရား"

မှန်လှပေသည်။ကျောင်းဒါယကာကြီး၏လျှောက်တင်ချက်မှာ လျော်ကန်လှပါပေ၏။မိုးလအခါ မိုးများသော မဇ္ဈိမတိုက်၌ လူသတ္တဝါတို့သာမက ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တောနေသတ္တဝါများပင်လျှင် မိမိတို့အသိုက်အအုံ၌ ခိုအောင်း၍သာ နေကြသည့် သဘာဝရှိပေသည်။ သို့ပါလျက် ဤရာသီတွင် မိမိ၏တပည့်သံဃာများသည် တလှုပ်လှုပ် တရွှားရွှားဖြင့် ခရီးဒေသစာရီ သွားလာနေကြခြင်းမှာ အများနှင့် ဆန့်ကျင်နေပေသည်။

တကြောင်းမှာလည်း တပည့်သံဃာများအဖွဲ့ သာသနာပြုပရဟိတ လုပ်ငန်းအပြင် မိုးရာသီ၌ ငြိမ်သက်စွာ နေခြင်းဖြင့် ဂန္ထဓူရ၊ ဝိပဿနာဓူရတည်းဟူသော မိမိ၏ အကျိုးကိုလည်း မိုးကာလပတ်လုံး ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်ရကြပေမည်။

ထို့ကြောင့်ဘုရားရှင်သည်ကျောင်းဒါယကာကြီး၏လျှောက်တင်ချက်မှာ လျှော်ကန်လှသည့်အတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်

သဘောတူဝန်ခံကာ ယနေ့ည တပည့်သံဃာတို့ စည်းဝေးရာ အချိန်၌ သိက္ခာပုဒ်တရပ် ပညတ်တော်မူရန် ကတိပြုတော်မူ လိုက်၏။

(၃)

ထိုနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်း သံဃာ့အစည်းအဝေး၌ ဘုရားရှင်သည် မိုးရာသီ၏ အတွင်းပိုင်းရက်များကို ရည်မှန်းတော်မူ၍လည်း ကောင်း၊ မိမိ၏တရားဦးဟောခဲ့ရာ ဓမ္မစကြာအခါတော်နေ့နှင့် ဆီလျော်စေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ပညတ်ချက် အမိန့်တော် တရပ် ချမှတ်ဟောကြားတော်မူ၏။

"ချစ်သားတို့။ ။မိုးလအခါ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက် နေ့မှစ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့အထိ သုံးလတို့ ကာလပတ် လုံး မိမိတို့ ရောက်ရှိရာ ကျောင်း၌သာ နေကြကုန်လော့။ အကြောင်းခိုင်လုံမှုမရှိပဲ မိမိနေသော ကျောင်းမှ အခြားသို့ ခရီးဒေသစာရီ မထွက်ကြကုန်လင့်။မိမိတို့ကျောင်း၌သာ နေ ခြင်းဖြင့် ဓူရန္ဓစ်ပါးကို ပွားများကြကုန်လော့။ ဝါကပ်ကြကုန် လော့"။ ။

နောင်ချစ်မုဒ္ဒ

နောင်ချစ်ဗုဒ္ဓ

(၁)

အကယ်၍သာ နောင်တော်ဘုရားရှင် လုပ်ရှားပြုမူမှုများကို ကျွန်ုပ်စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ခန့်ခွဲနိုင်ခွင့်ရှိပါမူ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ဘဝလမ်းကြောင်းဗုဒ္ဓဝင်သည် တမျိုးတဖုံ ဖြစ်ဖွယ်ရှိရာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်၏ တသက်တာတွင် အရေးပါသော လုပ်ရှားဆောင်ရွက်တော်မူတိုင်းလိုလို၌ပင် ရင်အုပ်မကွာ ပါဝင်ခဲ့ရသူဖြစ်သော်လည်း ထိုလုပ်ရှားမှုများအနက် ကျွန်ုပ်စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ခဲ့သော ကိစ္စများစွာ ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။

နောင်တော်ကို ချစ်၍လည်းကောင်း၊ ကြောက်၍လည်းကောင်း၊ ရိုသေ၍လည်းကောင်း အချို့ကိစ္စများတွင် မျက်စိမှိတ်၍လိုက်လျောသဘောတူခဲ့သော်လည်းအချို့ကိစ္စများတွင်မူ သဘောမတူနိုင်လွန်း၍ ဆန့်ကျင်မှုကြောင့် အပြင်ပေးလျှင်ပေးတော်မူလေရော့ဟု စွန့်စားကာ ဖွင့်ဟကန့်ကွက်လျှောက်ထားခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်သည် ကျွန်ုပ်၏ သဘောအလိုသို့ လိုက်လျောမှုနည်း၍ မိမိစီစဉ်ပြီးသည့်အတိုင်းသာ တဇွတ်ထိုးဆောင်ရွက်တော်မူလေ့ရှိခဲ့သည်။

ယင်းသို့ တဇွတ်ထိုးဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် အပြီးသတ်အဖြေ၌ နောင်တော်သာ မှန်သည်ဟူသောအချက်ကို ကျွန်ုပ်

ဝန်ခံပါ၏။ သို့သော် နောင်တော့်အပြုအမူများသည် အချို့ကိစ္စများ၌ ဆူးတောကို တိုးဝင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အဟုန်ကြီးမားလှသော လှိုင်းတံပိုးကို ရင်ဆိုင်၍ တွန်းလှန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ရဲရင့်တော်မူလွန်းလှပါဘိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ကြွချီတော်မူစဉ်က ကျွန်ုပ်သဘောမတူခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်အလားတူပင် များစွာသောတပည့်သားရဟန်းတို့လည်း သဘောမတူခဲ့ကြချေ။ ကောသမ္ဗီပြည်သို့ကြွချီသော နောင်တော်၏ အစီအစဉ်သည် ဆူးတောကို တိုးဝင်ခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ကောသမ္ဗီ၏ဘုန်းကြီးစွာသော ဘုရင်ဥတေနသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်၏။ ထို့ထက်ဆန့်ကျင်သူကား ထိုဘုရင်၏အချစ်တော်မာဂဏ္ဍီမိဖုရားပင်တည်း။

နောင်တော်သည် မိမိ၏ သာသနာတော် တိုးတက်ရေးကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်ရေးအတွက် များစွာသော ထိုထိုဆန့်ကျင်ဖက်ဒေသများသို့ ကြွချီသာသနာပြုတော်မူခဲ့သည်မှန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သာသနာမရောက်မီက ရှိနေနှင့်ပြီးသမျှသော အယူဝါဒတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ချည့်ဖြစ်ကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာပြုခဲ့ရသော ခေတ်တလျှောက်၌ ဆန့်ကျင်မှုဆိုသည်မှာ အသစ်အဆန်းမဟုတ်လှတော့သော်လည်း ဆန့်ကျင်မှုဆိုသည်တွင် အတိမ်နှင့် အနက်၊ အနုနှင့်အရင့်ဟူ၍ ရှိပေသေးသည်။

သာမန်အရပ်သူအရပ်သားတို့နှင့် သဘောမပေါက်မီ ဆန့်ကျင်ရခြင်းမှာ အရေးမကြီးလှပေ။ အရပ်သား အရပ်သူဟူသည် အချဉ်းကပ်ရလွယ်၏။ ပြောပြခွင့် ဟောပြခွင့်လွယ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မှန်ကန်သောတရား၊ ကောင်းသောအကျင့်၊ ကောင်း

သောအပြုအမူတို့ကို အလွယ်တကူပင် သိရှိနိုင်ကြ၍ အလွယ်တကူပြေပြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် မာနတံခွန်လွှင့်၍ ဘဝင်လေခတ်သော မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ရသောအခါ ခက်ခဲသည်။ထို့ထက် မင်း၏အချစ်တော် မိဖုရားဆိုသူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ရသောအခါ ပို၍ခက်၏။ပို၍ကြမ်းတမ်း၏။ မာဂဏ္ဍီသည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလှသော ဥတေန၏ အချစ်တော်ဖြစ်၍ ကောသမ္ဗီ၏ စေတလုံးပိုင်မိဖုရားဖြင်၏။ထို မိဖုရားသည် နောင်တော်နှင့်ကြီးစွာသောဆန့်ကျင်ဖက်တည်း။

ထိုဆန့်ကျင်မှုမှာ ရှောင်တခင်ပေါ်လာသော အကြောင်းမဟုတ်၊ ကောသမ္ဗီသို့သွားလျှင် မာဂဏ္ဍီနှင့် ဆန့်ကျင်ရတော့မည်ကို နောင်တော်သိ၏။ နောင်တော်သိသကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သိကြပါ၏။ ကောသမ္ဗီသို့ ကျွန်ုပ်တို့သွားလျှင် မာဂဏ္ဍီမည်သို့မည်ပုံဆန့်ကျင်တော့မည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ကြ၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် နောင်တော်သည် ကောသမ္ဗီခရီးကို ရှောင်တော်မမူခဲ့ပါလေ။

မာဂဏ္ဍီဖက်မှကြည့်လျှင်လည်း နောင်တော်အား ဆန့်ကျင်ဖို့ရန် အကြောင်းလုံလောက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။အကြောင်းသော်ကား နောင်တော်သည် တချိန်က မာဂဏ္ဍီအပေါ်၌ တင်းမာတော်မူလွန်းခဲ့သည်။ ရက်စက်တော်မူလွန်းခဲ့သည်။

နောင်တော်သည် ကောသမ္ဗီသို့ ကြွလာခြင်းမှာ ပထမအကြိမ်မဟုတ်ပေ။ မာဂဏ္ဍီတို့နေသော ကောသမ္ဗီအနီးရှိရွာသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ မာဂဏ္ဍီတို့မိသားစုနှင့် တနေရာတွင် တွေ့ခဲ့သည်။

ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီ၏ မိုက်မဲလှစွာသော ဖခင်သည် သူ၏လှပသော သမီးမာဂဏ္ဍီကို သိမ်းပိုက်ရန်နောင်တော့်အား ဘန်းတင်

၍ဆက်သည်။ တရားရှင်နောင်တော်အဖို့ အံ့ဘွယ်ကောင်းလှသော ထိုအပြုအမူကို ပြေပြေပြစ်ပြစ်ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိသော်လည်း နောင်တော်သည် အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်တော်မူလိုက်သည်။ "သင့်သမီးထက် အဆများစွာသာသူတွေကိုပင် ငါမလိုချင်၍ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ သင့်သမီးလိုဟာမျိုးကို ငါခြေဖျားနှင့်မျှမထိလို" ဟု ရက်ရက်စက်စက် မိန့်တော်မူကာ ရာဂဆန့်ကျင်ရေးတရားကို ဖို၍ ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ထိုတရားတော်၊ ထိုစကားတော်တို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍီ၏ မိခင်ရောဖခင်ပါ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားကြသည်မှန်ပါ၏။ မာဂဏ္ဍီအဖို့ကား နောင်တော်နှင့်ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်ဖက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

အမျိုးသမီးတယောက်၏ အလှကို ဆန့်ကျင်ဖက် ပြုခြင်းသည် မာန်ဟုန်ပြင်းသော မြွေနှင့် ဆန့်ကျင်ရသကဲ့သို့ ရှိတတ်သည်။ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့လွန်းသော နောင်တော်ဖြစ်၍သာ ကျွတ်တမ်းဝင်လတ္တံ့သော တဖက်စွန်းအမြတ်သက်သက်ကိုရှု၍ ဆန့်ကျင်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီသည်လှ၏။ လှလွန်း၍ အလှမာန်ဝင့်သည်။ အလှမာန်ဝင့်ဘို့ရန်လည်း သူ့မိဘများကိုယ်တိုင်က သူတို့သမီး၏အလှကို ဘန်းတင်းပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူတို့သမီး၏အလှကိုအထင်ကြီး၍ပင် နောင်တော်အား မစဉ်းမစားတင်ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ထိုအလှသည် နောင်တော့်ထံသို့ မရောက်၊ ကောသမ္ဗီပြည့်သခင် ဘုရင်ဥတေန ထံသို့သာ ရောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်အား ဆန့်ကျင် လိုသော မာဂဏ္ဍီအဖို့ အင်အားရှိသွား၏။ မိမိအလှကို ရက်စက်စွာဆန့်ကျင်ခဲ့သော နောင်တော်အား အဘယ်မှာ ကျေချမ်းနိုင်ပါအံ့

နည်း။ကျော်လွန်၍အဆုံးတိုင်ပြောရပါမူ အလှရှင်မာဂဏ္ဍီသည် သူ့အသက်ဆုံးသည်အထိ နှောင်တော်ကို ဆန့်ကျင်သွားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောသမ္ဗီသို့ သွားခဲ့ပါလျှင် ကောသမ္ဗီ၏ စေတလုံးပိုင်ရှင်မကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မာဂဏ္ဍီ၏ ကြီးမားသောဆန့်ကျင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့မည်ကို သိသည့်အတိုင်း မသွားဖို့ရန် နှောင်တော်အား ကျွန်ုပ် ကြိုတင်လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နှောင်တော်သည် ကျွန်ုပ်လျှောက်ထားချက်ကို ပစ်ပယ်၍ ကောသမ္ဗီသို့ ရဟန်းပရိသတ်အလုံးအရင်းဖြင့် ကြွဝင်တော်မူသည်။

ကောသမ္ဗီသို့ ဝင်မိသည့်ခဏာ၌ပင် မာဂဏ္ဍီ၏ ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအရ ဘဝတသက်တာတွင် လောကဓံအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ဘို့ရန် ပြင်ဆင်ထားသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။နှောင်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် ကောသမ္ဗီ၌ အောင်မြင်ကျယ်ပြန့်စွာ မျိုးစေ့ချနိုင်ခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်အချိန်ကမူ ကောသမ္ဗီ၌ မာဂဏ္ဍီ၏ဆန့်ကျင်မှုဖြင့် ပထမဦးစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော လောကဓံမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ မျက်နှာအငယ်ဆုံး၊ အနေအထိုင်အကျဉ်းကျပ်ဆုံးသော လောကဓံတရပ်ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

(၂)

နောက်ထပ် သာဓကတရပ် ထုတ်ပြလိုပေသေးသည်။ ထို ကောသမ္ဗီ၌ သီတင်းသုံးစဉ်တွင်ပင် ပါလိလေယျကတောသို့ နှောင်တော်တပါးတည်း ကြွချီဝါကပ်တော်မူသည့်ကိစ္စဖြစ်၏။

နောင်တော်သည် သံယောဇဉ်ကြိုး ဖြတ်တောက်စွန့်ပစ်တော်မူရာ၌ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ ကပိလမှာ သားမယားမိဘနှင့် တပည့်တပန်း အသိုက်အဝန်းကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် စွန့်ပစ်ပုံမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ မမေ့နိုင်အောင် ရှိရတော့သည်။

ကပိလနန်းတော်မှာ နောင်တော်အဖို့ စွန့်ပစ်ရက်စရာမရှိပေ။ ခမည်းတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက် ဆယ်ဆမက နောင်တော်အား ယုယအလိုလိုက်၏။ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ယုယအလိုလိုက်သောအခါ နန်းတော်တခုလုံးကပင် နောင်တော်အား တဖူးဖူးမှုတ်ထားကြရသည်။ နောင်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှန်သမျှသည် သာယာ၏။ ပြေပြစ်၏။ ဆန့်ကျင်မှုဟူ၍ မြူမျှမရှိ။သို့ပါလျက် ကပိလနန်းတော် အသိုက်အဝန်းဟူသရွေ့ကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် စွန့်ပစ်ခဲ့ရာ ကပိလ တပြည်လုံး သွက်သွက်ခါတုန်လှုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ရဟန်းဘဝသည် သံယောဇဉ်မှန်သမျှကို ဖြတ်တောက်ရသော ဘဝဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။သို့ရာတွင် လူလောက လူအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မကင်းနိုင်သေးပေရာ တပည့်ရဟန်း အသိုင်းအဝန်းကိုမျှ သံယောဇဉ်ကလေးမတဲလျှင် အဘယ်ပုံ ပြေပြစ်နိုင်အံ့နည်း။ သို့ရာတွင် နောင်တော်သည် တကယ်တမ်းဆိုလျှင် သင်တို့ကို ငါပြတ်နိုင်သည်ဟူသောသဘောကို ပြသည့်ပမာ တင်းတင်းမာမာပင် သံယောဇဉ်ဖြတ်တောက်၍ ပါလိလေယျကတောသို့ကိုယ်တော်ထီးတည်းကြွသွားသီတင်းသုံးတော်မူသည်။

စင်စစ်ဆိုလျှင် ရင်အုပ်မကွာ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ခဲ့သောကျွန်ုပ်တယောက်ကိုမူ ငဲ့ညှာ၍ ခေါ်ယူသွားတော်မူဖို့ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တယောက်လိုက်ရပါလျှင် နောင်တော်အဖို့ နေ

ရေး စားရေးအစစအရာရာ ပြေပြစ်ဖို့ ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ သူတပါးကိုလည်းမငဲ့၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်းမငဲ့ စွန့်ရက်တော်မူလွန်းလှသည်။

အကယ်တွင်လည်း ထိုစဉ်က ကောသမ္ဗီရဟန်းပရိသတ်မှာ စွန့်ပစ်ချင်စရာကောင်းလှသည်။ ထိုစဉ်က ကောသမ္ဗီရဟန်း ပရိသတ်သည် ပညာမာန်မောက်လှသော ရဟန်းကြီးနှစ်ပါး ကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲလျက်ရှိကြသည်။ တပါးမှာ ဝိနယပညာ တတ်ဖြစ်၍ ဝိနယပညာဂုဏ်မောက်၏။ တပါးမှာ အဘိဓမ္မာ ပညာတတ်ဖြစ်၍ အဘိဓမ္မာပညာဂုဏ်မောက်၏။ အမှိုက်ကစ ပြဿဒ်မီးလောင် ဟူ၏သို့။ ထိုပညာမာန်နှစ်အုပ်စုတို့ အကြား တွင် သန့်သက်အိမ်၌ ရေခွက်တွင် ရေကျန်ထားသော ပြဿနာ လေးတရပ်မှ အစပြု၍ နှစ်ပက္ခယက်ခြမ်းကွဲကြသည်။ နောင် တော်ဘုရားရှင်၏ တပည့်ရင်း အချင်းချင်း ဖြစ်ကြပါလျက် စေ့စပ်မရအောင်ပင် ကွဲကြသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ တရားဆေးအစွမ်းတို့သည် ထက် မြက်လှ၏။ တရားတပုဒ်၊ သုတ္တန်တချက်မျှဖြင့် တဦးတယောက် ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအများကိုသော်လည်းကောင်း ဉာဏ်မျက်စိပွင့်စေနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွတ်တမ်း ဝင်စေနိုင်ခဲ့သည်။ လူပြိန်း၊ လူညံ့၊ လူ့ဘဝဆုံးသူဟု ထင်ရစေလောက်သော အင်္ဂုလိမာလ၊ တမ္ဗဒါဌိကတို့ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင် တရား ဆေး တခွက်မျှဖြင့် နတ်ရေကန်တွင် ပစ်ချသည်ကဲ့သို့ ကယ်ချွတ် နိုင်ခဲ့သည်။ ပဋာစာရီတို့ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်သူများကို ပင် ကယ်ချွတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တပည့်လည်းဖြစ်၊ ရဟန်းလည်းဖြစ်၊ ပညာတတ် ပညာချွန်ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဖြစ်ကြသော ကောသမ္ဗီရဟန်း

တို့ကိုမူ နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် လက်လျှော့တော်မူရချေသည်။ ညီညွတ်မှု၏ အကျိုးကိုဟော၏။ မညီညွတ်မှု၏အပြစ်ကိုဟော၏။ မာန၏အပြစ်ကိုပြ၏။ ဒေါသ၏အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်တော်မူ၏။ အချည်းနှီးသာတည်း။

စင်စစ်ဆိုသော် ပညာရှိဆိုသူတို့၏ ကောက်တကျစ်မာနပြဿနာတည်း။ ပညာရှိခြင်းသည် ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုပညာရှိသည် သတိမရှိလျှင် ပညာနှင့်အတူ မာနပါ တွဲရှိလာတတ်သည်။ ပညာရှိတွင် မာနရှိလာလျှင် ခက်တော့သည်။ အကြောင်းကား မာနတကာတို့တွင် ပညာမာနသည် အချတ်ရအပယ်ရ ခက်လှသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းကြောင့် မာနရှိသူသည် ပစ္စည်းလျော့ကျသောအခါ မာနလျော့ကျနိုင်သည်။ ရာထူးဂုဏ်ထူးမာနရှင်သည် ရာထူးဂုဏ်ထူးမရှိသောအခါ မာနပြေပျောက်နိုင်သည်။ အဆင်းမာနရှိသူသည် အဆင်းကွယ်သောအခါ မာနပြယ်နိုင်၏။

ပညာကား လျော့ကျသည်မရှိ။ ပညာရှိသည် ပညာရှိသာဖြစ်၏။ ထိုပညာရှိတွင် မာနကပ်လေသောအခါ ဆုပ်ကိုင်လေသောအယူဝါဒတရပ်ကို လက်မလွှတ်တော့ပဲ လှေခွက်ချည့်ကျန်အလံမလှဲ့ဟူဘိသို့ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေရောက်နေနေ မှန်မာန်သည်းသည်း မိုက်လုံးကြီးလျက်ပင် ရှိတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တောကြိုအုံကြားမှ သာမန် လူပါမွားများကိုပင် အဟောလွယ် အသိလွယ်စေနိုင်ခဲ့သော နောင်တော်ဘုရားရှင်အဖို့ မိမိလက်ရင်းတပည့်ဖြစ်သော ကောသမ္ဗီရဟန်းမာနရှင်တို့အား အသိမစွက် အဟောခက်ဖြစ်ရသောအခါ အကျိုးမရှိသော တပည့်ရဟန်းပရိသတ်ကို စွန့်ပစ်၍ ပါလိလေယျကတောတွင် ကိုယ်တော်ထီးတည်း တဝါဆိုတော်မူခဲ့ရသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် အကြောင်းရှိသည့်အခါ ရံဖန်တပါးတည်း ထွက်ကြွသွားတော်မူမြဲဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလာမြဲဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ်၌လည်း ဝါဆိုရက်နီးအချိန်တွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်တပါးတည်း ကြွသွားသောအခါ အချိန်တန်လျှင် ပြန်ကြွလာတော်မူလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဝါဆိုချိန်ရောက်လုကမလာသောအခါတွင်မှ ပါလိလေယျကတောသို့ ကေစာကြွ၍သီတင်းသုံးတော်မူကြောင်း စုံစမ်းသိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တဝါတွင်းလုံး တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြဖြင့် နေခဲ့ရသည်။ မည်သည့်ရဟန်းတရားကိုမျှ ထိထိရောက်ရောက်အားမထုတ်နိုင်၊ နောင်တော့်ကိုယ်စား ဂန္ဓကုဋီအနီး၌သာ တရစ်ဝဲဝဲဖြင့် ယောင်ချာချာနေခဲ့ရသည်။ ဤသည်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိစ္စတရပ်ဖြစ်၏။

(၃)

ယခုလည်း နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မျှသာမက ရဟန်းအများကလည်း တားကြ၏။ နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ပေး၍ ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကလည်း တားကြ၏။ နက်ဖြန်နံနက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နောင်တော်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ဆွမ်းခံဝင်တော်မမူရန်လျှောက်ထားတားမြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် မည်သူ့တားမြစ်ချက်ကိုမျှလက်မခံ။ လက်မခံရုံမျှမက ဝေဠုဝန်အပါအဝင် ရာဇဂြိုဟ်

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောင်းကြီးတဆယ့်ရှစ်ကျောင်းတို့မှ ရဟန်းသံဃာအားလုံးကိုပင် နက်ဖြန်နံနက်တွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းဝမှ နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြရန် ဆင့်ဆိုရမည်ဟူသော နောင်တော်၏အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်လံဖိတ်ကြား လျှောက်ထားရ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏အစ္ဆမ်း၊ကျောင်းဒါယကာကြီးဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏ အားပေးမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာသည် ရာဇဂြိုဟ်တွင် တနေ့တခြား တိုးတက် ထွန်းပြောင်လျက်ရှိခဲ့ရာ ရဟန်းပရိသတ်မှာ ဝေဠုဝန်မျှဖြင့် မဆံ့တော့ပဲ ရာဇဂြိုဟ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းများခွဲ၍ နေကြရသည်။

တနေ့တခြား တိုးတက်ထွန်းပြောင်သည်ဆိုသည်မှာ တချိန်က အခြေအနေကို ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့အဖို့ဆိုမူ ရဟန်းတော်တို့သည် တနေ့တခြား မျက်နှာညှိုးနွမ်းလာခဲ့ကြရ၏။ဆန့်ကျင်သူ ပေါ်များ၍ အနေကြပ်တည်းလာကြရ၏။ အကြောင်းကား ကျောင်းဒါယကာကြီးဗိမ္ဗိသာရသည် အဇာတသတ်၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် ထီးနန်းကို မျက်နှာလွှဲသွားရှာလေပြီ။ အဇာတသတ်ကား ကျွန်ုပ်တို့သာသနာ၏ ဆန့်ကျင်ဖက်တည်း။

မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်လာရသည်ဆိုလျှင်မျက်နှာငယ်ရမြဲဓမ္မတာတည်း။မင်းအလိုနှင့် မဆန့်ကျင်ရဲသည့် များစွာသော ဒါယကာတို့သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းတော်များအပေါ် တွင် မသိကြိုးကြင် မထိမဲ့မြင်ပြုလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာလွှဲဖယ်သွားသောသူ၊ အိမ်တံခါးပိတ်ထားသူတို့ များစွာတိုးတက်လာကြ၏။ နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ် ၌ ခိုင့်ခိုင်မြဲမြဲစွဲယူ

ကြည်ညိုသော ဒါယကာတို့မျှသာ ကျွန်ုပ်တို့မှီခိုရာ ဂေါစရဂါမ် ကျန်ရှိတော့သည်။

ဒေဝဒတ်နှင့် လူပေါင်းမှားသော အဇာတသတ် ဘုရင်သည် ယနေ့အဖို့မူ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား သိသိသာသာ တိုက်ခိုက်လာ၏။ ရည်မှန်းချက်မှာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အသက်ကို ပယ်ရှားပစ်ရန်အထိ ကြီးကျယ်လှသည်။ သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားလျှင် နောင်တော် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော လက်နက်မဲ့ရဟန်း တပါးအား ဘုရင်တဦးအနေဖြင့် ပယ်ရှားပစ်ဘို့ရန်မှာ အလွယ်မျှသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် အဇာတသတ်သည် ဤမျှအထိလည်း နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မရက်စက်ဝံ့ပေ။ အကြောင်းကား ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် အသက်ပေး၍ ကိုးကွယ်ခဲ့သော အရှိန်အဝါ ရှိနေသေးသည့်အပြင် အဇာတသတ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် အပေါင်းအသင်းမကောင်း၍သာ ပျက်စီးရသော်လည်း ပြောပလောက်အောင် ယုတ်မာလှသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်၏ အကြံပေးချက်အရ ပရိယာယ် တမျိုးဖြင့် ဆင်ဆိုးနှင့်လွှတ်၍သတ်မည်။ထိုဆင်ကား အင်အား ကြီးမှုတွင်လည်းကောင်း၊ အင်အားကြီးသည်နှင့်အမျှ ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းမှုတွင်လည်းကောင်း နာမည်ကြီးလှသော အဇာတသတ် လက်သုံးတော် နာဠာဂီရိတည်း။

ထိုဆင်ကြမ်းသည် နေ့စဉ်အရက် ရှစ်အိုး သောက်သည်။ သို့ရာတွင် နက်ဖြန်အတွက်မူ ဆယ့်ခြောက်အိုးတိုက်၍ နောင်တော်ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံကြွလာရာလမ်းသို့ လွှတ်၍ တိုက်မည်ဟု သတင်း အတိအလင်း ဖြစ်ပေါ် လျက်ရှိ၏။

ထိုသတင်းသည် လျှို့ဝှက်သောသတင်းမဟုတ်၊ ပေါ်ပေါ် လွင်လွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပြုလုပ်သော သတင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား နက်ဖြန်နံနက်တွင် မင်းလမ်းမသို့ နာဋ္ဌာဂီရိကို လွှတ်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သား အများ ပြည်သူတို့ ထိုနေ့ထိုအချိန်တွင် အကူးအသန်း အသွားအလာ မရှိစေရဟု နန်းတော်မှ အတိအလင်းပင် မောင်းကြေငြာပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုသတင်းတွင် အခိပ္ပါယ်တရပ်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။

အဇာတသတ်သည် ဒေဝဒတ်၏ အကြံကို မတွန်းလှန်နိုင် သောကြောင့်သာ လိုက်ပါရသော်လည်း ကိုယ်တိုင် မူကား နောင်တော် ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် တကယ်ရက်စက်လိုဟန်မတူ ပေ။ ဘုရင် အဇာတသတ်ကိုယ်တိုင်က ရက်စက်လိုပါဘိမူ အလွယ်တကူရန်တုံ့မှုနိုင်သော အခြားနည်းပေါင်းများစွာရှိ၏။ ယခုသော် နောင်တော်ဘုရားရှင် ရှောင်လိုက ရှောင်နိုင်ရန် နာဋ္ဌာဂီရိဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။

နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းသို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည် မဟုတ်ပေ။ ရံဖန်တပါးတည်း ဆွမ်းခံ ကြွ၏။ ရံဖန် ရဟန်းအများနှင့် ကြွ၏။ ရံဖန်ဆွမ်းဖိတ်သော ဒါယကာတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွ၏။ ရံဖန် ကျောင်းသို့ ဆွမ်း လှူ၊ ဆွမ်းကပ်လာ၍ ကျောင်းတွင်ပင် ဆွမ်းကိစ္စပြီးငြိမ်း၏။

သို့ဆိုလျှင် နက်ဖြန်နံနက်၌ နာဋ္ဌာဂီရိတွင်မက ရာဇဂြိုဟ် တွင်ရှိသမျှ ဆင်အားလုံးကိုပင် လွှတ်စေကာမူ နောင်တော် ဘုရားရှင်အဖို့ ဆွမ်းခံမကြွပဲ နေတော်မူလိုက်ရုံမျှ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့နံနက် ဆွမ်းခံမကြွရန် ရဟန်းပရိသတ်နှင့် ဒါယကာ

အများကလည်း တားမြစ်လျှောက်ထားကြ၏။ သံဃာကုန် လုံ လောက်အောင် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့မည်ဟု လျှောက်ထား ကြ၏။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ရှောင်တိမ်း လျှင် လွတ်နိုင်အောင်ဆင်ထားသော အဇာတသတ်၏ပရိယာယ် ညွှတ်ကွင်းသို့ အဘယ့်ကြောင့် တိုးဝင်သူပါနည်း။ စိတ်မောလှပါဘိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်နေ့နံနက် ဆွမ်းခံချိန်ရောက်သည်အထိ သုံးကြိမ်တိုင်ပင် နောင်တော် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းခံမကြွဖို့ လျှောက်ထားသည်။ အခြားကျွန်ုပ်၏ အားထားရာများ ဖြစ်ကြသော သာရိပုတ္တရာထေရ်၊ မောဂ္ဂလာန်ထေရ်ကြီးတို့ ထံသို့လည်း ဆွမ်းခံမထွက်ဖို့ကိစ္စကို အကူအညီတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်အလားတူပင် ကျွန်ုပ်၏လျှောက်ထားချက်ကို ပြုံးလျက်ပင် ခတ်မဆိတ် ငြင်းပယ်တော်မူကြသည်။ သူတို့သည် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏အပေါ်၌ သေမကွဲ ရှင်မကွာ တစိတ်တည်း တဝမ်းတည်း မတုန်မလှုပ် ကျိုးနွံပြီး ကြသူများပါပေ။

ထို့ကြောင့် တားဆီး၍ မရသည့်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ် သည် သန္နိဋ္ဌာန်တရပ် ချမှတ်လိုက်၏။ တွေ့ဆဲတွေ့လတ္တံ့သော ဆင်ဆိုး၏အန္တရာယ်ကို နောင်တော် ဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ အခြား နောင်ကြီးဆရာ များအားလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်တွင် အတွေ့မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ် ကို ရင်ဆိုင်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သာ အလျင်ရင်ဆိုင် မည်။ ဆင်ဆိုးနှင့် တွေ့မည့်နေရာတွင် နောင်တော် ဘုရားရှင်

ရှေ့တော်သို့ထွက်၍ ပထမဆုံးရင်ဆိုင်မည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန် ပင် ဖြစ်ပေသည်။

(၄)

ယင်းသို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သောကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်သွား တော့ပေရာ ဆွမ်းခံထွက်ကြမည့်အချိန်၌ ဝေဠုဝန်အဝမှနေ၍ ကြွလာသမျှသော ရဟန်းပရိသတ်ကို ကောင်းစွာ ကြိုဆိုနိုင် သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝေဠုဝန်နှင့် အခြားကျောင်းကြီး တဆယ့်ရှစ် ကျောင်းတို့မှ ရဟန်းများကို နောင်တော် ဘုရားရှင်အမိန့်အရ ယမန်နေ့က လိုက်လံဖိတ်ကြားရစဉ်အခါက အနည်းအကျဉ်း သာ ကြွလာကြ၍ များစွာသော ရဟန်းတို့ကား ကြွလာကြ လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ အကြောင်းကား နာဠာဂီရိ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အားလုံးပင် သိထားကြသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အထင်လွဲမှားသည်။ ရဟန်းအားလုံးပင် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ပြီး သော မျက်နှာများဖြင့်လည်းကောင်း ကြွလာတော်မူကြသဖြင့် ကျွန်ုပ် အားတက်၏။ ဝမ်းမြောက်၏။ သာဓုခေါ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူသည် မိတ်ရင်း ဆွေရင်း ခင်မင်သည်ဆို စေ၊ ကျိုးနွံသည်ဆိုစေ၊ တပည့်ဖြစ်စေ၊ ဆရာဖြစ်စေ၊ သွေးရင်း သားရင်းပင်ဖြစ်စေဘိဦး၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရအံ့သော ကိစ္စနှင့် ရင် ဆိုင်လာရသောအခါ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ခဲသည်။ “ကမ္ဘာ မီးလောင် သားကောင်ချနင်း”ဟုပင်၊ အစဉ်အလာစကားရှိ သည် မဟုတ်ပါလော။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ဝေဠုဝန်ရဟန်း ပရိသတ်သည် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ ခေါင်းဆောင်မှု အောက်၌ အသက်နှင့်လဲ၍ပင် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကျိုးနှံကြသည်ကိုတွေ့ရ၍ဝမ်းမြောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ ရာဇဂြိုဟ်ရဟန်းပရိသတ်သည် ကောသမ္ဗီရဟန်း ပရိသတ်နှင့် ကွာခြားလှပါဘိသည်။

နေရောင်ခြည်သည် ပွင့်လင်းစွာ တောက်ပလျက်ရှိသောကြောင့် ထိုနေ့နံနက်ခင်းအဖို့ သာယာသယောင်ရှိသော်လည်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့သည် ဆင်ဆိုးလွှတ်မည်ဆိုသော အန္တရာယ်ကြောင့် တရုတ်ရုတ်တသဲသဲ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်အထိပင် ဒါယကာအချို့သည် ဆွမ်းအုပ်ဆွမ်းဆိုင်းတို့ကို ဝေဠုဝန်သို့ ယူဆောင်လာယင်း နောင်တော် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းခံမထွက်ရန် စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်လျှောက်ထားကြဆဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ငြင်းပယ်တော်မူကာ သက်နှံးတော်ကိုသပ္ပါယ်စွာရုံထွက်အံ့သောငှာ ဝေဠုဝန်အဝရှိ ရဟန်းပရိသတ်ရှိရာသို့ ကြွလာ၍ သပိတ်ကိုပိုက်၍ ဆွမ်းခံတော်မူလေသည်။

ထိုသို့ကြွလာတော်မူသော နောင်တော် ဘုရားရှင်အား ယနေ့နံနက်ဖူးမြင်ရသည်မှာ အခါတိုင်း နေ့များမှာထက် ပို၍မျက်နှာတော်ကြည်လင်ကာ အသရေတော် ပွင့်လင်းလျက်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရသည်။ ဆွမ်းခံကြွမည့် သံဃာတန်းတွင် ထေရ်စဉ်ဝါစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင် နောက်တော်ပါးမှ ဆယ်ပါးခန့်အကွာတွင် ရှိရမည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့နံနက်အဖို့မူ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ရည်မှန်းချက် ရှိနေသောကြောင့် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏အလုပ်အကျွေးဟူသော အခွင့်အရေးယူကာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ နောက်မှကပ်

လျက် နေရာယူလိုက်သည်။ သို့မှသာအရေးပေါ် လာသည့်အခါ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာထွက်နိုင်မည်မဟုတ် ပါလော။

သို့နှင့်နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ကြီးမားသောအသရေကို ဆောင်ကာ များစွာသော နောက်ပါရဟန်းတို့ အခြံအရံဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ထွက်တော်မူကြီး ထွက်ကြွ တော်မူသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့လည်းကောင်း၊ နောင်တော် ဘုရားရှင်ကိုယ် တော်တိုင် အဖို့သော်လည်းကောင်း ရာဇဂြိုဟ်သို့ဆွမ်းခံဝင်ခြင်း သည် ထူးခြားသောအလုပ်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့မူ ရာဇဂြိုဟ်သည် သိသိသာသာပင် ထူးခြားလျက်ရှိပေ၏။ မင်း လမ်းမကြီးတခုလုံးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလွန်စည်ကားမြဲဖြစ် ပါလျက်ယနေ့အဖို့မူ ညဥ့်နက်ချိန်ကဲ့သို့ မျက်စိတဆုံးရှင်းလင်း လျက်ရှိသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူထက်ငါကောင်း ဆွမ်းလောင်းကြသူ တို့ဖြင့် ဆက်လျက်ရှိသော်လည်း ယနေ့တွင်ကား တဦးတလေ ပျာယီပျာယာကျီးကန်းတောင်းမှောက်အသွင်ဖြင့် ထွက်လာ၍ ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်မှတပါး ကျွန်ုပ်တို့ သံဃာ တန်းကြီးမှာ မြို့လယ်လမ်းမကြီး တလျှောက်လုံးတွင် ထီးတီး ကြီး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် ယနေ့နံနက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်း ခံထွက်ကြွလာကြလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ထားကြဟန်မတူပေ။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အကူးအသန်းမရှိရဟု မောင်းခတ် ကြေငြာထားသောမင်းမိန့်ကိုအဘယ်ပုံဆန့်ကျင်ဝံ့ပါမည်နည်း။

သို့ရာတွင် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လူမရှိသော်လည်း တွေ့ရခဲ၊ မြင်ရခဲသော နာဋ္ဌာဂီရိကို လွှတ်မည်ဆိုသည်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန် အတွက် အလုံပိတ်ထားသော အိမ်မိုး၊ အိမ်ခေါင်အထက်တို့တွင် လည်းကောင်း သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့တွင်လည်းကောင်း အခြား မြင့်သော အဆောက်အအုံမှန်သမျှတွင်လည်းကောင်း သူထက် ငါသာ နေရာယူကာ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ် တို့ကို တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်ဟန်၊ ချီးကျူးအံ့သြဟန်တို့ ဖြင့် တိုးဝှေ့ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိကြသည်။

နှောင်တော်ဘုရားရှင်သည် မှန်မှန်ကြီး ကြွချီတော်မူလျက် ရှိရာ လမ်းမတလျှောက်လုံး ဆင်ဆိုး၏ အရိပ်နိမိတ်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရသေး။ အကျယ်ဆုံးနေရာဖြစ်သည့် ဈေးအနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မှ သံညှစ်သံစူးဖြင့် စူးရှ ပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော ဆင်သံကို ကြားရသဖြင့် အသံဆီသို့ လှမ်း ၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဈေးတဖက် ရင်ဆိုင်တနေရာတွင် ဆင်ထိန်းလူကြမ်းတို့ ဝိုင်းရံ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တူရူစေလွှတ်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသော နာဋ္ဌာဂီရိကြီးကို ထီးထီးမားမား တွေ့ ရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် နှောင်တော် ဘုရားရှင်သည် ခြေလှမ်းတော် တလှမ်းမျှမပျက်စေပဲ ရှေ့သို့သာ မှန်မှန်ကြီးကြွချီတော်မူလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးသို့ ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်ငဲ့၍ တယိမ်းယိမ်းတလှုပ်လှုပ်မာန်ဖီယင်း သံသေးသံကြောင်တို့ စူးရှ စွာ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်လျက်ရှိသော နာဋ္ဌာဂီရိ၏အမူ အရာကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စူးစိုက်၍ ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကယ်ပင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပေ ပြီ။ နာဋ္ဌာဂီရိသည် နာမည်ကြီးသည်နှင့် အမျှ အကယ်ပင်

ကြမ်းတမ်းပါပေ၏။ ကြီးမားလည်း ကြီးမားပါပေ၏။ မြေကြီးကို ခွာဖြင့် ယက်၍လည်းကောင်း၊ နှာမောင်းဖြင့် ပုတ်ခတ်၍လည်းကောင်း မြေမှုန့်တို့ကို တထောင်းထောင်း ထစေလျက်ရှိ၏။ နံဘေးနှစ်ဖက်မှ ဝိုင်းရံ၍ နာဋ္ဌာဂီရိအား သွေးထိုးနှိုးဆွယင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ချွန်းတမြှောက်မြှောက် လက်တညွှန်ညွှန်ပြုလျက်ရှိသော ဆင်ထိန်းလူကြမ်းကြီးများကိုလည်း အထင်းသား တွေ့နေရ၏။

ဤတွင် ထူးခြားသော အချက် နှစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

တချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်သည် ဤမျှ ဘေးဆိုးအန္တရာယ်ဆိုးနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင်လျက်ရှိသော်လည်း တချက်ကလေးမျှ ဣန္ဒြေ မပျက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ နောင်တော်အဖို့မူ အဘယ်ဆိုဘွယ် ရှိတော့အံ့နည်း။

နောက်တချက်မှာ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား တွေ့သည့်နေရာတွင်သတ်ရန် ကိစ္စတခုတည်းဖြင့် သေချာစွာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သောဆင်ရိုင်း၊ ဆင်ကြမ်းကြီး နာဋ္ဌာဂီရိသည် ယခုရင်ဆိုင်တွေ့နေရုံမျှမက ဆင်ထိန်းတို့က နှိုင့်ထက်စီးနင်း စေလွှတ်နေပြီဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် တယိမ်းယိမ်း တယိုင်ယိုင်ဖြင့် ဟန်ရေးပြကာ ရှိနေရပါသေးသနည်းဟူသော အချက်များဖြစ်၏။

စည်ကားလှသော မြို့တော်ကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးသည် နာဋ္ဌာဂီရိ၏ အဆက်မပြတ် အော်သံနှင့်ဆင်ထိန်းတို့၏ သွေးထိုးအားပေးသံမှတပါး အခြား ဘာသံမျှမကြားရပေ။ ထိုအချိန်၌မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် နာဋ္ဌာဂီရိဆင်နှင့်ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် အကွာသို့ပင် ရောက်လျက်ရှိပေပြီ။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို သိသော

ကြောင့် နာဠာဂီရိ ရန်မမူဝံ့လေသလော ဟု ထင်ဆဲမှာပင် နာဠာဂီရိသည် အားမာန်တင်းကာ သုန်မှုန်သော မျက်နှာသွင်ပြင်ဖြင့် ရှေ့သို့ ဆယ်လှမ်းမျှ တဟုန်တည်း ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထို့ထက်ပို၍ ရှေ့သို့ မတက်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် နှောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် အသက်ချင်းလဲရန် နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းတက်၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ "အာနန္ဒာနောက်သို့ ဆုတ်လော့" ဟူသောမိန့်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နှောင်တော်အား ချစ်ခင်စိတ်ကြောင့်အမိန့်ကို မနာခံလို၊ ထို့ကြောင့် မကြားယောင်ပြုကာ မသိကျိုးကြွင်ပြု၍ အတင်းရပ်နေ၏။

နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ မိန့်သံ နောက်တကြိမ်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ "အာနန္ဒာ ဖယ်ရှားလော့၊ ဤကိစ္စသည် သင့်ကိစ္စမဟုတ်၊ ငါ့ကိစ္စဖြစ်သည်၊ သင့်နေရာတွင် ပြန်၍ နေလော့"

မိန့်သံမဟုတ်၊ အာဏာသံဟုပင် ဆိုချင်သည်။ အကြောင်းကား နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ထိုအသံမျိုးသည် တစုံတရာ အပြစ်ဆိုဘွယ်ရှိသည့် အခါမျိုး၌ ထားရှိမြဲဖြစ်သောအသံမျိုး ဖြစ်သည်။ကျွန်ုပ်သည် နှောင်တော်ဘုရားရှင်က အပြစ်တင်မည့် ကိစ္စမျိုးကို အသက်စွန့်ရမည်ထက်ပင် ကြောက်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် အသက်စွန့်ဘွယ်ရှိလျှင် အတူစွန့်မည်ဟူသော သဘောသို့ ပြောင်းကာဘုရားရှင်နောက်တော်သို့ ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏တသက်တာတွင် နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အမိန့်ကို တကြိမ်တည်းမျှဖြင့် မနာခံခဲ့ဘူးသောကိစ္စဟူ၍ ဤတကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုပါသည်။

နာဠာဂီရိ ရှေ့သို့တက်လာခြင်း၊ နှောင်တော်ဘုရားရှင်ရှေ့သို့ ကျွန်ုပ်တက်ခြင်း၊ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ခြင်း အဖြစ်အပျက်မှာ

လျင်မြန်လှ၏။ နာဋ္ဌာဂီရိသည် ရွှေသို့ မာန်ဟုန်ဖြင့် တက်ခဲ့သော်လည်း နောင်တော့်ထံသို့ကား မရောက်ပေ။ လမ်းခွတ်လတ်တွင် ရပ်ကာ ခွာရှုပ်ခြင်း၊ နှာမောင်းမြှောက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားခြင်း၊ အော်ဟစ်ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုလုပ်၍ ရပ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်တခု ပေါ်လာ၏။

တနေရာတွင် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသော ဈေးသည်မတဦး၏ သားငယ်သည် မိခင်လက်မှ လွတ်၍ နာဋ္ဌာဂီရိဆင်၏ မြင်ကွင်းသို့ ပြေးထွက်လာလေရာ မိခင်ဖြစ်သူသည် သားဇောကြောင့် နာဋ္ဌာဂီရိဘေးရန်ကို မကြောက်နိုင်တော့ပဲ အော်မြည်၍ သူ့သားကို လိုက်ဖမ်းသည်။

ထိုအခါ နောင်တော်ဘုရားရှင်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိသော နာဋ္ဌာဂီရိ၏ အစွယ်တို့သည် မြင်ကွင်းသို့ ရောက်လာသော ဈေးသည်မဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်သွား၏။ထိုအပြုအမူကို မြင်၍ ကျွန်ုပ်အနည်းငယ်အားတက်လာမိသည်။နောင်တော်ဘုရားရှင်၏အန္တရာယ်သည် ဈေးသည်မဘက်သို့ လှည့်သွားသောကြောင့် မဟုတ်ပါပေ။ ယခုအချိန်ထိ နာဋ္ဌာဂီရိ၏အပြုအမူကို ကြည့်ရသည်မှာ နာဋ္ဌာဂီရိသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အားအန္တရာယ် မပြုလို။ သို့မဟုတ် မပြုဝံ့ မပြုရဲ တွန့်ဆုတ်လျက် ရှိသည်မှာ ထင်ရှားလေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အကယ်ဆိုလျှင် ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းလှပါသည် ဆိုသော နာဋ္ဌာဂီရိသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပထမဆုံး တွေ့မြင် ရင်ဆိုင်ရစဉ် ကပင် တဟုန်ထိုး အန္တရာယ်ပြုဖို့ကောင်း၏။ ယခုသော် ဟိတ်ဟန်ပြလျက်သာ ရှိသည်။ ဆင်ထိန်းများက ရိုက်ပုတ် တိုက်တွန်းသည် အထိပင် ရုတ်တရက် ရွှေမတိုးသေး။ ရွှေတိုးလာ

ပြန်တော့လည်းဆယ်လှမ်းမျှ ဟန်ပြရုံသာ ဖြစ်၏။ ယခုဈေးသည်မကို တွေ့လှာရသောအခါ သတ္တိညံ့သော အသွင်ကဲ့သို့ ဈေးသည်မဆီသို့ ဦးတည်ချက်ပြောင်းသည်။ လူမရဲတော့ ဟစ်သည်။ ကျားမရဲတော့ တစ်သည် ဟူသကဲ့သို့ ဆင်မရဲတော့ထစ်သည်ဟုပင် ပြောဘွယ် ဖြစ်သည်။

နာဠာဂီရိ၏ ဦးကင်းသည် ဈေးသည်မဖက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် ခဏမှာပင် "ချစ်သားနာဠာဂီရိ" ဟူ၍ အောင်မြင်ပြတ်သားစွာ ခေါ်လိုက်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အသံတော်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကြောင့် ဈေးသည်မဖက်သို့ ဦးလှည့်နေသော နာဠာဂီရိ၏ ခြေလှမ်းကြမ်းကြီးများသည် သံကြိုးဖြင့် တုံ့ဆွဲ လိုက်သည့်ပမာ တန့်ကနဲ ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် နာဠာဂီရိသည် ဈေးသည်မသို့လည်း မလိုက်၊ နောင်တော် ဘုရားရှင်ဖက်သို့လည်းတည့်တည့်မလှည့်ပဲ နှာမောင်းကြီး တယမ်းယမ်း၊ ကိုယ်ကြီးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့်သာ နဝေတိမ်တောင်လုပ်နေသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင်ဆက်၍ မိန့်၏။

"ချစ်သား နာဠာဂီရိ၊ သင့်ကို စေလွှတ်လိုက်သူတို့က ဈေးသည်မကို အန္တရာယ်ပြုရန် စေလွှတ်လိုက်သည်မဟုတ်၊ ငါဘုရားကို သတ်ရန် လွှတ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါလော၊ သင်၏ တာဝန်သည် ငါဘုရား၌သာရှိသည် မဟုတ်ပါလော၊ ချစ်သား နာဠာဂီရိ ငါ့ထံသို့ လာလော့"

နောင်တော်ဘုရားရှင်အသံတော်ကို ကြားရသောအခါ နာဠာဂီရိ၏ တယိမ်းယိမ်းတလှုပ်လှုပ်ရှိသော ကိုယ်ဟန်သည် သိသိသာသာ ငြိမ်သက်သွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နာဠာဂီရိ၏ဦးခေါင်းသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်ထံသို့လှည့်ကာ မျက်စိတချက်ဖွင့်၍

ဖျပ်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုမျက်လုံးသည် ဒေါသမျက်လုံးမဟုတ်၊ စိုးရိမ်သော၊ မဝံ့မရဲ မျက်လုံးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

နာဋ္ဌာဂီရိသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား အန္တရာယ်ပြုရန် ရင်ဆိုင် လာသည်မှစ၍ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား မျက်လုံး တချက်မျှ တူရူ မကြည့်သေးသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုခဲ့မိ၏။ အရက်၏ အစွမ်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါသ၏ အဟုန် ကြောင့် လည်းကောင်း နာဋ္ဌာဂီရိ၏ မျက်လုံးတို့သည် ရီမှောင် လျက် ရှိကြသည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် အန္တရာယ်ပြုရမည့် နောင် တော်သို့ကား တချက်ကလေးမျှ ကြည့်သည်ကို မတွေ့ရပေ။

မျက်လုံးသည် သတ္တဝါတို့၏ သဘောကို ပြောလေ့ရှိသည်။ သတ္တဝါတို့၏ သဘောသည် မျက်နှာတွင် ပေါ်၏။ ထို့ထက် မျက်လုံးတွင် ပေါ်၏။ တိရစ္ဆာန် တကောင်လည်းဖြစ်၍ ဆိုး သွမ်းသော နာဋ္ဌာဂီရိ၏ မျက်လုံးများသည် သန့်ရှင်းမှုတို့၏ ဘုရင် မဟာကရုဏာအရှင်ဖြစ်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်သို့ ဒေါသဖြင့် အဘယ်ပုံ တူရူကြည့်ဝံ့ပါမည်နည်း။ နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ ကရုဏာအပြည့်ရှိသော အသံတော်ကို ကြားရ၍ တချက်မျှဖျပ်ကနဲ ကြည့်လိုက်ဝံ့ဟန်တူသည်။

နောင်တော် ဘုရားရှင်က ခေါ်သဖြင့် နောင်တော့်ဖက်သို့ ဦးကင်းလှည့်ထားသော နာဋ္ဌာဂီရိသည် နောင်တော့်ထံသို့ လာ ၏။ သို့ရာတွင် မငြိမ်မသက် ဒေါသမွှမ်းသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် လာ ခြင်းမဟုတ်။ ဦးကင်းညွတ်၍ နှာမောင်းကို ခွေ၍ သေဝတ်ငြိမ် သက်စွာ လာသည်။ နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် သင်္ကန်း အတွင်းမှလက်ျာလက်တော်ကို ထုတ်၍ နာဋ္ဌာဂီရိသို့ လှမ်းလင့် သည်။ နာဋ္ဌာဂီရိ၏ ဒေါသမှ မေတ္တာသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲ

သွားသော အပြုအမူတို့ကို ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူမှားမတတ် စေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

နာဋ္ဌာဂီရိသည် သာမဏေလေးတပါးကဲ့သို့ နှောင်တော်ဘုရားရှင်လက်လှမ်းမီလောက်သည့် ရှေတော်အထိ ရိုညွတ်စွာ လာသည်။ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ညီညာစွာရပ်သည်။နှာမောင်းကိုအတွင်းသို့ ခွေသည်။ ထို့နောက် သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ လေးလေး တွဲတွဲ ဝပ်တွားသည်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို မှိတ်ထား၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမြင်ဆိုးသော အစွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းကိုပင် ခွေခေါက်၍ ထားလိုဟန်ရှိသည်။

ထိုအခါ နှောင်တော်ဘုရားရှင်သည် လက်တော်ဖြင့် နာဋ္ဌာဂီရိ၏ဦးကင်းကို ကိုင်၏။ သုံးသပ်၏။ နှောင်တော် ဘုရားရှင်သည် နာဋ္ဌာဂီရိအား တစုံတရာ မိန့်ကြားလိုဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မိန့်ကြားခွင့်မရ။ အကြောင်းကား ထိုအခိုက်တွင် အသက်ရှူမှားမတတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးမှ ကောင်းချီးသြဘာပေးကြသောအသံတို့သည် မိုးပြိုဘနမ်း တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်တည်း။

ပတ်ဝန်းကျင် အသံစဲသည့်အခါမှ နှောင်တော်ဘုရားရှင်၏ မိန့်သံကို ကြားရ၏။

"ချစ်သားနာဋ္ဌာဂီရိ။ ။သင့်မှာ ရှေးဘဝက နည်းပါး၍ယခု ဘဝ၌ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်သို့ ရောက်နေရသည်။ ယခုဘဝ၌မဆင်ခြင်သော် နှစ်မွန်းသည်တက် နှစ်မွန်းဘို့သာ ရှိတော့သည်။ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို သတိဖြင့် စွန့်ပယ်လော့။ နာဋ္ဌာဂီရိ"

နာဋ္ဌာဂီရိသည် မျက်ရည် တွေတွေကျ၏။ပရိသတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ တဦးပြီးတဦး ချဉ်းကပ်တိုးဝင်၍ လာကြရာ ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိတော့သည်။ ဒါယကာ

တို့၏ သူထက်ငါသာ လျှောက်ထားချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းခံကိစ္စအတွက် ရွှေသို့ မဆက်ရတော့ပဲ ဝေဠုဝန်သို့ ပြန်လှည့်ကြရသည်။ ထိုနေ့အဖို့ ဝေဠုဝန်မှာ ဆွမ်းကွမ်းအစ လှူဘွယ်တန်းရာတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံသွား၏။ အဇာတသတ်ဘုရင် နန်းတက်သည့်အချိန်မှစ၍ ညှိုးနွမ်းခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်အဖို့ပြန်လည် လန်းဆန်းခွင့် ကြုံရပြန်၏။

မဟာကရုဏာတော်ရှင် နောင်တော် ဘုရားရှင်အဖို့ကား အံ့ဘွယ်အောင်နိုင်ခြင်းကြီး တပါးတည်း။

မှန်းစရာကြီး

မုန်းစရာကြီး

(၁)

သူ့ထံသို့မသွား သူ့တရားကို မနာခြင်းမှာ လူမာန်ဝင့်ခဲ့ဘူး သူ ခေမာထေရီ အရှင်မကြီးကဲ့သို့ပင် အလှမာန်၊ အဆန်းမာန် ခုခံနေ၍ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်မအကြောင်းကို အသိအမှတ် ပြုထားခဲ့ကြသည်။ ကိုယ့်အလှ ကိုယ့်အဆင်းကို ကိုယ်ယုံ၍ အမျိုးသမီးတို့တံထွာ အလှမာန်ကလေး ရှိသင့်သလောက် ရှိခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံသို့မသွား၊ သူ့တရားကို မနာ ခဲ့မိသည့် ပဓာနအကြောင်းသည်ကား မုန်းစရာ အင်မတန် ကောင်းသော သူ့ကို မုန်းခဲ့မိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဘက်မှ ကိုယ်ချင်းစာ၍သာ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါဘိ။ သူကား မုန်းစရာ ကောင်းလှသူဖြစ်ပါသည်။ ဟင်း.... တကယ့် ကို မုန်းစရာကြီး။

သူဟူသည်ကား အရှင့်သား သိဒ္ဓတ္ထပေတည်း။

(၂)

သူ့ကို မွေးကင်းစကပင် ဝိုင်း၍ ချစ်ခဲ့ကြရသည်။ သနားခဲ့ ကြရသည်။ ချစ်၍ သနား၍ပင် ရွှေပေါ်မြတင် ဆိုသကဲ့သို့

ဝိုင်း၍ယုယ ပိုက်ထွေးခဲ့ကြသည်။ တောင်ညာစံဒေဝီ၏ သားကြီး ဩရသ ထီးညွန့်နန်းလျာ ဖြစ်၍ အရေးပေးကြသည်ကို ထားပါတော့။ ပင်ကိုယ်အားဖြင့်ပင် ချစ်စရာ ရုပ်ရည်ကြောင့် ချစ်စရာကောင်းသူလေး ဖြစ်သည်။ မယ်ဘုရားဆိုလျှင် သူ့မိခင် မျက်နှာလွှဲသည်နှင့် တပြိုင်နက် သားရင်း သမီးရင်းဖြစ်သော ကျွန်မတို့ မောင်နှမကိုပင် ဒုတိယနေရာ၌ ထားကာ သူ့ကိုသာ ဦးစားပေး၍ နှိုချိုတိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

သနားစရာဖြစ်ရသော အကြောင်းကား သူသည် အဘယ်သို့သော ဘုန်းကံ၊ အဘယ်သို့သောပါရမီ အခြေခံဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်စေကာမူ မွေးကင်းစ ခုနစ်ရက်သား အရွယ်ကပင် မိခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသော မိသဆိုးကလေးသာတည်း။ နို့ပုံးစားကလေးမျှသာတည်း။

ထူးချွန် မြင့်မြတ်သူတို့အား မွေးဖွားလာခြင်း၌ အရေးအတွက်နည်း၍ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တတ်သည် ဟူသော အစဉ်အလာပြောစကားမှာ မှန်လေရော့သလားမသိ။ သွေးမစုံသည့် အမြုံမ၊သွေးမခိုသည့် အဖိုမဟူ၍ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားတို့တိတ်တခိုးပြောကြသည်အထိ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အောင်ပင် သန္ဓေအရိပ်အရောင်နှင့် ကင်းဝေးခဲ့သော သူ့မိခင် မာယာဒေဝီသည်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ပိုင်း ရောက်ခါမှပင် သူ့အား ထူးထူးခြားခြား သန္ဓေတည်ကာ ဖွားမြင်လာခဲ့သော လူ့အိုနောက်ကျသားကလေးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အရီးတော် တောင်ညာစံ ဒေဝီမှ မွေးဖွားသူဖြစ်သောကြောင့် ကပိလဝတ်အမွေ ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်း ဆက်ခံရမည့်သူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တဖက်တွင်လည်း ဘုရင့် ဆရာကြီးများက သူသည် ကပိလဝတ် ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်း မည့်သူ

မဟုတ်ပဲ ယော်ယော်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရဟန်းဘဝကူး၍ လောက သုံးပါးတွင် ထူးခြားသောတရားရှင် ဘုရားဖြစ်မည့်သူဟု အဟောရှိခဲ့သည်။ ထူးခြားသော တရားကို ခံမင်၍ သူတို့အမြင်ကို သူတို့ယုံကြည်လွန်းသော အချို့သော ဆရာကြီးများဆိုလျှင် မှချသူတောထွက်လာမည်ကို ကြိုသောအားဖြင့် ရသေ့ရဟန်းဝတ်ကာ တောတွင်းမှ သွား၍ စောင့်ကြို နေသူများပင် ရှိခဲ့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤကိစ္စများသည် အနာဂတ်၏ ကိစ္စများသာဖြစ်၍ ပစ္စုပ္ပန်တွင်မူကား ဘုရားမဖြစ်စေလိုသော ခမည်းတော်ကြီးသည် တရားအမြင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်နှင့် စပ်သော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးကို အစွမ်းနိုင်ဆုံးပြုပြင်၍ ထားခဲ့ပေသည်။ ထားဟန်ကား တရားအမြင်နှင့် မစပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည် ဖိုသတ္တဝါ ယောကျ်ားသားတယောက်အဖို့ အဓိကမှာ မသတ္တဝါ အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ပေရာ သူ့ဝန်းကျင်တွင် ငယ်စဉ်ကပင် အမျိုးသမီးအထိန်းအာယများများဖြင့်သာ ဝိုင်းရံစေခဲ့သည်။

ဤတွင် ကျွန်မသည် အဓိက ဖြစ်လာသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်မနှင့်သူသည် သူမွေးကင်းစကပင် သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ မယ်ဘုရား ရင်ခွင်တွင် ထမင်းရည်သောက်ဖက်၊ ခေါင်းခေါက်၊ နှီလုံ့စိုဖက် မဟုတ်ခဲ့ပါလော။

"ဒေဝဒဟ၊ ကောလိယ ဟူ နှမနှင့် မောင်၊ ပြည်တည်ထောင်" ဟူသော စကားအရ မျိုးဆက်မပြန့်ပွားရန် အဓိကထားလွန်းသော ကျွန်မတို့ သာကီဝင်များသည် မတတ်သာလျှင် မောင်ရင်းနှမရင်းချင်းကိုပင်လျှင် ထိမ်းမြားလေ့ရှိခဲ့ကြပေရာ ယခုသော် တောင်နန်းဖွား ဖြစ်သောသူနှင့်မြောက်နန်း

ဖွားကျွန်မတို့မှာ အနာဂတ်အရေးအတွက် အဘယ်မျှ လိုက်ဖက် အဆင်ပြေပါသနည်း။

တနန်းတော်လုံးကပင် ဤသို့ထင်မြင်ယူဆ တွက်ကိန်းချ ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ မယ်ဖုရားထံမှပင် ယင်းတွက်ကိန်းချ ချက်အတိုင်း တစွန်းတစ ကြားသိထားခဲ့ရသည်။

တကြောင်းမှာလည်း မယ်ဘုရား ဂေါတမီသည် ယခင်က မြောက်နန်းဒေဝီပင် ဖြစ်ခဲ့လင့်ကစား အရီးတော်ဘုရား နတ်ရွာ လားပြီး အချိန်မှစ၍ တောင်နန်းဒေဝီအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ လေရာ အဆင့်သိက္ခာတက်၍ လာသောကြောင့် သူနှင့် ကျွန်မ တို့၏ အနာဂတ်လမ်းစဉ်မှာ မြေခတ်မလွဲ ဖြောင့်ဖြူး၍ နေသည် ဟု ကျွန်မ တွက်ကိန်းချခဲ့မိရိုးအမှန်ဖြစ်ပါ၏။

တကြောင်းအားဖြင့်လည်း ရုပ်ရည်အဆင်းကိစ္စကို ဖော်ပြ လိုပေသေးသည်။ အဘယ်မျှ နီးစပ်၍ အဘယ်မျှ သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင် ဆိုစေကာမူ ယောကျ်ား တယောက်နှင့် မိန်းမ တယောက်တို့ တွဲစပ်နီးကပ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ရုပ်အဆင်းသည် ပဓာန ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ားသားများအဖို့ ပို၍ အဓိကကျသည် မဟုတ်ပါလော။

ပါရမီထူးသူဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့အဆင်းသည် မွေးစ ကပင်ပြိုင်ဖက်ရှားဆိုရလောက်အောင် ထူးခြားလှသည် ဖြစ်ပါ ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်မျှ ပါရမီထူးသည် ဆိုစေ အဆင်းဟူ သည် မိဖ နှစ်ပါးတို့အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း သူသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်မသည်လည်းကောင်း မိချော ဖချော နာမည်ကျော် ဒေဝီကြီးနှစ်ပါးမှ ဖွားပေါက် လာသူ

များသာ ဖြစ်ကြပေရာ ကျွန်မ၏ အဆင်းသည်လည်း ရွှေနန်းတော်တခုလုံးတွင် ပြောစမှတ်ပြုကာ စံသတ်မှတ်ခဲ့ ရ သူ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

သားတောမထွက်ရေး၊ဘုရားမဖြစ်ရေးအတွက် ခမည်းတော်ကြီး ကြိုးပမ်းခဲ့သော အစီအစဉ်သည် ပထမသော် တစိုးစိုးတထိတ်ထိတ်အတွင်းကပင် အောင်မြင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းကား ကျွန်မအတွက် ယင်းသို့ စိတ်ကူးအမျိုးမျိုး၊ကြိုးပမ်းချက်အမျိုးမျိုးတို့ အကြားကပင် သူလက်ထပ်ဖို့အချိန် ကျရောက်လာသောအခါ ကျွန်မတို့ အကြားသို့ မမျှော်လင့်သော ယသော်ဝင်ရောက်လာ၏။ ကြံသော်လည်း ပျက်တတ်၍ မကြံသော်လည်း ဖြစ်တတ်သည်ဟူသော လောက သဘောတရားတရပ် ဟု ဆင်ခြေ ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် လူသာပဓာန ဆိုသကဲ့သို့ သူသာ ပဓာနမဟုတ်ပါလော။

ခမည်းတော်ကြီးက မည်သို့သော အလားအလာကိုကြည့်၍ အဘယ်သို့စီစဉ်သည် ဆိုစေကာမူ ၊ သူသာပဓာန၊ သူတင်းလျှင် ငြင်း၍ သူပယ်လျှင် ဖယ်နိုင်ပါသည်။ ယခုသော် သူကိုယ်နှိုက်ကပင် ယသော်ကို တွေ့သည်နှင့်တပြိုင်နက် အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းသွားခဲ့သည်ကို ကျွန်မတို့ မသိပဲရှိပါမည်လား။

ဘဝရေစက်ဟု ဆိုလှာပြန်သည်။ ယောကျ်ား ဟူသည် သူတို့ လိုချင်လာလျှင် ဘဝရေစက်ကို လွှဲချ တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား၊ တကယ့်ကို မုန်းစရာကြီးပါ။

ယသော်သည် လှပါ၏၊ မွန်ရည်ပါ၏၊ သဘောထားကောင်းမွန် မြင့်မြတ်ဟန်လည်း ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်တို့ ဓမ္မတာ

တစုံတရာသူနှင့် ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့သည်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရ။ ကပိလနှင့် ဒေဝဒဟ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ မယ်တရွာ မောင်တမြို့နှင့်ပင် တကြိမ်တခါ တခေါက်တကျင်းဆိုသလို တွေ့ဆုံရုံမျှနှင့် သူထံသို့ ယသော် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရောက်လာသည်မှ ရိုးရိုးသားသားရောက်လာခြင်းမျှမဟုတ်၊ သမီးဂုဏ်ဝင့်လွန်းသောယသော့်မိဖတို့က မင်းသားတို့ အတတ်ပညာမဲ့သည်ဆိုသော သူကို သူတို့သမီးနှင့် မပေးစားနိုင် ဆိုသဖြင့် ပြဿနာမျိုးစုံကို ဖြေရှင်းပြီးခါမှ ရောက်လာ ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မအထင်အားဖြင့် ဤသို့ဖြစ်လာရခြင်းမှာ ရှေးဘုန်ဒါန်းထိးနန်းစဉ်လာကို ဂရုပြုလွန်းသော ကျွန်မတို့ခမည်းတော်ကြီးက သူသားကြီး ကပိလဝတ် ထီးနန်းကို ဆက်ခံဘို့ကိစ္စတွင် ဒေဝဒဟ၏ သမီးကြီးဖြစ်သော ယသော်နှင့် လိုက်ဖက်ရန် စီမံခြင်းဖြစ်၍ သူကလည်း မေတ္တာပင် အလေးအနက် မရှိစေကာမူ ထီးနန်းရိုးရာ အစဉ်အလာသဘောသို့ လိုက်ပါ ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

တခုတော့ ပြောစရာ ရှိပါ၏။ ငယ်စဉ်ကပင် သူကို မယ်ဖုရားတို့ကသာ ဦးစားပေးခဲ့သည်မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမကလည်း နေရာတကာဦးစားပေးအရေးယူခဲ့သည်။ မောင်တော်နန္ဒဆိုလျှင် သူထက်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ညီငယ်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံသည်။ ကျွန်မဆိုလျှင် ကလေးတို့သဘာဝ ဆော့ကစားရာစားရာ သောက်ရာမှအစ မယ်ဖုရားကိုယ်ပွား အမေကြီးအလားကဲ့သို့ပင် သူကို ပြုစုယုယခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ဦးစားပေးအလိုလိုက်လွန်းသောကြောင့် သူသည် အခြားသူများအပေါ်၌ အဘယ်မျှ သဘောထားကောင်းသူပင်

ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်မတို့ မောင်နှမအပေါ်၌မူ နိုင်ချင်ကြက် ဆိုသကဲ့သို့ နှဲဆိုး ဆိုးတတ်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဆိုးပါစေ မယ်ဖုရားတို့၊ မောင်တော် နန္ဒတို့ကတော့မူ သူ့ အပေါ်တွင် စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် အလေးပေးခဲ့ဟန် တူပါ၏။ ကျွန်မသည်လည်း ငယ်စဉ်ကတော့ မယ်ဖုရားတို့ မောင်တော်တို့ အတုလိုက်ကာ ပင်ကိုယ်မေတ္တာတွင် ကရုဏာကလေး စွက်၍ စေတနာသန့်သန့်ဖြင့်ပင် အလေးပေးခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရွယ်ကလေးတွေ့ ထောက်၍ လူလားလေးတွေ့ မြောက်လာ သည့်အခါ၌ သူ့အဖို့ ထီးအမွေ နန်းအမွေ ဆက်ခံယင်း တောင် ညာစံအဖြစ် ချစ်သူကြင်သူ ရွေးရတော့မည့် ကိစ္စတွင်မူ မယ် ဖုရား ရင်ခွင်ကတည်းကပင် အစစ အနှစ်နာခံကာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကို ပြခဲ့ရသော ကျွန်မကို အတုံ့အလှည့် ဦးစားပေး လိမ့်မည်ဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ထားခဲ့မိရိုး အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ။ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစား ရသမျှလည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် တွေးမိတိုင်း ကျလာသမျှသော မျက်ရည်ကို ဒူးဖြင့် ကြိတ်၍ သုတ်ခဲ့ရပါ၏။ ဤကတည်းကပင် သူ့အပေါ် တွင် စိတ်မပျက်သော်လည်း ကွက်ခဲ့ရသည်။ မုန်းစရာကြီး။ တကယ့်ကို မုန်းစရာကြီးပါ။

(၃)

သို့သော် မောင်ချစ် နှမချစ်မျှသာမက တဖက်တွင် ကရု ဏာချစ်ပါ ခိုင်မြဲခဲ့သူမို့ မမုန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ရိုးရိုးဝန်ခံရသော် ဖြစ်နိုင် ခဲ့လျှင် ယသော်လို ပထမ နေရာသို့ ရောက်လို သော်လည်း

မရောက်နိုင်၍ သူ့လေးစားသမှုနှင့်မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုကို ခံယူရလျှင်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မည်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံမှ ယယ်စဉ်က အတိုင်းပင် နိုင်ချင်ကြက်ပုံစံနှင့် ဆက်ဆံရင်းနှီးမှုရှိရုံမှ တပါး မည်သို့မျှ ထူးခြား၍ မလာခဲ့ပါ။ ရင်းနှီးခဲ့ရ လွန်းသောကြောင့် ရှာနားမြက် ရှာနွားမစားဆိုသော စကားလိုများ ဖြစ်နေရော့ သလား။

ဤသည်တို့ကား ကျွန်မဘက်မှ ကျွန်မအကြောင်းတို့မျှသာ ဖြစ်၍ ကပိလဝတ်ရွှေနန်းတခိုတွင် နာမည်ကြီးလှသောသူနှင့်စပ်၍ သာကီဝင် သာကီသွေး အခြားအမျိုးသမီးများအကြောင်း ကိုလည်း ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောစရာမြောက်မြားစွာရှိပါသည်။ ကြိုတင်မသိနိုင်သော အနာဂတ်တွင် မည်သို့ ဖြစ်လာမည်ဆို စေ၊ လူဟူသည် အတိတ်ကို တမ်းတ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို မကျေနပ်၊ အနာဂါတ်ကို မျှော်လင့်ချက်ထားသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကပိလဝတ်ရွှေနန်းတခွင်မှ အရေးပါ အရွယ်ရောက်သော အမျိုး သမီးတိုင်း လိုလိုပင် သူနှင့် နီးစပ်ရေးအတွက် သူ့အပေါ်၌ မျှော်လင့်ချက်ထားကြသည်ချည်းဟု ဆိုရပါမည်။

ယင်းအမျိုးသမီးများ အနက်မှ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ထူးခြားသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ထုတ်ပြ လိုပါသည်။ တယောက်က အဘိရူပနန္ဒာဖြစ်၏။ သာကီဝင် ဦးရီးတော် တယောက်၏ သမီးဖြစ်၍ ငြင်းကွယ် မရအောင်ပင်အဆင်း လှလွန်းသောကြောင့် အလှဘုရင်မလေးဟု ဆိုကြပါစို့။

ကျွန်မအပါအဝင် အဘယ်သူတွေ အဘယ်မျှ လှသည်ဆို စေကာမူ သူကတော့ အများ နှုတ်ဖျားက အလှပိုင်ရှင် အလှ ဘုရင်မကလေးဟု ဖွင့်ထုတ် သိမှတ်ချီးကျူး ရလောက်အောင် ပင် လှပါပေသည်။ အဘိရူပနန္ဒာသည် သူ့အလှ အားကိုးဖြင့်

အရှင့်သားအပေါ်တွင် မျှော်ကိုးရှာခဲ့ရိုး အမှန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်ဟူသည် ယင်းအလုပ်ပိုင်ရှင် မျှော်မှန်း သလောက် အရာရောက်ဖို့ရန်မှာ အခြားဂုဏ်ရည် အသိုင်းအဝိုင်း လိုပေသေးရာ သာကီဝင် အဖျားအနားမျှသာဖြစ်သော သူ့အဖို့ မဝံ့မရဲ မျှော်ကိုးယင်းဖြင့်ပင် ကျန်ခဲ့ရရှာသည်။

ယင်းအလုပ်ကြောင့်ပင် အခြားသာကီဝင် လုလင်တို့အကြား၌ အဘိရူပနန္ဒာအား သူရနိုး ငါရနိုးဖြင့် ပြဿနာများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေရာ ရည်မှန်းချက်မပေါက်သော အချို့အမျိုးသမီးတို့ မမွတာအတိုင်း အဘိရူပနန္ဒာသည် နောင်အခါတွင် သူ့သာသနာသို့ပင် ခိုလှုံကာ ထင်ရှားသော ထေရီမယ်ကြီး အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

နောက် တယောက်ကား နောင်အခါ သာသနာ့သမိုင်းတွင် ကျော်ကြားလှသော အနုပညာရှင် ကဗျာဆရာကိသာဂေါတမီဖြစ်၏။ သာကီနွယ်ဦးကြီးတဦး၏ သမီးပင် ဖြစ်သည်။

သူကတော့ အလုပ်ပိုင်ရှင်မဟုတ်။ မလှ မပရိုသာ မဟုတ်။ ယောကျ်ားတို့ မက်လောက်စရာ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမျှပင် မရှိရှာ။ နွဲ့နှောင်းရုံနှင့် ပိန်ပိန်သေးသေးမျှဖြစ်၍ "မပိန်သေး" ဟုပင် တိတ်တခိုးအခေါ် ခံရသူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့မှာ အလှမရှိစေကာမူ ထူးခြားသော အရည်အသွေး တရပ်တော့ရှိသည်။ ကဗျာဆရာ အနုပညာရှင်တည်း။

ဤစကားကို ပြောရခြင်းမှာ အနုပညာတို့သည် အဆင်း၊ ပစ္စည်း၊ အမျိုးဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ် စသော အခြားအရည်အသွေးအဘယ်မျှ မရှိစေကာမူ အနုပညာရှင်ဟူသည် ကြီးငယ်မဟူ

လူအများတို့ လေးစား နှလုံး သက်ဝင် စေလောက်အောင် ထူးခြားသော အရည်အချင်းတမျိုး၏ အရှင်ဖြစ်သည်ကို တွေ့သိရသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။အကြောင်းသော်ကား အလှကြွယ် သူတို့အလယ်တွင် သူသည် သူ့ကဗျာစာပေအစွမ်းဖြင့်ပင် အရှင့်သားထံ ချဉ်းကပ် ကျွမ်းဝင် နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အရှင့်သားနှင့်စပ်သော သူ့ကဗျာ တပုဒ်သည် နောင်အခါ၌ အရှင့်သား သာသနာတော်တွင် သမိုင်းဝင်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သူ၏ ထူးခြားချက်ဖြစ်၍ ဤသည့်ကြောင့်ပင် သူ့ကို ထုတ်ဖော်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မထုတ်ဖော်မီ အကြောင်းခံကလေးပြောရန် ရှိသေး၏။

ယင်းအကြောင်းခံကလေးကို ရိုးရိုးဖွင့်ဟ ရသော် အရှင့်သားကို မျှော်မှန်းခဲ့သော ကျွန်မ အပါအဝင် သာကီဝင်အမျိုးသမီးများသည် မျှော်မှန်းသလောက် မပေါက်ရောက်သော အခါ၌ အရှင့်သားနံဘေးတွင် ယသော်လို ပထမနေရာတွင် မရသော်ရှိစေ၊ ဒုတိယနေရာ၊ တတိယနေရာတို့တွင် သူ့မေတ္တာ တုံ့ပြန်မှုနှင့် သူ့လေးစားသမှုကို ခံယူလိုကြ သေးသည်သာဖြစ်သည်။ ခံယူနိုင်အောင် မျှော်လင့်ချက်ထား ကြိုးစား နေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအဖို့ကား လက်လျှော့လိုက်ပါ၏။ အကြောင်းကား သူ့ကို အဘယ်ပုံ ချဉ်းကပ်စေကာမူ ကျွန်မအပေါ်၌ ငယ်စဉ်က အတိုင်းပင် နိုင်ချင်ကြက် ပုံစံနှင့် ဆက်ဆံ ရင်းနှီးမှုရှိရုံမှ တပါး မည်သို့မျှထူးခြား၍ မလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယိမ်ပိန်သေးမှုကား သူ့အနုပညာအစွမ်းဖြင့် တချိန်တွင် အရှင့်သားနှင့် နီးစပ်မယောင် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကား ယသော်ဒေဝီ ပဋိသန္ဓေရင့်မာနေချိန်ဖြစ်၏။

ယောကျ်ားများသည် ဇနီးဖြစ်သူ ပဋိသန္ဓေ ရင့်မာချိန်၌ တဖက်တွင် အဘယ်မျှဟန်လုပ်၍ နေစေကာမူ တဘက်၌ကား လူမသိသူမသိ တိတ်တခိုး ငြိုးငွေ့ နေတတ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ဤစကားသည် ဟုတ်ဟန်ရှိ၏။ အကြောင်းမူ အရှင့်သားသည် ယသော် ပဋိသန္ဓေရင့်မာချိန်၌ ယခင်က သွားလေ့သွားထ အင်မတန်နည်းပါးခဲ့သော တောကစားအလုပ်တွင် ယခုတလောတွင်မူ သူရထားထိန်း တဦးတည်းကိုသာ ခေါ်၍ ဉယျာဉ်မွေ့ထွက် ထွက်သွားတတ်သည်ကို တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဉယျာဉ်မွေ့ထွက်ရာ၌ ဉယျာဉ်သို့ သွားရာလမ်းသည် ကိသာဂေါတမီတို့ အိမ်ရှေ့မှ တဆစ်ချိုးဖြတ်၍ သွားရ သကဲ့သို့ ညနေပိုင်းဉယျာဉ်မှ ပြန်သော အခါတွင်လည်း သူရထားသည် မယ်ပိန်သေးတို့အိမ်ကို ဦးတိုက်မောင်းနှင်လာပြီးမှ တဆစ်ချိုး ကွေ့ရသည်။

ယင်းအခွင့်အရေးကို ကိသာဂေါတမီက ရအောင်ယူသည်။

ယူဟန်ကား ဉယျာဉ်သို့ အရှင့်သား အသွားအပြန်တွင် မပိန်သေးက သူ့ကိုယ်ဟန် နွဲ့နှောင်းနှောင်းကို အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ကာ ထွက်၍ လူရောင်ပြသည်။ အပြုံးဝင့်သည်။ ကြားလောက်သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် နှုတ်ခွန်းစကား မြွက်ကြားသည်။

တနေ့တွင်မူ အရှင့်သား ဉယျာဉ်မှ အပြန်၌ နှုတ်ခွန်းမြွက်ရုံမကပဲ ကဗျာတပုဒ်ဖြင့်ပင် ရွတ်ဆို ချီးပသည်။ ယင်းကဗျာသည် နောင်အခါ၌ ထင်ရှား၍ လာသောကြောင့် ကျွန်မ ကျက်မှတ်ထားသည်။

နိဗ္ဗုတာနူန သာမာတာ
နိဗ္ဗုတာနူန သောပိတာ၊
နိဗ္ဗုတာနူန သာနာရီ
ယဿာယံ ဤဒိသောပတိ။
အေးငြိမ်းမည်သာပင် ထိုမိခင်
အေးငြိမ်းမည်သာပင် ထိုဖခင်၊
အေးငြိမ်းမည်သာပင် ထိုမေခင်
ဤသို့သော အရှင် ရသူလျှင်။

ယင်းကဗျာကို ဂရုတစိုက်ဖတ်ကြည့်ပါ။ အဘယ်မျှ စွမ်းရည်ပြည့်သနည်း။ အဘယ်မျှ သဘာဝကျသနည်း။ အဘယ်မျှ ဆွဲဆောင်သနည်း။

သူ့ကို လိုသော ကဗျာဆရာသည် မိမိဖက်သို့ လုံးဝယက်ထားသော ကဗျာမဟုတ်ပေ။ မိမိအတွက်လို၍ သူ့ကိုပို့ထားခြင်းမျှဖြစ်၏။ အသားလို၍ အရိုးတောင်းထားသော ကဗျာဖြစ်၏။

"သားကောင်း ရတနာကြောင့် မိခင် အေးငြိမ်းရသည်။ ဖခင်အေးငြိမ်းရသည်။ ထို့အတူ ဇနီးဖြစ်သူလည်း အေးငြိမ်းရသည်။ ဤသို့သော အရှင်ကို အဘယ်သူ မရယူလိုပဲ ရှိပါအံ့နည်း" တဲ့။

ယင်းကဗျာကို အရှင့်သားသည် သူရထားကို ရပ်၍ပင် နားဆင်သတဲ့။ ပြီးတော့ နှစ်ခြိုက်လှသော နှလုံးဖြင့် အရှင့်သားက ကဗျာရှင်ကို ပြုံး၍ပင် ပြပါသတဲ့။ သည်မျှသာမက အရှင့်သားသည် နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ သူဆင်မြန်းထားသည့် သူ့အသည်းနှလုံးပေါ်မှ တသိန်းတန်ပုလဲကုံးကြီးကို

ပင် ကဗျာရှင် မယ်ပိန်သေးသို့ ကဗျာ လက်ဆောင် အဖြစ် အပေးခိုင်းလိုက်သတဲ့။ ကဗျာရှင် မယ်မျှော်လင့်ကလေးအဖို့ အဘယ်မျှ နှလုံးဝမ်းမြူးကြည်နူး၍ သွားလေမည်နည်း။

ဤအကြောင်းရပ်များသည် အရှင့်သား လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို မပြတ်စူးစိုက်လျက်ရှိကြသော ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီး လောကသို့ တမဟုတ်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့၍ လာသည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်ကွာခြားလှပါပေ၏။ အကြောင်း သော်ကား ကာမဂုဏ်စက်ဝိုင်းအတွင်းမှ လွတ်ထွက်ရန် အမြဲတမ်း ကြိုတ်၍ ကြံနေခဲ့သော အရှင့်သားသည် ထိုနေ့ညတွင်ပင် တောထွက်၍ သွားသောကြောင့်တည်း။

ဟင်း.... မုန်းစရာကြီး။ ကျွန်မ တယောက်သာ မဟုတ်၊ သူကို မျှော်လင့်လေသမျှ အမျိုးသမီးအားလုံး အတွက်ပင် တကယ့်ကို မုန်းစရာကြီးပါ။

. ဖြစ်ဟန်ကား ထိုညနေ ပိုင်းက ယင်းကဗျာကြောင့် အရှင့်သား၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ကဗျာကြောင့်မဟုတ်၊မယ်ပိန်သေး ကြောင့်လည်း သာ၍မဟုတ်။ ယင်းကဗျာတွင် ပါဝင်သော “နိဗ္ဗုတ–အေးငြိမ်းရေး” ဟူသော ဝေါဟာရကြောင့် ဖြစ် ကြောင်း နောင်အခါမှ သိရသည်။

အေးငြိမ်းမှု၊ လွတ်မြောက်မှု ထွက်ပေါက်ကို မပြတ် ရှာနေသော အရှင့်သားသည် အေးငြိမ်းမှုနှင့်စပ်သော တရားစာပေ များ၊ ဝေါဟာရများကို ရှာဖွေကြားနာ လေ့လာခဲ့ရာ၌ ယင်း အေးငြိမ်းမှုနှင့်စပ်သော ဝေါဟာရ ငါးဆယ်ခန့် ရှိသည့်အနက် “နိဗ္ဗုတ” ဟူသော ဝေါဟာရကို ကြားဘူးခဲ့ရဟန်မတူ။ ယခု ကိသာဂေါတမီ ကဗျာမှ “နိဗ္ဗုတ” ဟူသော ဝေါဟာရကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ရည်မှန်းချက် နှလုံးတံခါးကြီး ပွင့်

သွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညပင် တောထွက်ဖြစ်သွားသည်။

ကဗျာဆရာဟူသည် ဝေါဟာရအရှာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော။ နိဗ္ဗာန်–နိဗ္ဗာန် ဟူသော ဝေါဟာရသည် နောင်အခါ၌ အရှင့်သား သာသနာတော်တွင် တဟိန်းဟိန်းမြည်ဟည်းလျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

(၄)

ထားပါတော့ ကျွန်မအတွက်မူ မုန်းစရာ ကောင်းသော သူ့အကြောင်းကို ဆက်ရန်ရှိပေသေးသည်။

တောထွက်ပြီး ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနှစ်နှစ် အကြာတွင် သူ ဘုရားဖြစ်လာပြီဟူသော သတင်းသည် ကပိလဝတ်၊ ရာဇဂြိုဟ်စသော ကျွန်မတို့မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်းတခိုသို့ ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ ဟိန်းသင့်ပါပေသည်။ အကြောင်းကား ခမည်းတော်ကြီး ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ယခင်က ကျွန်မတို့တွေ့မြင်နေကျရသေ့ရဟန်းများနှင့်မတူ၊ ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်သေဝပ်လှစွာသော တပည့်ရဟန်း အခြံအရံကြီးနှင့်အတူ ကပိလဝတ်သို့ကြွရောက်လာသော သူ့ကို အဝေးမှ ဖူးတွေ့ရသည်မှာ ယခင်က အသွင်အပြင် အဆင်အမူတို့နှင့် လုံးဝမတူသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူရည်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း တကယ့် တရားအရှင်၊ လူ့ဗြဟ္မာ တော်အရှင်ကြီးပါပေ။

ထူးကဲ၍ လာသော သူ့အသွင်၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့ဂုဏ်တော်ကြီးများကို ရှုမြင်၍ ကျွန်မတို့အဖို့ သူ့အပေါ် တွင် ယတိပြတ်လိုက်ပါပေပြီ။ ကျွန်မတို့အဖို့ သူ့လမ်းစဉ် သူ့အလုပ်တွင် ကူညီခွင့်ကြုံ

သမျှ ကူညီရန်သာရှိတော့၏။ သို့သော် နိဂြောဓာရုံတွင် သူ သီတင်းသုံးနေခိုက် သူ့လှုပ်ရှားမှု သူ့လမ်းစဉ်တွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ရလောက်အောင် ကျွန်မနှင့်မှ ကြုံကြိုက်ရပါလေ၏။ ဖြစ်ပုံ ကား ဤသို့တည်း။

အရှင့်သားတို့ နိဂြောဓာရုံသို့ရောက်လာသည့်နောက်တနေ့ တွင် ရောက်မဆိုက် ဆိုရလောက်အောင်ပင် သူ့အလိုနှင့် ဆန့် ကျင်ခဲ့သော ခမည်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ဘက်သို့ ပါသွား သည်။ ထို့နောက် တနေ့တွင်ပင် ကပိလဝတ်၏ ထီးညွှာင့်နန်း လျာဖြစ်သော သူ့သားတော်လေး ရာဟုလာကို သူ့ဘက်သို့အပါ ဆွဲသွင်းလိုက်နိုင်သဖြင့် တနန်းလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကုန် ကြရသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိသေး။ ထီးညွန့် နန်းလျာအတွက် မောင်တော်နန္ဒတယောက်လုံး ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးလောက၌ သူ့ကြောင့် တထိတ်ထိတ်တပျာပျာ ဖြစ်နေ ကြရသည်။ အကြောင်းကား အမျိုးသမီးတို့၏လင်များ သားများသည် သူနှင့်ကပ်လိုက်လျှင် သူ့တရားကြောင့် သူ့ထံ သူ့ဘက် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ပါသွားကြ သည်ချည့်လိုလို ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်နေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်သို့ သူကိုအပင့် သွားလေသမျှ ယောကျ်ား သား ကိုးထောင်မျှ သူ့ဘက် ပါသွား ကြသည်။ ကပိလဝတ် ရောက် တော့လည်း တပုံကြီး၊ အများကြီး။ သူ့တရားက တကြိမ်ကြားနာလျှင် နာရသလောက် ကောင်းလှပေမည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် အမျိုးသမီးများအဖို့တော့ လင်ဆုံး သားဆုံး တရုံးရုံး ဖြစ်ကြရလေသည်။ အခြား သူတွေထက် ထီးနန်းကိစ္စ၊ မျိုးဆက်ကိစ္စကို အရေးထားလှသော သာကီဝင် အရင်းအမြစ်တို့အတွက် အရေးကြီးလာပေပြီ။

ထီးညွန့်နန်းလျှာအတွက် သားထွန်းကားမှုနည်းပါးလှသော ဒေဝီနှစ်ယောက်အနက် ပထမသော် ကျွန်မတို့မယ်ဖုရားဂေါတမီမှ ပေါက်ဖွားလာသော မောင်တော်နန္ဒကို ရည်မှန်းခဲ့၏။ နောင်ခါတွင် ဂုဏ်သိက္ခာလိုက်၍ 'ညီတော်နန္ဒ' ဟု အများကပင် သိမှတ်ပြောဆိုနေကြစေကာမူ မောင်တော် နန္ဒသည် သူထက်ငါးရက်ကြီးပါ၏။ အမတော် မာယာဒေဝီမှ အရှင့်သားကို မွေးဖွားလာသောအခါ ထီးနန်း ကိစ္စသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သူ့ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။ သူတောထွက်သွားသောအခါထီးရှင် နန်းရှင်အဖြစ် သူ့သွေး ရာဟုလာကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယခု ရာဟုလာကလေး သူ့ထံ ရောက်သွားသောအခါ မောင်ကြီးနန္ဒဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ယင်းအစီစဉ်အရ ခမည်းတော်ကြီးက ကျွန်မနှင့် မောင်တော်နန္ဒတို့ကိုပင် လက်ဆက်စေ၍ ထီးညွန့် နန်းလျှာ လျာထားသည်။ ယင်းအခိုက်တွင်ပင် အရှင့်သားတို့ ကပိလဝတ် ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် နိဂြောဓာရုံတွင် သီတင်းသုံးနေသည်။ သူ့ကြောင့် အခြားသူများ အဘယ်မျှ အခက်အခဲရှိကြစေကာမူ ကျွန်မတို့ဘဝခရီးတော့ ဖြောင့်ဖြူးလိမ့်မည်ဟု ယုံစားမိသည်။ သို့သော် ယင်းယုံစားချက်သည် သူ့ကြောင့်ပင် အချည်းနှီးဖြစ်ရပါပေ၏။

ထိုနေ့က မောင်တော်နန္ဒနှင့် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပွဲသို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရန်အတွက် အရှင့်သားနှင့် သူ့ရဟန်းတော်များ ကြွလာကြသည်။ ကပိလဝတ်၏ မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲများတွင် သက်ဆိုင်ရာ ရသေ့ရဟန်းတို့အား မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးရခြင်းသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာဖြစ်၏။ အရှင့်သားတို့ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ လက်ထပ်ပွဲ ဆွမ်းကျွေးပွဲစသော မင်္ဂလာပွဲများ

သည့် အရှင့်သားတို့အတွက် မနားမနေ ဆိုရလောက်အောင်ပင် ပေါ်များခဲ့၏။သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲတွင် ကြွရောက်လာမည်ဖြစ်သော ဘဝမုန်တိုင်းကိုကား စိုးစဉ်းမျှ မတွေး မမြင် အထင်ပင်မရောက်ခဲ့မိပါ။

ဖြစ်လာပုံကား ဆွမ်းကျွေးပွဲပြီးစီး၍ အရှင့်သားနှင့် ရဟန်းတော်များ နိဂြောဓာရုံသို့ ပြန်ကြွမည်ရှိသောအခါ အရှင့်သားက မောင်တော်နန္ဒအား သူ့သပိတ်ကို ယူရန် ခိုင်း၏။ ဤမျှအထိ ဖြစ်လာမည့်အရိပ်အဆင်ကို ကျွန်မလုံးဝ မရိပ်မိသေး။ ညီအစ်ကိုချင်း ရင်းနှီးသည့်သဘောဖြင့် သူ့သပိတ်ကို အယူခိုင်းသည့်အတွက် ဝမ်းပင်မြောက်မိပါသေးသည်။

သို့သော် အိမ်ဝတွင် သူ့သပိတ်ကို ယူတော့ မလိုနှင့် မယူ။ အိမ်အောက်ရောက်တော့လည်း မယူ။ အိမ်ခြံဝတွင်လည်းမယူနှင့် မောင်တော်နန္ဒသည်သာ သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါသွားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မအဖို့ ထိတ်ကနဲ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်လာမိ၏။

ထို့ကြောင့် အရှင့်သားလည်းကြားစေ၊ မောင်တော်နန္ဒကိုလည်း သိစေဟူသောသဘောဖြင့် ကျွန်မသည် မောင်တော်နန္ဒ မြင်သာလောက်သော အိမ်တံခါးပေါက်မှနေ၍ "မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါမောင်တော်ရှေ့ အိမ်မှာ ညှော့ခံစရာ ညှော့သည်တွေနဲ့ ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ တပုံကြီးနဲ့...."ဟု ခပ်ချွဲချွဲကလေးပင် လေသံပစ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မအသံကြောင့် မောင်တော် နန္ဒသည် သပိတ်ကို ထမ်းယင်းနှင့်ပင် ကျွန်မဆီသို့ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချက်ချင်းပင် ပြန်လာလေအောင် ကျွန်မတို့ချင်းသာ နားလည်သောအမူအရာနှင့် အရှင့်သားမသိအောင် သူ့ကိုပြလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်သည်ပင် ကျွန်မ၏ ဘဝမုန်တိုင်း အစ ဖြစ်ပါလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား မောင်တော်နန္ဒပြန်မလာ တော့ပါ။ နောက်မှ ကြားမိရသည်ကား မောင်တော်နန္ဒသည် လည်း အခြားအမျိုးသမီးများ၏ လင်သားများနည်းတူရဟန်း ဘဝကူးပြောင်းသွားပြီဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

သူ့အပေါ်တွင် မကျေမချမ်းနိုင်ခဲ့သော ကျွန်မ၏ဘဝ မုန် တိုင်းသည် ယခုအခါတွင်မူ အထွတ်အထိတ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

တွေ့ခဲ့ရသမျှကို တွေးမိတိုင်း သောကဝေရသည်။ ကြားရ တိုင်း ပူမှုကြွယ်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းကား မောင်တော် နန္ဒ သည် ကျွန်မအထံသို့ပြန်မရောက်တော့ရာ၌ အခြားယောကျ်ား သူများလို အလွယ်တတူ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်း မဟုတ်။ အကြီးဖြစ်ပေမင့် နိုင်ချင်ကြက်ပမာ ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရရှာသော သူ့အထံတွင် အတင်းကပ်ညှပ်၍ ထားယင်းဖြင့် နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံနှင့် ရဟန်းဘဝသို့သွတ်သွင်း လိုက်သည်ဟု ကြားသိရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တကယ့်ကို မုန်း စရာကြီးပါ။

(၅)

မိန်းမသားဟူသည် ဘဝအားအင်နည်းသူများဖြစ်ကြပါ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ မည်သို့ဖန်လာစေ၊ ယခုတော့မူ ကျွန်မအဖို့ တွယ်ရာမဲ့ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ပမာ ဖြစ်လာရပါပြီတည်း။ အကြောင်းကား အရှင့်သား၏ တရား ဆွဲအားကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အခြား စစ်မက်ရေးရာအဖြာဖြာကြောင့်သော်

လည်းကောင်း ကပိလဝတ်နန်းတွင် ထီးထီးမားမား ယောကျ်ား မွန်သမျှလိုလို ကင်းဆိတ်၍ သွားကြပါလေပြီ။

ဤမျှသာမဟုတ် ကျောက်ထီးပမာ အားပြု၍ နေရသော ကျွန်မ၏ မယ်ဖုရား ဂေါတမီကိုယ်တိုင် သူ့အားထုတ်မှုဖြင့် အရှင့်သားက ဘိက္ခုနီသာသနာ ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ အရေးပါသော ကျွန်မတို့အဖော် အမျိုးသမီး မြောက်မြားစွာတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မယ်ဖုရားနောက်တွင် ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်သို့ ကူးပြောင်း၍သွားကြသောကြောင့် ယခင်ကစည်စည်ပင်ပင်နှင့် အမြင်အတွေ့ သာယာခဲ့သော ကပိလဝတ် နန်းအလယ်တွင် ကျွန်မအဖို့ အထီးကျန်ဖြစ်နေရတော့သည်။

ကျွန်မ အဘယ်သို့ သွား၍ အဘယ်သူကို မှီခိုကာအဘယ်ပုံ နေထိုင်ရပါမည်နည်း။ အသက် အရွယ်ကလည်း အတန်ပင် ထောက်လာခဲ့ပေပြီ။ အဖော်မဲ့ မိန်းမသားတယောက်မျှသာ ဖြစ်သော ကျွန်မအဖို့ မှီခိုရန် တနေရာသာရှိပေတော့၏။ ယင်းသည်ကား ကောင်းအတူ ဆိုးအမျှ ဘဝအကျိုးပေးသမျှဖြင့်သာ နေရတော့မည်ဖြစ်သော မယ်ဖုရားဂေါတမီ၏ အထံသာလျှင် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ရှိ မယ်ဖုရားအထံသို့ ရောက်လာသည့်အခါ အခက်အခဲနှစ်ရပ်နှင့် ကြုံရပြန်၏။ အခက်တခုမှာ မယ်ဖုရား အထံတွင် ဘိက္ခုနီ အဝတ်နှင့်မှ နေရမည်ဆို၍ ဘိက္ခုနီ အဝတ် မဝတ်လိုခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တခက်ကား ဘိက္ခုနီဆိုလျှင် အရှင့်သား သာသနာ စက်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်ရောက်ရခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်မအတွက် ဘဝတသက်တာလုံးလိုလိုကိုပင် အဆင်မပြေစေခဲ့သော အရှင့်သားနှင့် ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းသာ နေလိုတော့သော ချစ်သည်းနာစိတ်ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ဘဝအားအင်အတွက် အတွယ်အတာကင်းမဲ့လေပြီဖြစ်သော ကျွန်မအဖွို့ ကြုံလာလေသမျှကို မရုန်းဖယ်နိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် မယ်ဖုရားအလိုအတိုင်း ဘိက္ခုနီ အဝတ်ကိုပင် ဝတ်လိုက်ရကာ အရှင့်သား စက်ရိပ်အောက်တွင် သူမမြင် သူမသိစေသောနည်းဖြင့်သာ ပုန်းယင်းကွယ်ယင်း ခပ်လျှိုလျှိုနေလိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် မကြာပါလေ။ အခြေအနေက တမျိုးဖန်တီးလာပြန်သည်။ အလိုအလျောက် တမျိုးဖြစ်လာခြင်းမဟုတ်။တမျိုးဖြစ်အောင် အရှင့်သားက စီစဉ်လိုက်ကြောင်း နောင်ခါမှ ကျွန်မသိလာရသည်။ အကြောင်းကား မယ်ဖုရား အထံသို့ ကျွန်မရောက်လာသည်ကို အရှင့်သားမသိဟု ကျွန်မ ထင်သော်လည်း အရှင့်သားကမူ သိနေပြီးဖြစ်သည်။

အရှင့်သား ဘုရားအရှင်ထံသို့ ဘိက္ခုနီမများသည်တရားနာရန်နှင့် သြဝါဒခံယူရန် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်ကြသည်။ ယင်းသို့သွားရောက်လေတိုင်း ကိုယ့်အကျိတ်အခဲနှင့်ကိုယ်ရှိနေခဲ့မိသော ကျွန်မအဖွို့မူ မလိုက်ဘဲ တချောင်ချောင် တနေရာရာတွင် ခိုကပ်၍ ရှောင်လွှဲနေခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မကြာပါလေ၊ အရှင့်သား အထံမှ ဘိက္ခုနီမများသို့ အမိန့်တော်တခု ကျရောက်လာ၏။ ယင်းအမိန့်သည်ကား ဘိက္ခုနီမမှန်သမျှသည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ တရားနာမလာမနေရ၊ အလှည့်ဖြင့် လာရောက်ကြရမည် ဟူသော အမိန့်ပင်ဖြစ်လေ၏။

ယင်း အမိန့်ကိုလည်း ကျွန်မသည် ရှောင်လွှဲ နိုင်ခဲ့၏။ ရှောင်လွှဲပုံကား ကျွန်မအလှည့်သို့ ရောက်သည်ဆိုသောအခါ

ကိုယ်တိုင်မသွားပဲ အခြွေအရံဘိက္ခုနီမတပါးပါးကို အစားထိုး၍ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် မကြာပါလေ၊ ထပ်ဆင့် အမိန့်တရပ် ရောက်လာပြန်သည်။ ဘုရားရှင်အထံတွင် တရားနာရန် အလှည့်ကျသော ဘိက္ခုနီမများသည် ကိုယ်စားမလွှတ်ရ။ ကိုယ်တိုင်လာရမည် ဟူ၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ပါတော့ချေ။ သူ့စကားရိပ် သူ့သာသနာတွင် သူ့အမိန့်ကို နာခံရမည်သာဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တကြိမ် အလှည့်ကျသောအခါ ကိုယ်စားမလွှတ်ဝံ့တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပင် သွားရောက် လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် အရှင့်သား မမြင်နိုင်စေရန်အစွန်အဖျားရှိ ဘိက္ခုနီမများ အကြားတွင်သာ ခပ်ကွယ်ကွယ် နေရာယူသည်။

ဤသည်တော့မှပင် ကျွန်မ၏တလျှောက်လုံးအမှားကြီးကို အံ့အားသင့်စွာ ဘွားကနဲ တွေ့ရတော့သည်။

ကျွန်မသည် ယခင်အခါက အရှင့်သား၏ တရားကို တကြိမ်တခါမျှ မနာကြားစဖူးခဲ့ပေ။ကပိလဝတ်တခွင်လုံးတွင်တရုံးရုံး တစာစာဖြင့် သူတကာတွေ တရားနာ သွားကြသော်လည်း ကျွန်မမူကား အရှင့်သားအပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်မာန် အခုအခံကလေးများကြောင့် အရှင့်သားကို ရှောင်လွှဲ၍နေခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။ အခြားနေရာအပထား၍ မင်္ဂလာဆွမ်းစားရန်အတွက် မိမိအိမ်သို့ ကြွလာစဉ်ကပင် မမြင်သာအောင် ရှောင်လွှဲ၍နေခဲ့မိသည်။ ဤမျှ သာယာဆိတ်ငြိမ်လှသော ဝေဠုဝန်လိုနေရာမျိုးကိုအပထား၍အရှင့်သားသီတင်းသုံးခဲ့ရာ နီးနီးစပ်စပ် နိဂြောဓာရုံသို့လည်း တခါ တခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့စဖူးပေ။

ယခုသော် ဝေဠုဝန်တွင် အရှင့်သား၏ တရားခွင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးပင် ဖြစ်စေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင် တခွင်လုံးက ကျွန်မ၏ စိတ်ဓာတ်အားလုံးကို ကျုံ့ဝင်သွားအောင် ဆွဲယူသည်။

ရှေးဦးစွာကား ယခင်ကနှင့်လုံးလုံးမတူ။ ယခင်က လှ, လှပါသည်။ အသရေ ရှိလှပါသည်ဆိုသော အရှင့်သား၏ ပင်ကိုယ်ရုပ်အဆင်းထက် မနိုင်းယှဉ်လောက်အောင် မြင့်တက် ကွာခြားအလှကျက်သရေကြီးမားလျက်ရှိသော အဆင်းဘော် ဖြစ်၏။ ဤမျှမက မူရင်း ရုပ်အဆင်းတော်မှ ဖျပ်ဖျပ် တမြူးမြူးဖြင့် ကူးလူးထွက်ပေါ် လျက်ရှိနေသော လ,ရောင်လိုလို၊ ကြယ်ရောင်လိုလို စိန်ရောင်ကျောက်ရောင် ပတ္တမြားရောင်လိုလို မည်သည့် အရောင်မျိုးဟုပင် မဆိုသာအောင် ထွက်ပေါ် ဝန်းရံလျက်ရှိသောရောင်ခြည်တော်တို့ကို ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ အံ့အားသင့်လှစွာ ဖူးတွေ့ရ၏။

သူ့ရှေ့ရှိ ပရိသတ်မှာလည်း မယ်ဖုရားတို့လို ဘိကျွန်မယ်များသာမက မိမိကိုယ်ကို ဟုတ်လှပြီထင်ခဲ့သော ကျွန်မထက် အဆများစွာ ကျက်သရေအတိ သိက္ခာအပြည့် ရှိလှစွာသော အမျိုးသမီးကြီးငယ်အများတို့ ဝန်းရံလျက်ရှိ၏။ ထို့ထက် ထူးခြားချက်မှာကား ယခင်ကနှင့် လုံးဝ မတူတော့သော အရှင့်သား၏ အံ့စဖွယ် အသံတော်ပေတည်း။

ပြောင်းလဲ၍ လာသော ယင်း အသံသည် ဤလောက၌ မည်သည့်အသံမျိုးဟု နှိုင်းယှဉ် ပြောဆိုဘို့ရန်ပင် ခက်သည်။ ယင်းအသံတော်အဆင်းတော်နှစ်ခုမျှကို ဖူးတွေ့ ကြားနာရရုံမျှဖြင့်ပင် အရှင့်သားအပေါ် တွင် ယခင်က တင်ရှိခဲ့သော ကျွန်မ၏ မလိုတမာ စိတ်ထားများကို ဆွဲနုတ်တူးယူလိုက်သကဲ့သို့ ခံစား

ရသည်။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်မသည် အရှင့်သားမမြင်သာအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေမိစေကာမူ အရှင့်သားကမူကား ကျွန်မကို မြင်၍ ကြည့်၍ ကျွန်မကိုပင် တိုက်ရိုက်ဟောကြားနေသည်ကို ကြားနာရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။မှန်လှပေ၏။ အရှင့်သားသည် နှစ်လိုအပ်စွာသော မဟာ ကရုဏာအသံတော်ဖြင့် ကျွန်မကိုပင် တိုက်ရိုက် ခေါ်ငင်ကာ တရားဟောကြားသည်။

"အဘယ်နှမ ဘဒ္ဒကလျာဏီ။ ။အရိုးချဉ်ဆီမသတီဘွယ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်း၍ ထားအပ်သော မျက်လှည့်ပမာ မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ် အဟုတ်ကြီးထင်ကာ ခင်တွယ်၍ မနေသင့်။ ဤမသတီဘွယ် ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် မှီတွယ်နှိပ်စက်၍နေသော စိတ်ညှို့စိတ်ဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း အဘယ့်ကြောင့် သိမ်းပိုက်မွေးမြူ၍ ထားရပါသနည်း။ ပညာသတိကို ရှေ့တင်၍ ဆင်ခြင်လေလော့ နှမတော် ဘဒ္ဒကလျာဏီ"

ကျွန်မသည် အရှင့်သား၏ ယင်းတရားတပုဒ်တည်းဖြင့်ပင် ရေအိုးကို မှောက်သွန်၍ ချလိုက်သကဲ့သို့ ယခင်က သိုလှောင်ဆောက်တည် ထားခဲ့မိသမျှ သဘောဆိုး မနောဆိုး မနောညှို့မှုန်သမျှတို့ ကဖ်းစင်လွင့်ပျောက်ကာ အမှောင်တွင်းမှ အလင်းရောင်ကြီးကို ဘွားကနဲ တွေ့မြင်ရဘိ အလားပင် လင်းထင်ချမ်းမြေ့၍သွားသည်။ ထိုမျှသာမက ကိသာဂေါတမီထံမှ အရှင့်သားကဲ့သို့ ယခင်က သိမှတ်၍ထားခဲ့သော "နိဗ္ဗုတ" ဟူသောအသံသည်ကျွန်မ၏ နှလုံးဉာဏ်တွင် ပြည့်လျှံ၍ ထွက်လာသည်။ နိဗ္ဗုတ.... နိဗ္ဗုတ၊ ငြိမ်းအေးမှု၊ ....ငြိမ်းအေးမှု။

ယင်းနောက်တွင်ကား ကျွန်မ၏ တခုတည်းသော အာသီသမှာမုန်းစရာ့အသွင်ဖြင့်သာ အရှင့်သားအပေါ်တွင် အမြင်မှားခဲ့

မိလေသမျှကို အရှင့်သားအား တောင်းပန်တိုးလျှိုး ရှိခိုးဝန်ချရန်ဖြစ်၏။ မုန်လှပါ၏။ မုန်းစရာ့အသွင် မဆင်မခြင် ထင်ခဲ့မိလေသမျှ ယခုသော် တင်၍မဆုံးနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင့်သား အဖြစ်သို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။

"အရှင့်သား ဘုရားသခင်။ ။အရှင့်အပေါ် မတော်မတရား ထင်ခဲ့မြင်ခဲ့မိလေသမျှ အမှားများအတွက် ကရုဏာ စိတ်ထား ခွင့်သနားတော်မူပါရန် သွယ်ဖယောင်းခက် ဆယ်ချောင်းလက်ဖြင့် ထိပ်ထက်ဦးနှိမ် အကြိမ်ကြိမ် ဝတ်လျှိုး၍ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါသည် အရှင်ဘုရား"။ ။

ဇမ္ဗ။ တလု

ဇမ္ဗူတလူ

(၁)

သူ့ကို "ဇမ္ဗူတလူ"ဟုပင် ဆိုလောက်ပါပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် မစင်ကိုသာ မပြတ်စား၍ နေသူဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယေဘုယျ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ကြည်ဖယ်၍ ထားသောကြောင့်သာ မစင်ကို ရှုတ်ချပြောဆိုစေကာမူအာဟာရ ဟူသည်ကလည်း အဆန်းသားဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အချို့သူတို့အဖို့ နတ်သုဒ္ဓါသည် အချို့သူတို့အဖို့ မစင်သဖွယ်ပင်ဖြစ်၍ အချို့သူတို့အဖို့ မစင်သဖွယ်သည် အချို့သူတို့အဖို့ နတ်သုဒ္ဓါဖြစ်နေသော အာဟာရများ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြပေသည်။

တကြောင်းမှာလည်း တရားမရှိပဲ စားသုံးသော ဒါယကာဒါယိကာမတို့၏ ဆွမ်းသည် ရဲရဲညိုသော သံတွေခဲထက်ပင် ရွံကြောက် ရွံရှာဘွယ် ကောင်းသည်။ အကြောင်းမူကား "ရဟန်းတို့။ ။ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့က သဒ္ဓါသဖြင့် ပေးလှူအပ်သောဆွမ်းကို မိမိတွင်တရားမရှိပဲ မသုံးဆောင်ကြကုန်လင့်။ မိမိမှာ တရားမရှိလျှင် ယင်းဆွမ်းအစား ရဲရဲညိုသော

သံတွေခဲကိုသာ သုံးဆောင်ကြကုန်လော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဲရဲညီသော သံတွေခဲသည် တဘာဝကိုသာ သေစေနိုင်၍ တရားမရှိပဲ သုံးဆောင်သော ဆွမ်းကား ဘဝများစွာကို သေစေနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်”ဟု ဟောတော်မူသည်။ သို့ဆိုလျှင် စက်ဆုပ်ဖွယ် မစင်ဟူသည် တရားမရှိပဲ သုံးဆောင်မိသောနတ်သုဒ္ဓါထက်ပင်မွန်မြတ်သေးသည်ဟုမဆိုနိုင်ပါလော။

သူ့အဖို့တော့ ဒါတွေသိ၍မဟုတ်၊ သူ့သွေးသားက မစင်ကို သာကြိုက်၏။ မစင်သည် သူ့အဖို့ နတ်သုဒ္ဓါသဖွယ် မွန်မြတ်မက်မောအပ်သော အာဟာရဖြစ်၏။ သူ့အမည်က “ဇမ္ဗူတလူ”ဟူသော ပညတ်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ အကြောင်းကား သာသနသမိုင်း လူ့သမိုင်း တလျှောက်တွင် သူမှတပါး မစင်ကို မက်မော နှစ်သက်သူဟူ၍ မရှိခဲ့ဘူးသောကြောင့် သာတည်း။

သူသည်ရာဇဂြိုဟ်တွင်ကြွယ်ဝသောမိဖတို့၏သားတယောက်ဖြစ်ပါလျက် လူမှန်းသိစ ငယ်စဉ်ကပင် မစင်ကို နှစ်သက်ခဲ့သည်။ အမိနို့နှင့် မလွတ်ခင်ကပင် အိပ်ရာ၌ လူးလဲသော သူ့မစင်ကို ယူငင်၍ စားတတ်သည်။ ပထမသော် မသိတတ်သေးသောကလေးမို့ဟု မိဖများထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း သိတတ်သော အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း မိဖများတားမြစ်ဆုံးမနေသည့် အကြားကပင် လစ်လျှင် လစ်သလို မိမိမစင် သူတပါး မစင်ဟုပင်မရွေး မရှုံမရှာ မတွန့်မရွံ့ ယူငင် စားသုံးတတ်သည်ကို တွေ့လာရသောအခါ မိဖများအဖို့ ရှက်ကြောက်စိုးရိမ်ဘွယ်ကြီးဖြစ်လာရ၏။

သူ့မှာမစင်ကို မက်မောရုံသာမဟုတ်၊ အခြားထူးခြားချက်တရပ်လည်း ရှိပေသေး၏။ ယင်းထူးခြားချက်သည်ကားအဝတ်

မဝတ်ခြင်း၊ သူ့ကိုယ်သို့ အဝတ်ကပ်ပေး၍ မရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဝတ် ဝတ်ပေးလျှင်မိဖမျက်မှောက်တွင် ခေတ္တမျှသာ ဝတ်၍မိဖကွယ်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ချွတ်ပစ်သည်။ အဝတ်ချည်း စည်းလုံးတီးနေသည်။ သူ့ကိုယ်သို့ မည်သည့် အဝတ်အဆင်မှ ဆင်ယင်ကပ်ရောက် လာသည်ကိုမလိုလား၊ မနှစ်သက်။ စင်စစ် သော်ကား တခုသော အတိတ် ဘဝက ရဟန္တာ အရှင်တပါး အပေါ်၌ အစာအဟာရ အဝတ်အဆင်နှင့်ပတ်သက်၍ မိုက်မှား လွန်ကျူးခဲ့မိသော မကောင်းမှု အကျိုးဆက်ပေတည်း။

မိဖများအဖို့ မိမိတို့သား ထူးထူးခြားခြား မစင်စားလေ့ ရှိသည်ကို အခြားသူများ သိလာသောအခါ ရှက်ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း အဝတ်မဝတ်သည့်အတွက်ကိုတော့ ရှက်ဖွယ် ရာ မဟုတ်လှ။ အကြောင်းကား ထိုစဉ်က မဇ္ဈိမ မြောက်ပိုင်း တခိုတွင် ဂျိန်းဘာသာထွန်းကားလျက်ရှိရာ ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ စသော ထိုထိုမြို့ရွာ လူအများအကြားတွင် လှုပ်ရှား သွားလာ လျက်ရှိသော ဂျိန်းဘာသာဝင် အစေလက ရဟန်းဆိုသူများ သည် အဝတ်မဝတ်သောသူများတို့ပေတည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဆိုင်ရာဘာသာဝင်တို့အတွက် အဝတ်မဝတ်ခြင်း ဟူသည် မွန်မြတ်သော အပြုအမူတရပ်ဖြစ်၍ အဝတ် မဝတ်သူ များကို မြင်ရ တွေ့ရသည်မှာ ရိုး၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကွာခြားချက်မှာ အစေလက ရဟန်းတို့အဖို့မူ သူတို့ အယူအရ တမင်မဝတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြစ်၍ ဇမ္ဗူက အဖို့ ကား မွေးရာပါ ဝါသနာစရိုက်ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

သည်တော့ မိဘများအဖို့ ဇမ္ဗူကအတွက် အသင့်လျော်ဆုံး နေရာကို စဉ်းစားလာရသည်။ အဝတ်မဝတ်သော အစေလက ရဟန်းဘဝသည်သူနှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ဇမ္ဗူကကို

အစေလကတို့ကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုက်သောအခါလွတ်လွတ် လပ်လပ် နေရတော့မည် ဖြစ်သော ဇမ္ဗူကအဖို့ အလွန်နှစ် သက်သည်။

မိမိတို့သားသည် မစင်ကို စားသည့် အလေ့ ရှိသည်ကိုကား လျှို့ဝှက်၍ထားသည်။ ရဟန်းဘဝတွင် ဤအလေ့ ဆက်လက် ရှိဦးမည်ဆိုလျှင်လည်းအစေလက ဆရာတို့၏ အကွပ်အညှပ်ဖြင့် ပပျောက်တန်ကောင်း၏ဟု မျှော်လင့်သည်။ အစေလက ဆရာ တို့ကလည်း ကြွယ်ဝသော ဒါယကာနှင့် ရဟန်းတဦး တိုးလာ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံသည်။

သို့နှင့် ဇမ္ဗူကသည် အဝတ်မဝတ်လိုသောမိမိအလိုနှင့် လိုက် ဖက်ကာ အဝတ်ပင်မဝတ်သော်လည်း အစေလက ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာဖြစ်သော ဗူးတောင်းတခုကိုလွယ်၊ ယင်းဗူးတောင်းတွင် သူတို့ မီးဖုရားကို ယဇ်ပူဇော်သော မီးမွှေ ယောက်မကိုထည့်၊ လက်တွင် ယဇ်ပူဇော်သော ချည်လုံးကို သူတို့ သမထအဖြစ် ဝှေ့ကာယမ်းကာနှင့် မိဘတို့ အမြင်တွင်အတန်တန်ပင်တင့်တယ် လှသော အစေလက ရဟန်းကလေးဘဝသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုမျှသာမဟုတ် မကြာမီပင်မိဘတို့သာမက ရာဇဂြိုဟ်တဝိုက်မှ လူရှုးလူပေါ် လူပြိန်းတို့ ကိုးကွယ်အားထားရာ ကျော်ကြားလှ သော ဘိုးတော်ဇမ္ဗူကကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်လာသတည်း။

(၂)

ရောက်လာဟန်ကား ဇမ္ဗူကအား ရဟန်းဝတ်ခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ မိဘများက အစေလက ရဟန်းတို့အား ဆွမ်း အလှူကြီးပေးလှူသောအခါယင်းဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ဇမ္ဗူကမလိုက်

သူ့ကို အကြောင်းပြု၍ ပေးလှူသော ဆွမ်းကျွေးပွဲ ဖြစ်သော ကြောင့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြောဆိုခေါ်ငင်သော်လည်း မလိုက်။ ဝမ်းနာသယောင်၊ နေမကောင်းသယောင် အကြောင်းပြ၍ ချန်နေရစ်သည်။

ရှိစေတော့။ သို့ရာတွင် အခြားဆွမ်းအလှူများသို့လည်း ဇမ္ဗူကကိုခေါ်တိုင်းမလိုက်ဖန်များလာသောအခါဇမ္ဗူကအပေါ်တွင် အစေလကရဟန်းတို့ မသင်္ကာဖြစ်လာသည်။ ဤမျှသာမက ယနေ့အထိ ဇမ္ဗူကဆွမ်းစားနေသည်ကို တကြိမ်တခါမှ မမြင်ဘူးကြသောကြောင့် ပို၍သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူကရဟန်း အဘယ်ပုံစားသနည်းဟု ပရိယာယ်ဆင်၍ တိတ်တဆိတ်စုံစမ်းကြသောအခါ အဖြစ်မှန်ကိုတွေ့လာရသောကြောင့် အံ့သြစက်ဆုပ်ကြသည်။ အခြားရဟန်းတို့အလစ်တွင် မစင်တွင်းမှ မစင်တို့ကို ရွံရှာဘို့ဝေး၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားသုံးနေသည်ကို ပက်ပင်းတွေ့ကြရသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းဘဝမဆိုထားနှင့် ဘယ်ဘဝနှင့်မှမလျော်တော့သော ရက်စဖွယ် ရွံစဖွယ်ဇမ္ဗူကကို နှင်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့နှင်ထုတ်ခံရသည့်အတွက် ဇမ္ဗူက နည်းနည်းကလေးမျှ မငြိုငြင်။ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်သည်။ အကြောင်းကား သူ့အဖို့ စားသောက်မှုမလွတ်လပ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ ရဟန်းအဖွဲ့အစည်းတို့တွင် မနေလိုလှသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုသော် လွတ်လပ်ပြီဖြစ်၏။ နေချင်သလိုနေရတော့မည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အစေလကတို့ ဝန်းကျင်မှ ဝမ်းမြောက်စွာပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

ရာဇဂြိုဟ်အနီး တောဝန်း တောင်စွယ် တနေရာ တွင် ကျောက်တောင်မှ သွယ်ကျ၍နေသော ကျောက်ဆင်နွှာမောင်း

သဏ္ဌာန်နေရာတခုရှိ၏။ ထိုနေရာသည် အကွယ်အထောင့်တို့ရှိသောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်အနီးချုပ်စပ်တွင် နေထိုင်သူတို့ မစင်စွန့်ရာ နေရာဖြစ်၏။ ဇမ္ဗုကအဖို့ကား အရတော်စွာ ရရှိလာသော ဘုမ္မိနက်သန်နေရာမှန်ပေတည်း။

ထိုနေရာဝန်းကျင်တွင် ကျောက်ဂူ ကျောက်လိုဏ်တို့လည်း အဆင်သင့်ရှိ၏။ ကြိုက်ရာနေရာတွင် နေနိုင်သည်။ ရှေးမဆွကပင် ဤနေရာသို့ ဇမ္ဗုကရောက်ဖူး၍ သဘောကျခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ နေစရာအဆင်သင့်။ အာဟာရကလည်း အဆင်သင့်။

ကျောင်းမှနှင်ထုတ်လိုက်သောအခါ ကြိုတင်ရည်မှန်းချက် အဆင်သင့်ရှိပြီးသော ဇမ္ဗုကအဖို့ ဤနေရာသို့မဆိုင်းမတွရောက်လာခဲ့သည်။ သင့်တင့်ရာကျောက်ဂူတခုတွင် ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်ပင် အလိုက်သင့်နေသည်။ အကြောင်းမှာ အစေလကရဟန်းဟူသည် ရဟန်းဝတ်ပြီးသည်ဆိုလျှင် လူ့ဘဝသို့ မပြန်ရ။ ရဟန်းဝတ်ဖြင့်ပင် အရိုးထုတ်ရသည်။ လူထွက်ခွင့်ရှိသည့်တိုင်အောင် ဇမ္ဗုကမထွက်လို။ အဝတ်မဝတ်လိုသော သူ့အဖို့ အစေလကရဟန်းအဖြစ်သည်ပင် အသင့်လျော်ဆုံးမဟုတ်ပါလော။

နံနက်မိုးလင်းပြီဆိုလျှင် သူ့အဖို့အာဟာရ အသစ်အသစ်တို့က သူ့နေရာသို့ အဆင်သင့်ရောက်ရောက်လာ၍ အဆင်ပြေလှ၏။ ယခင်ကလို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေစရာမလိုတော့။ မစင်တွင်း၊ မစင်အိမ်၊ မစင်စွန့်ပစ်ရာနေရာဟူသည် ကိစ္စရှိခိုက်သာ အသုံးပြု၍ ပြီးလျှင် မည်သူမျှ သတိရတတ်သော နေရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လူရှင်းလျှင် မိမိအာဟာရကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသုံးလိုက်၊ အစေလကတို့အလုပ် မီးကလေးပူဇော်လိုက်နှင့် ဇမ္ဗုကအလွန်ပျော်သည်။

သို့ရာတွင် တယောက်သိတယောက်မြင်ဖြင့် မစင်တွင်းအနီး

တွင် အစေလကရဟန်းတပါး သီတင်းသုံးနေသည် ဟူသော သတင်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ တနေ့တခြား ပျံ့နှံ့၍လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ အချို့က ဇမ္ဗူကအနီးသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ အချို့ကမူ ထူးခြားလှသော ဇမ္ဗူကထံ ချဉ်းကပ်စုံစမ်းလာကြသည်။

"အရှင်ဘုရား။ ။နေစရာ ကျောင်းတွေ ပေါများလှပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤညစ်ညမ်းသော နေရာတွင် သီတင်းသုံးရပါသနည်း"

ဇမ္ဗူကစဉ်းစားထားပြီးဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်း ပြော၍မဖြစ်ပေ။ အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် မရှက်ချင်သော်လည်း ရှက်ဖွယ်ဖြစ်ရချေဦးမည်။ တနေ့နေ့တွင် သင်းတို့တတွေ ငါ့ထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းစုံစမ်းလာကြလိမ့်မည်ဟု ဇမ္ဗူကသိပြီးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလာလျှင် အဘယ်ပုံဖြေဆိုရမည်ကို ဇမ္ဗူကစဉ်းစားပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဒါယကာလာရောက်မေးမြန်းချိန်မှာဇမ္ဗူကသည် ကျောက်ဆင်နှာမောင်း အရင်းနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခိုက် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိထံသို့လာရောက်မေးမြန်းတော့မည်ဟု သိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခြေထောက်တချောင်းကို ပလ္လင်ခွေမြှောက်ရပ်၍ ပါးစပ်ကို လေတိုက်ရာဘက်သို့ မော့ထားလိုက်၏။လက်တဖက်က ကျောက်နှာမောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

"ဒါယကာ။ ။မစင်တွင်းဟူသည်ကား လူတို့ စွန့်ပစ်ရာ အယုတ်ညံ့ဆုံးသော ဘူမိအရပ်တည်း။ ငါသည် ဒါယကာတို့အတွက် တာဝန်အကင်းဆုံး၊ အယုတ်ညံ့အခေါင်းပါးဆုံးသော နေရာတွင် လာရောက်တရားကျင့်သုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ငါ့အတွက်ကား မွန်မြတ်သောနေရာတည်း"

ဇမ္ဗုက၏ မွန်ရည်လှပသော စကားကြောင့် ဒါယကာနှစ်သိမ့်သွားသည်။ လူတို့နှစ်သက်လှသော ဗေဒင်စကားကလေးလည်း ပါလာသဖြင့် ကျေနပ်အားကိုးသွားသည်။

ဗေဒင်ကျမ်းတို့တွင် ပရိဝါရ၊ အာယု၊ နဂရ၊ ဘူမိ၊ ဂဟပတိ၊ တေဇ၊ ဌာန၊ သိရိဟူ၍ လူတဦးအတွက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာစီခွဲထားသည်။ မိမိမွေးနံဂြိုဟ်အရပ်၊ ဥပမာ တနင်္ဂနွေသားဖြစ်လျှင် အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်မှ ပရိဝါရဟု စ၍ရေရသည်။ ဘူမိကျသော အရပ်သည် ထိုသူအတွက် အနိမ့်ဆုံး၊ အညစ်အကြေးစွန့်ပစ်ရာအရပ်တည်းဟု သတ်မှတ်သည်။ ဤဗေဒင်စကားကို ယူ၍ ဇမ္ဗုကက ဒါယကာအထင်ကြီးအောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

"အဘယ့်ကြောင့် ခြေတချောင်း မြှောက် ထား ပါသလဲ ဘုရား"

"ဒါယကာ။ ။အကျင့်မြတ်သူတို့၏ ခြေသည် မဟာပထဝီအဖို့လေးလံလှလေ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာပထဝီတာဝန်မကြီးစိမ့်သောငှာ အခွင့်သာသလောက် ငါ့ခြေတဖက်ကို မြှောက်ထားရပါသည်"

"အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာတော်ကို မော်ထားရပါသလဲ ဘုရား"

"ဒါယကာ။ ။လူသတ္တဝါတို့အတွက် အစာအာဟာရဟူသည် ခဲယဉ်းလှစွာ၏။ ငါသည်ကား ခဲယဉ်းသော လူဒါယကာတို့၏ အာဟာရကို လှူ၍စားသူမဟုတ်၊ ဆွမ်းခံသူမဟုတ်၊ ငါသည် လေတည်းဟူသောအာဟာရကိုသာ စားသုံးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့မျက်နှာကို လေတိုက်ရာဘက်သို့ မော့ထားရပေသည်"

အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ။ ။ထိုဒါယကာအဖို့ တကယ့် သူတော်စင်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရပြီတကားဟု ဝမ်းမြောက်လှသည်။ထို့ကြောင့် ဇမ္ဗုက၏ ခြေအစုံကို အကြိမ်ကြိမ်ဦးနှိမ်သည်။ ထို့နောက်နှစ်သိမ့်လှသော ပီတိဖြင့် ပြန်သွားသည်။

ထို့နောက်ကား ရဟန်းထူး ဇမ္ဗုက၏သတင်းသည် တမုဟုတ်ချင်း ကျော်ကြားသွားသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သမိုင်းစဉ်ဆက်၍ လူပြိန်းတို့၏မျှော်လင့်ချက် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ကို အထင်ကြီးအောင် လုပ်တတ် ပြောတတ်သူတို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဇမ္ဗုကကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လိုသူတို့ တသောသော တညံညံဝိုင်းရံဆိုက်ရောက်လာရုံမျှမက ရဟန်းထူးဇမ္ဗုကအဖြစ်မှ ဘိုးတော်ဇမ္ဗုက၊ ပျောက်စေဆရာ ဇမ္ဗုက၊ စေတလုံးပိုင်ရှင်ဇမ္ဗုက အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ရှိကျော်ကြား၍ လာသတည်း။

အတိတ်ကအမှားတခုကြောင့် ယခုဘဝတွင် မစင်းစား၍ အဝတ်ကိုမျှ မဝတ်နိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း ဇမ္ဗုကက လူညံ့တယောက်ကား မဟုတ်ပါပေ။ တခုသော အတိတ်ဘဝတွင် ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အကျင့်ကောင်းအကျင့်မြတ်များကိုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ထုံလာခဲ့သူ ပါရမီရှင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အံပြောအဟောကောင်းသည်။ ပရိယာယ်ကြွယ်သည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းသည်။ ဟန်ကောင်းသည်။ မသိနားမလည်သူတို့ကို လွယ်လွယ်နှင့် လှည့်စားနိုင်သူဖြစ်သည်။

ဒါယကာတို့က ဇမ္ဗုကကို လေးစားသောအားဖြင့် ဇမ္ဗုကနေရာအနီးမှ မစင်တွင်းကို ရွှေ့ပစ်ရန် စီစဉ်ကြသောအခါ ဇမ္ဗုကအဖို့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မိမိသည် မိမိ၏အကျင့်မြတ်အတွက်

ဤမစင်တွင်းနေရာကို တမင်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မစင်တွင်းကို ရှေ့လျှင် မိမိပါရွှေ့ပြောင်းရလိမ့်မည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် မရွှေတော့ပဲ တတ်နိုင်သမျှ သန့်ရှင်းအောင်သာပြုလုပ်ထားကြသည်။

နောင်အခါ၌ ကျွတ်တမ်းဝင်သော ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားများအနက် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဘဝပေးအခြေအနေအရ လူပြိန်းတို့အား လှည့်စားလိမ်လည်ခဲ့မိရသော တပည့်သားအတန်များများ ရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌေ မတ္တံတရားသဘောတွင် နာမည်ကျော် "လွှမ်းစေတီ" အရှင်ဗာဟိရဒါရုစိယ၊ချက်တွင် အရောင်ထွက်ရာမှ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့လှည့်၍ လှည့်ဖျားခဲ့မိသော အရှင်စန္ဒာဘမထေရ်စသူတို့ ဖြစ်၏။

ဇမ္ဗုကက အရှင်ဗာဟိရဒါရုစိယနှင့် အဖြစ်ချင်းပို၍ ဆင်သည်။ သို့ရာတွင် ဇမ္ဗုကက လှည့်ဖျားသူဘဝတွင် ပို၍တန်ခိုးကြီးသည်။အကြောင်းကား သူ့ဟန်ဆောင်မှု လှည့်ဖျားမှုသည် ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် မဟုတ်ရုံသာမက၊ အစားအတွက်လည်းမဟုတ်၊ အဝတ်အတွက်လည်းမဟုတ်၊ နာမည်ကြီးရုံ လူရိုသေရုံမျှဖြစ်သည်။

သူ့ထံသို့ အကျိုးတခုခုကို မျှော်ကိုး၍ ချဉ်းကပ်လျှုဒါန်းလေသမျှသော အစားအဝတ် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို လက်မခံ။ အာဟာရဆိုလျှင် စားဟန်မျှပြု၍ အခြားပစ္စည်းဆိုလျှင် ထိတို့ရုံမျှပြု၍ ပြန်၍စွန့်ကြဲသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်လေ၊ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူတို့ များလာလေဖြစ်ခဲ့၏။ ယင်းသို့သောအဖြစ်မှ သူ့ထံသို့ ထူးထူးခြားခြားချဉ်းကပ်သူတယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ဘုရားရှင်တည်း။

(၃)

ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါဟူသာ ရွှေဉာဏ်တော်တွင် ထင်လာပါစေ၊ အဘယ်မျှယုတ်ညံ့သောနေရာ အဘယ်မျှကြမ်းတမ်းသောသူပင်ဖြစ်စေ၊ နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူခဲ့သည်ချည့်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့လျှင် နေရာမျိုးစုံတွင် သတ္တဝါမျိုးစုံတို့အား မိမိ၏ မဟာကရုဏာတော်ကိုသာ အရင်းတည်၍ ကယ်ချွတ်ခဲ့ရာ၌ အကြမ်းဆုံး အရမ်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာ အာဠဝကဘီလူးဟု ဆိုကြပါစို့။ အယုတ်ညံ့ဆုံးနေရာသည်ကား ဇမ္ဗုက၏ မစင်တွင်းနေရာပေတည်း။

ဇမ္ဗုကသည်ကား ဉာဏ်မျက်စိ သကျည်းလွဲနေသော်လည်း ကျွတ်ထိုက်သသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ထိုနေ့က ရဟန်းအများနည်းတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဆွမ်းခံရာမှအပြန်တွင် အရှင်အာနန္ဒာအား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် တနေရာ၌ သီတင်းသုံး နေ့သန့်တော်မူပြီးနောက် ညဦးပိုင်း၌ ဇမ္ဗုက၏ မစင်တွင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူသည်။ ဇမ္ဗုကအဖို့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတို့ ကင်းဆိတ်ချိန်ကျောက်ဂူအတွင်းရှိ သူ့နေရာ၌ မှေးမှိတ်အနားယူနေဆဲကာလဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်က ဂူပြင်ဘက်မှ "ဇမ္ဗုက"ဟု ခေါ်ဝေါ်အသံပြုလိုက်သောအခါ ဇမ္ဗုကအဖို့ လန့်နိုးလာယင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ မိမိအား "ရဟန္တာအရှင်မြတ်" "ဘိုးတော်အရှင်ကြီး" စသည်ဖြင့် ချီးပခေါ်ဝေါ်သူတို့ဖြင့်သာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့ရာအချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် မိမိကအခွင့်မပြုပဲလာ၍ "ဇမ္ဗုက"

ဟု ငယ်နာမည်ဖြင့် သည်းသည်း ရင့်ရင့် ခေါ်လိုက်သူကား အဘယ်သူပါနည်းဟု ဒေါသထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် "ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ဇမ္ဗုကလို့ခေါ်ဝံ့တာ"ဟု မေးယင်း ဂူပြင်သို့ ထွက်လိုက်၍ ဘုရားရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသောအခါ စိုး၍သွားသည်။

ဘုရားရှင်က "ဇမ္ဗုက။ ။ငါကား ဘုရားတည်း"ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ဇမ္ဗုကအဖို့ ရှေးအခါက ဘုရားရှင်အားတကြိမ်မျှမတွေ့ဘူးသော်လည်း ရဟန်းများကို မြင်ဘူးခဲ့သည်။ အယူအဆချင်းမတူစေကာမူ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ ရဟန်းအချင်းချင်းဟူသော သံယောဇဉ်စိတ်ကလေးကား ရှိခဲ့ပေသည်။

ဇမ္ဗုကကဲ့သို့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဆိုထားဘိ။လူကြမ်းနတ်ကြမ်းကြီးများပင်လျှင် ဘုရားရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီဆိုလျှင် စိုး၍ရစမြဲဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်အသရေတော်ကြောင့်သာ မဟုတ်။ မဟာကရုဏာစိတ်တော်ကလည်း ရင်ဆိုင်သူအား လွှမ်းခြုံထားမြဲဖြစ်သည်။ တမင်ရည်စူး၍ လာရောက်တွေ့ဆုံသော ဇမ္ဗုကအဖို့မူ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် မိမိသည်လည်း ဆရာကြီးတဦးပင်ဖြစ်နေခဲ့ပေရာ ဟန်ကိုယ့်ဘို့ဟူသော ပုထုဇဉ်တို့၏သဘာဝအတိုင်း "ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရဟန်းကြီး"ဟု ခပ်တည်တည်မေးလိုက်ယင်း ငါ့နေရာသို့ ဤဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာသည်မှာ ထူးဆန်းလှပါချည့်ဟု တွေးသည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးရိပ်မိုးဆင်တို့ ကြီးမားစွာ တက်ကြွ၍လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အကြောင်းသော်ကား ဘုရားရှင်သီတင်း

သုံးတော်မူမည့် ညစ်ညမ်းသော နေရာအား အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆေးကြောပေတော့မည်တည်း။

"ယနေ့တညဉ့်မျှ သင့်နေရာ၌ တည်းခိုလိုပါသည်။ ငါ့အား နေရာတခုပေးပါဘိ ဇမ္ဗုက"

"သင့်အတွက်ပေးစရာနေရာမရှိဘူး ရဟန်းကြီး"

"သင့်ဝန်းကျင်တွင် ကျောက်ဂူတို့ ပေါများလှပါ၏။မိုးရိပ်မိုးဆင်ကြောင့် သင့်ထံတွင် တညဉ့်မျှသာ တည်းခိုလိုပါသည်။ ဤသို့မတွန့်တိုသင့်ပါ ဇမ္ဗုက"

မှန်လှ၏။ တညဉ့်တာမျှတော့ နေရာပေးသင့်ပေသည်။ အကြောင်းကား မိုးရိပ်မိုးဆင်တို့ ကြီးမားစွာတက်လာပေပြီ။ ငါနေရာမပေးလျှင် ရဟန်းကြီးရွဲရွဲစိုလိမ့်မည်ဟု ရဟန်းအချင်းချင်းသံယောဇဉ်ကလေးနှင့် တွေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသာ တပါးဖြစ်နေ၍ လိုက်လိုက်လျောလျောကြီးတော့ မလုပ်သင့်။ မိမိသည်လည်း ဆရာကြီးတဆူပင်ဖြစ်၍ ဟန်လုပ်ရပေဦးမည်။

သို့ဖြစ်၍ ဈေးကိုင်သည့်အနေဖြင့် "သင်က ရဟန်းဟုသာ ဆိုသည်။ ရဟန်းအစစ်ကော ဟုတ်ပါရဲ့လား"ဟု ကသိကအောက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ရဟန်းပါပဲ ဇမ္ဗုက"

"ရဟန်းသာဆိုတယ်၊ သင့်မှာ ရဟန်းအသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဗူးတောင်းလဲ မမြင်ပါလား။ မီးမွှေယောက်မတို့ မီးသိချည်ခင်တို့လဲ မတွေ့ရပါလား"

"ဇမ္ဗုက။ ။ငါ့မှာလည်း ဗူးတောင်းတို့၊ မီးမွှေယောက်မ မီးသိချည်ခင်တို့ ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တွင်းမှာသာထားပါသည်"

ဘုရားရှင်က အစေလကတို့၏ ပစ္စည်းများကို ကိုယ်တွင်း

ကျင့်သုံးအပ်သော တရားဖြင့် တင်စားမိန့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

"အင်း....တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်းရောနှော ကြတာပဲ။ လူတွေဟာလဲ လူအချင်းချင်းဆီသွားကြတာပဲ။ ရဟန်းဆိုတော့လဲ ရဟန်းအချင်းချင်းနီးစပ်ကြရတာပေါ့လေ။ ကဲ - ဒီတညအဖို့တော့ သင့်လျော်ရာ ဂူတခုခုကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး သီတင်းသုံးပေတော့ ရဟန်းကြီး" ဟု ဟန်ကြီး ပန်ကြီး ပြော၍ ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် ဂူတခုဆီသို့ကြွသွား၏။ သို့ရာတွင် ဇမ္ဗုကနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဂူကိုသာ ရွေးချယ်ကာ ပါလာသော နိသီဒိုင်အခင်းကိုခင်း၍ ထိုင်နေတော်မူသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် မိုးကြီးသည်းစွာရွာချ၍ ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်ကိုသန့်စင်စေသည်။ ဇမ္ဗုကကမိမိဂူဝမှနေ၍ ဘုရားရှင်အားအကဲခတ်လျက် ရှိနေပေသေးသည်။ ထူးဆန်းသည်ကား မိုးကြီးသည်းစွာရွာချသန့်စင်စေရုံမျှမက မိုးအပြီးတွင် ပန်းမိုးရွာသည့်ပမာ ဘုရားရှင် ဂူအပြင်ဝန်းကျင်သို့ ပန်းမျိုးစုံ တဖွဲဖွဲကျ၍ လာသောကြောင့်သန့်စင်ရုံမျှမက ကျောက်နှာမောင်းဝန်းကျင် တခုလုံး မွှေးကြိုင်၍ နေခြင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

(၄)

လူမသမာတို့၏ စိတ်ဓာတ်သဘာဝအတိုင်း မိမိ၏အလိမ်သည် မည်သည့်အချိန်တွင် ပေါ်လာချေမည်နည်း ဟူသော အတွေးကြောင့် ပင်ကိုယ်အားဖြင့်ပင် တစိုးစိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် အအိပ်အနေ နည်းနေရသည့်အထဲတွင် ဤထူးခြားသောရဟန်း

ကြီးနှင့် ထူးဆန်းသော ပန်းမိုးကြောင့် ဇမ္ဗူကအဖို့ တညဥ့်လုံး အိပ်၍မရနိုင်ခဲ့ပေ။ အိပ်၍မရတိုင်း ဘုရားရှင်ရှိရာမျက်နှာချင်း ဆိုင်ဂူဆီသို့သာ တတွေးတွေးဖြင့် ငေး၍ကြည့်နေမိ၏။

ယင်းသို့ငေး၍ တွေး၍ကြည့်နေမိရာကဘုရားရှင်၏ဂူအတွင်းမှ တဝိုးဝိုးတဝင်းဝင်း၊ တလင်းလင်း တထိန်ထိန်ဖြင့် ထွန်းတောက်လျက်ရှိသော ထူးဆန်းသောအရောင်များကို တွေ့မြင်လာရသဖြင့် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဆန်းကြယ်လှပါချည့်ဟု ပို၍မျက်လုံးကျယ်လာရသည်။အလိုရှိအပ်သောအချိန်၌ ထုတ်ဖော်အပ်သော ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်များပေတည်း။

ညဥ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ ပို၍ထူးဆန်းလာပြန်သည်။ ဂူတွင်းရောင်ခြည်တော်မျှသာမက ဂူပြင်ပတွင်အလင်းရောင်ကြီးများသည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၍ ထိုအလင်းရောင်အတွင်းမှ လူလိုလို သဏ္ဍာန်များသည် ဘုရားရှင်ဂူတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားကြခြင်းကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပထမ အလင်းရောင်ကြီး ပြန်ထွက်၍ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ ဒုတိယအလင်းရောင်ကြီးပေါ်လာ၍ ဘုရားရှင်ဂူထဲသို့ ဝင်သည်။ ဒုတိယအလင်းရောင်ကြီး ပြန်ထွက်၍ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ တတိယအလင်းရောင်ကြီး ပေါ်လာပြန်၍ ဘုရားရှင်ဂူထဲသို့ပင် သွားသည်။ တတိယအလင်းရောင်ကား အလင်းဆုံးဖြစ်၍ ရောင်စုံဖြာထွက်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့်အလင်းရောင်ရှင်တို့ စကားပြောကြသည်ကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။အလင်းရောင်သမားများက ရဟန်းကြီးကို အလွန်ရိုသေ၍ ရှိခိုးသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ပြန်သောအခါ ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးယင်း နောက်ပြန်ဆုတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ဇမ္ဗူကအဖို့ အံ့မဆုံး ဩမဆုံး အဆန်းတွေချည့်ဖြစ်နေ၏။

သို့နှင့် တမေ့းမျှမအိပ်စက်နိုင်ပဲ အံ့ဩစိတ်ဖြင့်သာ မိုးလင်းခဲ့ရသည်။ ညော့ရဟန်းကြီးလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် အိပ်စက်ရဟန်မတူ။အလင်းရောင်ရှင်တို့ဖြင့်ပင် မိုးလင်းခဲ့ရဟန်တူ၏ဟု ဇမ္ဗူကတွေးသည်။ စင်စစ်သော်ကား ဇာဂရိယာနုယောဂ၊ စရဏအကျင့်ဖြင့် အကျင့်အထုံများခဲ့သော ဘုရားရှင်တို့အဖို့ ထိုင်လျက်ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းအုံးမျှမပါသော လျောင်းလျက်ဖြစ်စေ တနေ့လျှင် နာရီဝက်တနာရီမျှသာ ကြိမ်းစက်ချိန်ယူသည်ကို ဇမ္ဗူကမသိရှာချေ။

မိုးလင်းလျှင် ညက မိမိမျက်မြင် ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်သမားများ အကြောင်းကို ဇမ္ဗူကသိလိုလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းကြီးထွက်သွားလျှင် မသိလိုက်ရမည်ကြောင့် ဆရာကြီး ဇမ္ဗူကအဖို့ ဟန်ပင်မလုပ်နိုင်တော့ပဲ ဘုရားရှင်ရှိရာဂူသို့ မိမိက ဦးအောင်သွားလိုက်ရသည်။

ရောက်လျှင် "ရဟန်းကြီး။ ။ညကချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးရပါစ"ဟု ဟန်လုပ်၍ ပဋိသန္ထာရစကားဆိုသည်။

"ချမ်းသာပါ၏ ဇမ္ဗူက"

"ဒါ့ထက် ညက ရဟန်းကြီးဆီကို တဝိုးဝိုး တဝင်းဝင်းနဲ့ အလင်းရောင်ကြီးလေးခု ဝင်ရောက်သွားတာကိုတရားထိုင်ယင်း တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်"

"စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်ပါ ဇမ္ဗူက"

"အလို....စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတွေတဲ့လား။ ရဟန်းကြီးက သူတို့ထက် ကြီးမြတ်သလား။ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ"

"အခွင့်သာလျှင် ငါ့ထံသို့ လာကြမြဲပါ။ ငါဘုရားကိစ္စကို မပြတ်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ မောင်ရင် သာမဏေလေးတွေလိုပါပဲ"

"အင်း.... အင်း.... ဟုတ်ပေမှာပဲ။ သူတို့ထွက်သွားတော့ နောက်တဦးလာတာတွေ့ရပြန်တယ်။ သူ့အရောင်က ပိုလင်းတယ်။ သူကတော့ ဘယ်သူတဲ့တုံး"

"သိကြားမင်းပါပဲ"

"ဘာတဲ့ဗျာ....သိကြားမင်းတဲ့လား"

"မှန်တယ် ဇမ္ဗူက"

"အလိုလေးလေး....ရဟန်းကြီးက သိကြားမင်းထက်ကော ကြီးမြတ်လို့လား"

"သူလဲအမှုကိစ္စပြီးယင် ဆောင်ရွက်ပေးဘို့ အခွင့်သာတိုင်း ရောက်လာသူပါပဲ။ ငါဘုရားရဲ့ကပ္ပိယဒကာလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့"

"ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်မို့သာ ယုံရပေတော့တယ်။မယုံနိုင်စရာကြီးပဲ။ နောက်ဆုံးတယောက် ရဟန်းကြီးဆီရောက်လာသူကို မြင်ရတာကတော့ သူ့အရောင်ဟာ အလင်းဆုံးပဲ။ သူက သိကြားမင်းထက် ပိုလင်းတော့ သူက ပိုပြီးကြီးမြင့်ပုံရတယ်"

"မှန်ပေတာပေါ့"

"သူကကော ဘယ်သူပါလဲရဟန်းကြီး"

"အခြားသူမဟုတ်ပါ၊ သင်တို့ကဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ်သူ၊ သင်တို့ မပြတ်တမ်းတသူ၊ ချေဆတ်လျှင်ပင် 'နမော မဟာ ဗြဟ္မနော - မဟာ ဗြဟ္မာကြီးအား ရှိခိုးပါ၏' လို့ ရှိခိုးခံရသူ ဗြဟ္မာကြီးပါပဲ"

သည်တခါတော့ ဇမ္ဗူကအဖို့ အသံမထွက်တော့အောင်ပင် ငိုင်ငေးအံ့ဩသွားယင်းက ထူးခြားလှသူပါတကားဟု ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်သည်။ထိုအခါတွင်မှ နှုတ်ကပင် ဝန်မခံသေးသော်လည်း စိတ်ကမူ ထူးထူးခြားခြား ကျက်သရေတော် အရှင်ပါတကားဟု သတိပြုမိသည်။ သို့ရာ

တွင် ဘာသာလည်းခြား၊ ပုထုဇဉ်လည်း ပုထုဇဉ်ဘဝမှ မာန်ကတော့ မကျနိုင်သေးပေ။

"ရဟန်းကြီး ငါအံ့ဩမိပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ငါသည်ကား ယခု ငါ့အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသည့်တိုင်အောင် လေ့လာတည်းဟူသော အစာကိုသာစားကာ ခြေတချောင်းဖြင့်သာ ရပ်တည်၍ အကျင့်ထူးအကျင့်မြတ်များကို ကျင့်သုံးခဲ့သော်လည်း ငါ့ထံသို့ကား မည်သည့်နတ် မည်သည့်ဗြဟ္မာမျှမလာရောက်ကြစဖူးပါ။ သင်ရဟန်းကြီးကား ထူးခြားလှသူဖြစ်ပါ၏"ဟု ချီးကျူးသယောင်နှင့် ကြွားလုံးထုတ်လိုက်သည်။

တနည်းဆိုသော် ဘုရားရှင်အား သူတွေ့နေကျအများသူငါလိုသဘောထား၍ အထင်ကြီးလာအောင် ပြောကြားသိမ်းသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် မိမိစကားကို မိမိပင်လျှင် ဟုတ်လှပြီအထင်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား လူသတ္တဝါဟူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိလှည့်စားဖန်များ လိမ်ဖန်များလာ၍ ကြာသောအခါ အမှားကိုပင် အမှန်ဟု ထင်လာတတ်မြဲဖြစ်ရာ ယင်းအထင်ဖြင့် ဟန်တလုံးပန်တလုံး နှီးနှောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားရှင်က တရားဟော ကယ်ချွတ်တော့အံ့ဟု "ဇမ္ဗုက"ဟူ၍ အလေးအနက် အာလုပ်ပြုလိုက်သောအခါ စိုးမိုးပိုင်နိုင်လှသည့် အသံတော်ကြောင့် ဇမ္ဗုကကိုယ်ဟန်ကျိုးကာ ဘုရားရှင်မျက်နှာတော်သို့ မလုံမလဲဖြင့် မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ဇမ္ဗုက။ ။သင်သည်ကား သူတပါးကို လှည့်စားရုံမျှမက မိမိကိုယ်ကိုလည်း လှည့်စားနေသူဖြစ်သည်။ ငါဘုရားကိုပင် လှည့်စားလိုပါသေးသလော။

"ဇမ္ဗုက။ ။သင်သည်ကား မေးသည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် မစင်အညစ်အကြေးကိုသာ စားသုံးခဲ့သူ မဟုတ်သလော။သို့ပါလျက် လူပြိန်းများကို ဟန်ဆောင်လှည့်ဖျားသကဲ့သို့ ငါဘုရားကိုလည်း လေကိုသာ စားသုံးသူဟု လှည့်ဖြားလိုပါသလော။

"ဇမ္ဗုက။ ။အာဇီဝကတက္ကတွန်းတို့သည် မိမိတို့၏မှားသော အယူအလျောက် ကောင်းသည်ထင်၍ အဝတ်ချည်းစည်းနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သင်သည်ကား ပြကတိအားဖြင့်ပင်လျှင် တသက်ပန်လုံး အဝတ်မဝတ်လိုသူဖြစ်သည်။ တက္ကဒွန်းတို့အကျင့်ကိုမျှ မကျင့်ပဲလျက် တက္ကဒွန်းပုံစံကို အတုယူထားသူသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါလျက် ငါဘုရားအား ခြေတချောင်းကိုသာမြှောက်၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးသူဟု ဆိုချင်ပါသေးသလော"

အလိမ်ဖြေပေးလိုက်သော ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းကြောင့် ဇမ္ဗုကထိတ်လန့်သွားသည်။ သာမန်မဟုတ်အလွန်အမင်းထိတ်လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား လိမ်လည်သူတို့မည်သည် မိမိ၏အလိမ်ကို ဖြေသူတို့ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ မိမိတို့အလိမ် ရင့်ကျက်လျှင် ရင့်ကျက်သလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မြဲဖြစ်သည်။ ဇမ္ဗုကကား နှစ်ပေါင်းများစွာ သူတပါးကိုရော မိမိကိုပါ လှည့်ဖြားလာခဲ့သူတည်း။

တွေ့မြင်စကပင် ရဟန်းကြီးအပေါ်၌ အတွင်းစိတ်ဖြင့်လေးစားအထင်ကြီးခဲ့ရာတွင် မိဖမှတပါးမသိနိုင်သော မိမိ၏အထူးလျှို့ဝှက်ချက်ကိုဤရဟန်းကြီးသိနေသောကြောင့် အထူးထိတ်လန့်လေးစားမိသည်။ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ပါရမီရင့်သန်ပြီးသူ

ဖြစ်သော်လည်း မီးခဲပြာဖုံး မကောင်းမှုကံတို့ ကုန်ဆုံး၍ ကျွတ်ချိန်ကလည်း ရောက်လာပေပြီ။

ထို့ကြောင့် အဝတ်မဝတ်မှုဖြင့် တသက်ပတ်လုံးမရှက်ခဲ့စဖူးသည်ကို ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင် ရှက်စနိုး၍ လာသောကြောင့် မလေးမခန့် မတ်ရပ်စကားပြောနေရာမှ ထိုင်၍ချလိုက်သည်။ တုန်ယင်သောလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်အုပ်ချီလာ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ တုန်ယင်သောအသံဖြင့်ပင် "ကျွန်ုပ်ကိုသည်းခံတော်မူပါ အရှင်ရဟန်းကြီး" ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

"ငါ သည်းခံပါ၏ ဇမ္ဗုက။ သင့်မှာ အတိတ်ဘဝကမကောင်းမှုအကျိုးဆက်ကြောင့် ဤဘဝတွင် ဤသို့ ဤပုံဖြစ်လာရပေသည်။ မကောင်းမှုဟူသည်ကား ကြောက်ဖွယ် ဖြစ်ပေ၏။ မကောင်းမှုတကြိမ်ပြုမိလျှင် ကြီးမားလျှင် ကြီးမားသလောက် မျက်မှောက်ဘဝတွင်သာ မဟုတ်၊ ဘဝများစွာသို့ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါကာ မကောင်းကျိုးပေးတတ်၏။ သတိပြုလေလော့ ဇမ္ဗုက"

"အဘယ်မကောင်းမှုပါနည်းအရှင်ဘုရား"

"အသင်ကား အတိတ်ဘဝတခုတွင် နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်းမျှ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်များကိုကျင့်သုံးလာခဲ့သူပါရမီရှင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် တကြိမ်တွင်မူ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တပါးအပေါ်၌ အစားအဝတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့ဘူးပေသည်။ ထိုမကောင်းမှုကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘဝများစွာ ငရဲနှင့် ဆင်းရဲတွင်း၌သာနေခဲ့ရ၏။ ယခုသော် ငါဘုရားနှင့်တွေ့ချိန်၌သာ သင့်ကံကြွင်းများကုန်ခမ်းပါလေပြီ"

ဘုရားရှင်၏ တရားနှင့် နှစ်သိမ့်မှုစကားကြောင့် ဇမ္ဗုကအဖို့

တဖက်တွင် ပီတိဖြာသော်လည်း တဖက်တွင်မူ ထိတ်လန့်လှသောကြောင့် ကိုယ်ကိုကျုံ့ယင်း ဘုရားရှင်သို့ အကြိမ်ကြိမ်ဦးနှိမ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားရှင်က လက်တော်ကို ဆန့်တန်း၍ "လာလော့ဇမ္ဗုကရဟန်း။ ။သင်ကား မွန်မြတ်သောရဟန်းဖြစ်ပေပြီ။ ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ကောင်းမွန်စွာကျင့်သုံးနေထိုင်လေလော့"ဟု ဟောဘွဲ့ကျူ ခေါ်တော်မူလိုက်သောအခါ ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန်ခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပရိက္ခရာအစုံအလင်နှင့်အတူ ဝါတော်ခြောက်ဆယ် မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ရင့်ကျက်တင့်တယ်လှလော ရဟန်းအဖြစ်သို့ တမုဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားသည်။ ရဟန်းဖြစ်ရုံမျှသာမဟုတ် တရားအနည်းငယ်မျှဟောလိုက်သောအခါ တထိုင်တည်းနှင့်ပင် တန်ခိုးရှင်ဘက်စုံပြည့်ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

ထိုအချိန်၌ကား မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်ရာ ဆရာကြီး ဇမ္ဗုကအထံသို့ လာရောက်နေကျဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပရိသတ်တို့ သွားထက်ငါသာ ဆရာကြီး ဇမ္ဗုကအနီးသို့ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိလာကြရာ ဆရာကြီး ဇမ္ဗုက၏ ယနေ့ထူးခြားစွာ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသော ရဟန်းအသွင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာကြီးအနီးမှဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူဏ္ဍြေ ထူးခြားငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသော ဆရာကြီးအားလည်းကောင်း တွေ့နေကြရသောကြောင့် မတွေ့စဖူး အထူးအဆန်း ဖြစ်ကာ အကြောင်း ဘယ်သို့ဟု သိလိုနေကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်ဘွင် ဘုရားရှင်ကို တွေ့ဘူးသောကြောင့်ဘုရားရှင်မှန်း သိထားကြသော ပရိသတ်အဖို့လည်း အသို့နည်း၊ ငါတို့ဆရာကြီးထံသို့ ဂိုဏ်းဆရာဘုရားကိုယ်တိုင် လာရောက် ချဉ်း

ကပ်နေပါပြီကော၊ ငါတို့ဆရာကြီးကပင် ကြီးမြတ်လေသလော၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီးကပင် ကြီးမြတ်လေလော၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာသောကြောင့် ငါတို့ ဆရာကြီးကသာလျှင် ကြီးမြတ်တန်ရာ၏ စသည်ဖြင့် တွေးတောပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က "ချစ်သား ဇမ္ဗုက။ ။သင့် ပရိသတ်၏ ယုံမှားကိုပယ်ဖျောက်လေလော့"ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ အရှင်ဇမ္ဗုကက ပရိသတ်၏ ယုံမှားကို ပယ်ဖျောက်ရန်နှင့် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို သိစေရန်အတွက် ရှေးဦးစွာ ထိုင်ရာမှ ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွှတ်ထ၍ ကောင်းကင်သို့ တန်ခိုးဖြင့် ပျံတက်သည်။ပရိသတ်တို့မကြုံစဖူး အံ့အားသင့်ခိုက် တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ပြသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်းသို့ သက်ဆင်းလာကာ ခြေတော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိမ် ပွတ်တိုက်၍ "ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်၏ ဆရာပါ။ တပည့်တော်ကို ကယ်ချွတ်သည့် ကျေးဇူးရှင်ပါဘုရား"ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ပရိသတ်အားလုံးသည် သူတို့ဆရာကြီးတွင် စိတ်ဝင်စားနေကြရာမှ ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွှတ်ရှိခိုးကြသည်။ ဤနေရာတွင်ဘုရားရှင်က တရားဟောသောအခါ အကျွတ်တရားရကုန်ကြ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘုရားရှင်က ဦးဆောင်၍ ထွက်ကြွသောအခါ အရှင်ဇမ္ဗုကသည်လည်း တပည့်ငယ် တဦးကဲ့သို့ ဘုရားရှင်နောက်တော်မှ လိုက်ပါ ထွက်ကြွသွားသောကြောင့် ပရိသတ်တို့ အံ့အားသင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရ၏။

သူခိုး

သူခိုး

(၁)

သူခိုး ဒမြတ်ို မျက်စိဖြင့် ကြည့်သော် အသည်း ယားစရာ လက်ယားစရာကောင်းလှသော ဤအိမ်ကို ချိန်၍ နေခဲ့ကြ သည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၏။ အခွင့်မသာနိုင်ခဲ့။

ဤ အိမ် တွင် အ ဖွား ကြီး ၏ သား သော ဏ မည် သော ယောကျ်ားသားတယောက်သာရှိ၍ မိန်းမများချည့် နေထိုင် ကြသည်။ ဤအိမ်၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များနှင့် တအိမ်လုံးကို အဖွားကြီးက အုပ်ချုပ်သည်။ ဤအိမ်သည် ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ ကလေးတွင် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်။ ရွှေငွေရတနာတို့ ပေါ များလှသောကြောင့် တိုက်နှင့်ပင် ထည့်လှောင် သိမ်းဆည်း ထားရသည်ဟု ကြားရသည်။

တယောက်တည်းသော ယောကျ်ားသားဖြစ်သူသောဏမှာ လည်း ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ အဖွားကြီး၏ အလို လိုက်မှုကြောင့် ယောကျ်ားမာန် ယောကျ်ားစိတ်တို့ဖြင့် တက် တက်ကြွကြွ ရှိလှသူမဟုတ်၊ ဂီတ သမားယောင်ယောင်၊ စာ သမားယောင်ယောင်နှင့် အလှအပ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုသာ ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သူပန်ဆင်ထားသော ပတ္တမြား နား

ချောင်းသည် တသိန်းတန်သည်ဟူ၍ ဆိပ်ကမ်းသာတွင် ထင်ရှား လှ၏။ သူခိုးဒမြတို့အမြင်ဖြင့် ကြည့်သော် ဤအိမ်သည်လည်း ကောင်း၊ ဤလုလင်၏ နားချောင်းသည်လည်းကောင်း လက် ယားစရာကောင်းလှသည်။ သို့သော် အကြံကြီးသော ဒမြဂိုဏ်း ကြီးတဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သောဏ၏ ဝတ်စား တန်ဆာလောက်ကို မရည်မှန်း၊ တအိမ်လုံးကို ဖောက်ရန် တိုက် ရန်ရည်မှန်း ကြံစည်ခဲ့သည်မှာကြာလှပေပြီ။

ရည်မှန်းသလောက်မလွယ်သည်ကား တအိမ်လုံးကိုတံတိုင်း အထပ်ထပ်ကာရံထားခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ တံတိုင်းအထပ်ထပ် ကို တံတားတို့ဖြင့် ဖြတ်၍ အတွင်းဆုံးတံတိုင်းတွင် သလွဲပုန်း ညက်မြောင်းကြီးဖြင့် ကာဆီးထားသည်ဟု သိရသည်။ ယင်း ပုန်းညက်မြောင်းသည် ပူအိုက်သော ဆိပ်ကမ်းသာ ရာသီဥတု ကြောင့် မပြတ် အရည်ပျော်၍ အလွန်အေးသော ညဥ့်များ မှ အရည်ပျော်သည်ဟုလည်း ကြားသိထားရသည်။ တံတိုင်း တို့၏ အကြားအကြားတွင် ခွေးဆိုးများကိုအစောင့်ထား၍ သံချွန်သံညှောင့်တို့လည်း နေရာ အနှံ့ စိုက်ထောင်ထားသည်။ ကွယ်လွန်သူ အဖိုးကြီး လက်ထက်ကပင်လုံခြုံရေးအတွက် စီစဉ် ထားခဲ့သော အစီအစဉ်များ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွှေငွေ ပစ္စည်းဟူသည် သူခိုး ဒမြတို့၏ အာရုံ ကျက်စားရာဖြစ်၏။ ဒင်းတို့ကလည်းပစ္စည်းရှင်၊ ငါတို့ကလည်း ဒမြသူခိုး၊ တနေ့နေ့တချိန်ချိန်တွင် ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ရစိမ့်မည်ဟု ဒမြဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက မာန်တင်း ကြံစည်ထားသည်။ ယခုသော် သူတို့အဖို့ အခွင့်အလမ်း သာ လာပြီဖြစ်၏။

သာလာဟန်ကား ဤအိမ်ကိုဖောက်ထွင်းနိုင်ဘို့ရန်မှာ ဥမင်

လိုဏ်ခေါင်းဖောက်၍ ဝင်ရောက်ရန်မှ တပါး အခြား မရှိဟု တွက်ကိန်းမိထားသော ဒမြဂိုဏ်းကြီးက တနေရာမှ နေ၍ ဤ အိမ်သို့ အရောက်ဥမင်ဖောက်သည်။ ဥမင်ပေါက်လျှင်အိမ်သို့ ဝင်၍ အဖွားကြီးတို့ မိန်းမသားတစုကိုအကြမ်းကိုင်တိုက်ခိုက် ယူရမည်ဟု တွက်ကိန်းချထားကြ၏။ သို့ရာတွင် အခွင့် သာ လာပုံမှာ အဖွားကြီးတို့ကို အ ကြမ်း ကိုင် ဘို့ မ လို တေ ့။ အကြောင်းကားသူတို့ ရောက်သွားသည့်နေ့တွင် အဖွားကြီးတို့ အိမ်သားစုကိုယ်တိုင် အိမ်မှာမရှိသည်နှင့် ကြုံရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(၂)

မဋ္ဌိမတောင်ပိုင်း ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းရှိ ဤ ဆိပ်ကမ်းသာ မြို့ကလေးသည် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု စည်ပင်၍ သဌေး သူကြွယ်တို့ ပေါများလှ၏။ သဌေးသူကြွယ်တို့တွင်လည်း ဤ အဖွားကြီးသည် အကြွယ်ဝဆုံးဖြစ်၏။

ဆိပ်ကမ်းမြို့တို့မည်သည် အလုပ်အကိုင် စိုပြေ၍ ကြွယ်ဝ တတ်ကြသလို အညှိရှိရာ ယင်အုံဆိုသကဲ့သို့ ဒမြ သူခိုးစသည့် စရိုက်ကြမ်းသူတို့လည်း ပေါများတတ်မြဲဖြစ်၏။ ဆိပ်ကမ်းသာ တွင် ပို၍ ပေါများသည်။ ခိုးမှုတိုက်မှု လုယက်မှုများ မကြာ ခဏ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ တဖက်တွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိမ်နင်းလျက်ရှိသောကြောင့် သာမန်သူခိုး ဒမြတို့ပပျောက်သယောင်ရှိသော်လည်း လူစွမ်းကောင်း သူခိုး ဒမြတို့ကား အခွင့်သာတိုင်း သောင်းကျန်းလျက် ရှိနေပေသေး

သည်။ ဤအထဲတွင် ဒမြဂိုဏ်းကြီးတခုမှာ လူအင်အားလည်း ကောင်း၍ နာမည်ကြီးလှသည်။ ယင်း ဒမြဂိုဏ်းကြီးကအဖွား ကြီးအိမ်ကို မဖြစ်မနေ ကြံစည်လျက်ရှိနေပေသည်။

ဤအချိန်တွင် နာမည်ကျော် အရှင်ကစ္စည်း မထေရ်သည် ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ရှိရာ ဒက္ခိဏ ဆိပ်ကမ်း တခိုသို့ သာသနာပြု ရောက်ရှိတော်မူလာသည်။ ဖြစ်ပုံကား အရှင်ကစ္စည်းမထေရ် ရောက်ရှိတော်မူလာသည်ကို အကြောင်းပြု၍ပင် ဒမြဂိုဏ်းကြီး၏ အကြံအစည် အောင်မြင်ဘို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ဘုရားရှင် သာသနာတော် ပေါ်ပေါက် လာသော အခါ သာသနာတော်ပြန့်ပွားရန်အတွက် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြိုးပမ်းယင်းနှင့် ကိုးတိုင်းကိုးဌာနသို့ တပည့် ရဟန်းများအား သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူခြင်းဖြင့် မဇ္ဈိမ မြောက်ပိုင်းတခို ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ဥဇ္ဇေနီ၊ ဝေသာလီစသည်တို့တွင် သာသ နာတော်စည်ပင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တောင်ပိုင်း တလျှောက် တွင်မူ သာ သ နာ တော် အင် အား နည်း ပါး လျက် ရှိ နေ ပေ သေးသည်။

ယင်းတာဝန်ကို အရှင်ကစ္စည်းမထေရ်ကယူသည်။ ယူရာ၌ "ချစ်သားတို့။ ။တကြောင်းတည်းသောခရီးသို့ နှစ်ပါးအတူ မသွားကြကုန်လင့်။နေရပ်မျိုးစုံတွင်သာသနာပြုနိုင်ရန်အတွက် တပါးတည်းသာ ကြွရောက်၍ ပြုကြကုန်လော့" ဟူသော သာသ ပြု စေလွှတ်စဉ်က ဘုရားရှင်၏ ရှေးဦး စကားတော်ကို ဂရုပြု သောအားဖြင့် တပါးတည်းသာ ကြွရောက်တော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်၏ လက်ျာတော်ရံ သာဝကတပါးဖြစ်သော အရှင် မဟာကစ္စည်းမထေရ်သည် ရုပ်အဆင်းတင့်တယ်မှုတွင် ကျော် ကြားသူဖြစ်၏။ ရဟန်းဖြစ်သောကြောင့် ကြည်ညိုဘွယ်ကို

ဆောင်သူ သမဏသာရုပ္ပဖြစ်သူဟု ဆိုဘွယ်ရှိသော်လည်း ဤ အရှင်ကို တကြိမ်မြင်ရလျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ထပ်၍ မကြည့်ပဲ မနေနိုင်လောက်အောင် တင့်တယ်သူဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အချောအလှဟူသည် မိန်းမလျှင် မိန်းမချင်း၊ ယောကျ်ားလျှင် ယောကျ်ားချင်း ဘဝတူ လိင်တူများအပေါ်၌ တွေ့ရခဲ၍ ယောကျ်ားက မိန်းမ၊ မိန်းမကယောကျ်ား လိင်မတူဘဝမတူသူများအပေါ်၌သာ တွေ့မြင်သိရှိတတ်ကြသော်လည်း ဤအရှင်ကား အမျိုးသမီးများကိုအပထား၍ ယောကျ်ားချင်းပင်လျှင် အိပ်မက်လောက်အောင် လှပချောမောသူ ဘဝပါရမီပြည့်ခဲ့သူ ဟု ကျော်ကြားသည်။

မှန်လှပေ၏။ တချိန်က မောင်မစ္စကဟူသော ဒါယကာ တယောက်သည် အရှင်ကစ္စည်း၏ အလှတွင် နစ်ဝင်စွာမက်မောမိုက်မှားမိသောကြောင့် ဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့ခဲ့ရဘူးပေပြီ။ အရှင်ကစ္စည်း မထေရ်ကား လှရုံချောရုံ ကြည်ညိုဘွယ် ဆောင်ရုံသာမဟုတ်။ အဟောအပြောကလည်း ကောင်းသေးသည်။တရားအကျဉ်းကို အကျယ်ဖြန့်၍ ခန့်ခန့်ရုံ့ရုံ့ဟောကြားရာ၌တေဒဂ်ရသူဖြစ်သည်။အဟောအပြောကောင်းရုံမဟုတ်၊ အသံကလည်း သာယာလှပေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်းသာသနာစည်ပင်သော နေရာများ၌ ဘုရားရှင်စသော အခြား သံဃာတော်များစွာ ရှိနေပြီးသည့်အလျောက် မိမိမူကား ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့နှင့် ဝေးကွာရာ တောတောင်လိုဏ်ဂူ စသည်တို့၌သာ အနေများ၍ ဘုရားရှင်ထံတော်အနီး မြို့ရွာများ၌နေသောအခါများ၌လည်း တတ်နိုင်သလောက် သိုသိုဝှက်ဝှက်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ရဟန်းဟူသည် စွမ်းနိုင်သမျှ သာသနာတော် အကျိုး ကိုလည်း လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ရှိသေးသည့် အလျောက်သာသနာတော် အင်အားနည်းပါးရာ မိမိအား သိရှိသူတို့နည်းပါးရာ ဤဒက္ခိဏပထသို့ သာသနာပြုဆိုက်ရောက်လာ ရာ၌ ဆိပ်ကမ်းမြို့များသို့ မချဉ်းကပ်သေးပဲ တောရွာ ဇနပုဒ် များသို့သာ လှည့်လည် တရားဟောသာသနာပြုယင်းအားလပ် သည့်အချိန် သီတင်းသုံးသည့် နေရာကိုမူ လူသူကင်းဆိတ်ရာ ပဝတ္တာလိုဏ်ကို ရွေးချယ်၍ သီတင်းသုံးသည်။

အရှင်ကစ္စည်း၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း အောင်မြင်ပါ၏။ သာသနာတော်သို့ သက်ဝင်သူတို့ တနေ့တခြား တိုးပွားလာသည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်၏ ကြည်ညိုဘွယ်ရာ ရုပ်သွင် အဟောအပြောနှင့် အသံတို့ ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ စသည်တို့အထိ တယောက် တခွန်း ပြောကြရလောက်အောင် ကျော်ကြားလာသည်။ ထို့ကြောင့် တောရွာ ဇနပုဒ်များတွင်သာ တရားပွဲ ဆင်ယင်သော်လည်း ဆိပ်ကမ်းသာစသော မြို့သူမြို့သားတို့ တနေ့တခြား တိုးပွား ရောက်ရှိ တရားနာလာကြသည်ကို တွေ့ရှိလာရသည်။ ဤတွင် အဖွားကြီး၏သား သောဏသတို့သားနှင့်အရှင်ကစ္စည်းမထေရ် တို့ တွေ့ရှိလာကြသည်။

အလှကို မက်မော၍ အရှင်ကစ္စည်း၏ တရားနှင့်အသံကိုစွဲငြိ သော သောဏသတို့သားသည် ရှင်ကစ္စည်းသီတင်းသုံးသော ပဝတ္တာလိုဏ်သို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား ရောက်ရှိလာ သည်။ တရားပွဲတွင် အဝေးမှသာ ဖူးတွေ့ကြားနာရ၍ ယခုအနီး ကပ်တွေ့ရှိရသောအခါ အရှင်ကစ္စည်းအပေါ်တွင် ပို၍ သံယော ဇဉ်တွယ်လာခဲ့သည်။ အရှင်ကစ္စည်းနှင့်အတူ နေနိုင်ရန် ရဟန်

ပြုလိုလှပါချည့်ဟုပင် တောင်းဆိုလာသည်။ သောဏာ ရဟန်းပြုလျှင် အဖွားကြီးကလည်း အလှူယ်တကူခွင့်ပြုချီးမြှောက်မည်ဟု သိရှိလာရသည်။

မိမိသာသနာပြု လုပ်ငန်းမှာ ဒါယကာ ဒါယိကာ၈မတို့အား တရားသဘောသက်ဝင်စေရုံမျှမက ရဟန်းတပါး ဖြစ်မြောက်လာသည်အထိပါ တိုးတက်လာမည်ကြောင့် အရှင်ကစ္စည်း ဝမ်းမြောက်သည်။ အကြောင်းကား ရဟန်းဟူသည် သာသနာအတွင်းသား၊ မိမိတို့၏ ဘက်တော်သားဖြစ်ရာ မိမိသည် ဤအရပ်၌ သာသနာ စည်ပင်လာစေကာမူ အမြဲနေနိုင်မည့်သူ မဟုတ်။ သူ့အရပ်သား ရဟန်းတပါးဖြစ်မြောက်လာခဲ့သော် ဤဒေသတွင်သာသနာတော် အမြစ်တွယ် မြဲခိုင်လာတော့မည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

"ဒါယကာသောဏာ။ ။ရဟန်းဘဝ ဟူသည် မွန်မြတ်သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခက်လှသည်။ တထပ်တည်း စား၍ တပါးတည်းနေရ အိပ်ရသူဖြစ်သည်။ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး သက်နိုင်သုံးထည်မျှ ဝတ်ရ ကိုင်ဆောင်ရသူဖြစ်သည်။ သင် စွမ်းနိုင်အံ့လော"

"တပည့်တော် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပါသည်အရှင်မြတ်။ အရှင်ဘုရားတို့ပင် ရင်ဆိုင်နိုင်သော ဘဝမျိုးကို တပည့်တော် အဘယ့်ကြောင့် မစွမ်းနိုင်ရမည်နည်း။ တောင့်တချက်ကား ရဟန်းဘဝတွင် အရှင်မြတ်နှင့်သာ အတူနေထိုင်နိုင်ဘို့ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား"

"ငါ့အထိ ပဥ္စင်းခံလျှင် အဆုံးအမ မကင်းလွတ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါနှင့် အတူနေ နိဿယည်းခံ တပည့် ဖြစ်ရပါမည်"

သို့နှင့် သောဏအဖို့ အရှင်ကစ္စည်းမထေရ်အနီးမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။အရှင်ကစ္စည်းတရားပွဲတိုင်းသို့ရောက်၍အချိန်ရတိုင်း ပဝတ္တလိုဏ်သို့ ခဲယဉ်းစွာ လာရောက် ဆည်းကပ်သည်။ အရှင်ကစ္စည်းက ရဟန်းပြုပေးနိုင်မည့်အချိန်ကို စောင့်သည်။ သောဏ၏ ရဟန်းပြုဘို့ စိတ်ဇောကား သေချာပြီဖြစ်၏။

ခက်သည်ကား ရဟန်းပြုပေးရေးပင်ဖြစ်ပေ၏။ သာသနာတော်အစ ရဟန်းများနည်းပါးစဉ်က သရဏဂုဏ်ဆောက်တည်ရုံမျှဖြင့် ရဟန်းဖြစ်သော ရဟန်း၊ ဩဝါဒပေးရုံမျှဖြင့်ပြီးသောရဟန်း၊ ပြဿနာဖြေဆိုရုံမျှဖြင့် ပြီးသောရဟန်း၊ အာမဝန္တခံရုံမျှဖြင့် ပြီးသောရဟန်း၊ ရဟန်းဖြစ်စေဟု တမန်စေလွှတ်အမိန့်ပေးလိုက်ရုံမျှဖြင့် ရဟန်းဖြစ်သော ရဟန်းစသည့်ဖြင့် အလွယ်တကူ ရဟန်းပြုနိုင်ခွင့်ရှိခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သာသနာတော်ကို ခုတုံးလုပ်သော ရဟန်းတုတို့ ပေါ်ပေါက် လာသောကြောင့်ရဟန်းငါးပါးဖြင့် သိမ်ဝင်ကမ္မဝါဖတ် အသိအမှတ်ပြုပြီးမှ ရဟန်းဖြစ်စေဟု ပညတ်လိုက်လေရာ ယခုအရှင်ကစ္စည်းသီတင်းသုံးသောဆိပ်ကမ်းသာလို တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ရဟန်းငါးပါး မပြည့်စုံသော အခက်ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် သောဏ လုလင် ရဟန်းပြုနိုင်ရေး အတွက် သာမဏေအဖြစ်ဖြင့်သာ တည်း၍ထားပြီး သုံးနှစ်သုံးမိုးတိုင်အောင်ပင် စောင့်ရသည်။ သဒ္ဓါထက်သန်သော သောဏလုလင်ကလည်း ရဟန်းဖြစ်ရေးသာ အဓိကဖြစ်၍ အဘယ်မျှကြာစေကာမူ စောင့်သည်။ သူ့အဖို့ အရှင် ကစ္စည်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်သည်။

ဤအတွင်း အရှင် ကစ္စည်းမထေရ်၏ ဒဿနအငကောင်းကြောင့်ရဟန်းဖြစ်လာသော သောဏထေင်အဖို့ တရားဓာတ်

ရင့်ကျက်၍လာကာ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကိုသာ ကြားဘူး သိဘူး၍ ကိုယ်တိုင် မဖူးတွေ့ရဘူးသေးသော ဘုရားရှင် အထံ တော်သို့ အရှင်ကစ္စည်းထံ ခွင့်ပန်၍ လာရောက်ခဲ့သည်။

ဇေတဝန်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ ထူးခြားချက်ကား ညွှန့်ရဟန်း အရှင်သောဏအတွက် ဇေတဝန်တွင် ထားစရာ နေရာတွေ မြောက်မြားစွာ ရှိပါလျက် ဘုရားရှင်က မိမိသီတင်း သုံးရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်တွင်ပင် မိမိနှင့် အတူနေရန် နေရာ ပေးတော်မူခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ထက် ထူးခြားချက်ကား ဘုရားရှင်က သောဏထေရ်အား ဂန္ဓကုဋီတွင် အတူ သီတင်း သုံးယင်း ပိဋကတ်မှ ဂါထာအချို့ကို ရွတ်ဆိုခိုင်းကာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် နာယူတော်မူခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဤအချက်သည် အမှန်ပင် ထူးခြားလှပေ၏။

တရားမဏ္ဍပ်တွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်စား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလန်စသော သာဝကကြီးများကတရားဟောသည့် အခါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်နံဘေးမှသီတင်းသုံးယင်းနာယူ တော်မူခြင်း၊ ရံဖန်သာဝကကြီးများနှင့် ပုစ္ဆာ အမေးအဖြေ လုပ်ယင်းဖြင့် တရားနာယူခြင်း စသည်တို့မှာ ယေဘုယျ လုပ် ငန်းများဖြစ်၍ ရိုး၍နေပြီဖြစ်၏။

ရဟန်းငယ်များအား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က တရား ဟောရန် တောင်းပန်၍ နာယူခြင်းမှာကား တကြိမ်သာကြုံခဲ့ ဘူးသည်။ တရားဟောရန် တောင်းပန်ခံရဘူးသူကား အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော်အရှင်စုန္ဒမထေရ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူနာပြုအလုပ်အကျွေးတာဝန်တွင် ကျော်ကြားလှသော အရှင်စုန္ဒမထေရ်သည် တချိန်သောအခါက ဘုရားရှင်ဝေဠုဝန် တွင် သီတင်းသုံးခိုက် မကျန်းမာတော်မူ၍ ပြုစုရ၏။ ထိုအခါ

ဘုရားရှင်က အရှင်စုန္ဒ အား ဗောဇ္ဈင်သုတ် ပရိတ်ကို ရွတ်ဆို ဟောကြားခိုင်း၍ နာယူတော်မူသည်။ဗောဇ္ဈင်သုတ်၏အစွမ်း ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင် ဝေဒနာမှ ထတော်မူနိုင်ခဲ့သည်။

တဆက်တည်း ပြောရန်ရှိသည်ကား ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ် သုတ်မှ ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်သည် ရောဂါ ပျောက်ကင်းရေး အတွက် အစွမ်းထက်လှစွာသော ဘုရားရှင်နှင့် သာဝကကြီး တို့၏ လက်သုံးတော် မဟာသြသဓသုတ်ဖြစ်ပါပေသည်။

ဖြစ်ကြောင်းကား အရှင်မဟာကဿပ သီတင်းသုံးဖန်များ သောကြောင့် ပိပ္ပလိလိုဏ်ဂူဟုပင် အမည်တွင်လျက်ရှိသောရာဇ ဂြိုဟ်အနီးရှိ လိုဏ်ဂူ၌ တချိန်သောအခါက အရှင်မဟာကဿပ မကျန်းမာတော်မူသည်တွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ ရောက်၍ ဗောဇ္ဈင်သုတ် မဟာသြသဓ ပရိတ်ကို ရွတ်ဖတ်၍ ကင်းပျောက်စေတော်မူသည်။အလားတူပင် တချိန်သောအခါ ကလည်း ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော အရှင် မောဂ္ဂလန်မထေရ် မကျန်းမာတော်မူသည်ကိုဘုရားရှင်ပင်လျှင် ကြွရောက်တော် မူ၍ ဗောဇ္ဈင်သုတ် သြသဓဖြင့် ရွတ်ဖတ် ပျောက်ကင်းစေခဲ့သည်။ မိမိ ကိုယ်တိုင် မကျန်းမာတော်မူ သောအခါ၌မူ အရှင်စုန္ဒမထေရ်အား ရွတ်ဖတ် ဟောကြား စေ၍ နာယူပျောက်ကင်းစေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အရှင်စုန္ဒအား ဗောဇ္ဈင်သုတ် ရွတ်ဖတ် ဟော ကြားစေခြင်းမှာ ရောဂါ ပျောက်ကင်းလိုမှု အကြောင်းရှိ၍ ခိုင်းစေတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအရှင်သောဏထံမှ တရားရွတ် ဖတ် နာယူခြင်းမှာမူ အဘယ်အကြောင်းပါနည်း။

အကြောင်းရှာလျှင် အရှင်သောဏသည် အနုပညာတွင် အခြေခံရှိခဲ့သူဖြစ်၍ အသံ အနေအထား တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အသံကောင်းသည်။ ရွတ်ဆိုမှုရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ရဟန်း တို့အတွက် ဝိနည်းတော်နှင့် လျော်သော သရဘညရွတ်ဆိုမှုကို နားလည်သည်။ ပိဋကတ်ကျွမ်းသည်။ ထို့ထက်ကြီးမားသော အကြောင်းကား သိတော်မူမြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ အစီ အစဉ်ဖြစ်၍ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ရပ်တွင် ပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။

(၃)

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် ဂန္ဓကုဋီတွင် အတူ သိတင်း သုံးစေ၍ တရားနာသည်ဟူသော ထူးခြားလှသော သတင်း မှာ ဇေတဝန် ရဟန်းလောက၊ သာသနာပိုင်းဆိုင်ရာ သာဝတ္ထိ လူဒါယကာတို့လောက၊ နတ်လောက၊ ဗြဟ္မာလောကတို့သို့ပင် ကျော်ကြားသာခုခေါ်ကြရာက ထိုသတင်းသည် ဆိပ်ကမ်းသာ သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ထ၍ ကလု ခုန်လု မတတ် ဝမ်းမြောက်ဆုံးသူကား အရှင်သောဏ၏ မိခင် အဖွားကြီးပေတည်း။

ဒါမှ ငါ့သား၊ ထူးမြတ်တဲ့သား၊ ဘုရားရှင်ကိုတောင် တရား ဟောသတဲ့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် ငါ့သားတရားကို နာ သတဲ့၊ အဘယ့်သား အမယ့်သား၊ ထူးခြားလှချည့်သွား၊ရှာမှ ရှားတဲ့သား။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် တရားနာယူသည်ဆိုသော် သူ့ သားတရားကို အဖွားကြီး အဘယ်မှာ မနာယူလိုပဲရှိပါတော့ အံ့နည်း။ သားတရားကို နာလိုလှပြီ။ ထူးသောသားကိုဖူးတွေ့ လိုလှပြီ။

ထို့ကြောင့် သားရဟန်းကို ဆိပ်ကမ်းသာသို့ တမန်စေလွှတ်၍ အတင်းပင့်သည်။ မိမိသာမက တမြို့လုံး တရားနာကြရလေအောင်ဆိပ်ကမ်းသာမြို့လယ်တွင် တရားပွဲကြီး ဝံ့ချီးကျင်းပရန်မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် အဖွားကြီး အိမ်နှင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဖောက်ရန် မဖြစ်မနေ ကြံစည်ကြိုးကုတ်လျက်ရှိသော ဆိပ်ကမ်းသာ ဒမြဂိုဏ်းခေါင်းကြီး၏ အခွင့်အလမ်းပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ပေါ်ဟန်ကား အဖွားကြီးအိမ်အောက်အထိ ဒမြ တပည့်ကိုးရာဖြင့် ဥမင်တူးပြီးခဲ့ပြီ။ ဥမင်မှတက်၍ တိုက်ခိုက်ယူရန်မျှ ကျန်တော့၏။ အသာတကြည်နှင့်မရလျှင်သတ်မည်။ ယခုသော်သတ်ဖို့မလို။ ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်ပင် ဖြစ်ဖို့မလိုတော့။ အကြောင်းကား အဖွားကြီးတရားနာထွက်မည့်ညဉ့်တွင် အလွယ်တကူဝင်ရောက်ကာ ရတနာများကို အေးအေး ဆေးဆေးယူရန်မျှဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒမြဗိုလ်ကြီးက စနစ်တကျ အစီအစဉ်ချသည်။ တပည့်ကိုးရာအား ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဖောက်ထွင်းယူစေ၍ မိမိကိုယ်တိုင်မူကား တရားနာနေသော အဖွားကြီး၏ အနီးတွင် တရားနာ ဒါယကာတဦး ဟန်ဆောင်၍ နေရာယူလိုက်သည်။ အကြောင်းကား တရားနာခိုက်ဖြစ်စေကာမူ ပစ္စည်းရေးဖြစ်၍ အိမ်ရှိသူများက အဖွားကြီးထံသို့ သတင်းပို့လာလျှင် အဖွားကြီးအဖို့ အုတ်ဩဘ်သောင်းနင်း ကသောင်းကနင်း ဆူပူလှုပ်ရှားလာနိုင်သည်။ ယင်းသို့ လှုပ်ရှားလာလျှင် အရင်းအမြစ်ဖြစ်သော အဖွားကြီးအား ဒမြဗိုလ်က ရှောင်တခင် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

အိမ်တွင် ကျီးစောင့်ကြက်နှင့်အဖြစ် အစောင့် အမျိုးသမီး

တဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။ သို့နှင့် တရားပွဲတော် စတင်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဒမြဗိုလ်ကြီးမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အရှင်သောဏ တရားဟောနေခိုက် အဖွားကြီး နောက်ပါးသို့ အမျိုးသမီး တဦး ကသောကမျော ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အမျိုးသမီးက "အမေ့-အမေ့" ဟု တိုးညှင်းသော်လည်း တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ခေါ်၏။ သို့ရာတွင် သား၏ တရား အာရုံတွင် ထုံ၍နေသော အဖွားကြီးက မတုန်လှုပ်။

"အမေ့-အမေ့"

"ဟဲ့-ငါတရားနာနေတာ ဘာလာနှောင့်ယှက်ရတာလဲ"

"အိမ်ထဲကို ဒမြတွေဝင်ကုန်လို့အမေရဲ့"

"ဝင်ပလေ့စေ၊ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့ သွား"

မိမိထင်သလို ဖြစ်မလာသောကြောင့် အနီးက ဒမြကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဖွားကြီး၏ မာန်မဲနှင်ထုတ်လိုက်မှု ကြောင့် အမျိုးသမီးလေး လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မကြာပါလေ။ နောက်တခေါက် ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

"အမေ့-အမေ့"

"ညည်း-လာပြီးနှောင့်ယှက်ပြန်ပလား ဟင်"

"ဒမြတွေ ရတနာတိုက်ကို ဖောက်ကုန်ပြီအမေရဲ့"

"ဖောက်ရုံမကလို့ အိမ်ကြီးပါယူသွားကြပလေစေ၊ညည်း- ထွက်သွား၊ ငါ့လာမနှောင့်ယှက်နဲ့"

ဒမြဗိုလ်ကြီး ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အံ့အား သင့်ရုံ မျှမက အဖွားကြီး၏ တရားစိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိကြောင့် တုန်လှုပ်ပင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ အကြောင်းကား ဤနေရာ

တွင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တို့ တိုက်ဆိုင်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တိုက်ဆိုင်ဟန်ကား ဒမြဗိုလ်ကြီးအဖို့ အကြောင်း အား လျော်စွာ ဒမြဗိုလ်ဘဝတွင် ဖြစ်တည်နေရသော်လည်း တရား အထုံပါရမီခေတ်ခံရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပေရာ ယင်း တရားခေတ်ခံသည် ဒမြဘဝတွင် ရေဝေးသော ကြာပမာ ဖြစ်တည်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ တဖက်တွင် အရှင်သောဏ၏ ထူးခြားသော တရားကို အလိုက်သင့်စွာ နာယူရခိုက်ဖြစ်၍ တဖက်တွင်လည်း ပစ္စည်း ဥစ္စာထက် တရားကို ထူးခြားစွာ တန်ဘိုး ထားလျက်ရှိ သော အဖွားကြီး၏ အပြုအမူကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိမိမှာ သူတပါး၏ဥစ္စာကို မတော်လောဘ ကြံစည်တိုက် ခိုက်လျက်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဤအဖွားကြီးကား သူတပါးဥစ္စာကို အပထား၍ မိမိဥစ္စာကိုပင် တရားလောက် တန်ဘိုးမထားသူ ဖြစ်သည်။ မိမိ ကြံစည်လျက်ရှိသော ဥစ္စာရှင်မှာ သာမန် မဟုတ်၊ တရားရှင်ပါတကား။ မိုက်လုံးကြီးလေစွတကား။

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီးကလေး ရောက်လာပြန်ကာ–

"အမေ့–အမေ့" ဟု ခေါ်ပြန်သည်။

"ညည်းဟာ တကြိမ်ပြောလို့မရ၊ နှစ်ကြိမ်တားလို့လဲမရ၊ ငါ့ကို တမင်လာဖျက်ဆီးနေတဲ့ သာသနာဖျက်မ၊ ဒိဋ္ဌိမ၊ ဒီတခါ တော့ ညည်းကို အပြစ်လွှတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

"ပစ္စည်းတွေကို သယ်ကုန်ကြပြီအမေရဲ့"

"ပစ္စည်းမကလို့ အိမ်ကြီးပါ ယူပလေ့စေလို့ ငါပြောပြီးပြီ မ ဟုတ် လား၊ ကဲ – ဒါ လောက် နှောင့် ယှက် ချင် လှ တဲ့ ညည်းကို...."

ထိုစဉ်တွင် "သည်းခံပါ အမေခင်ဗျား"ဟု နူတ်က ပြောဆိုရုံမက မိမိသို့ လက်အုပ်ချီ၍နေသောနံဘေးမှ ဒါယကာကြီးကို တွေ့ရသောကြောင့်အဖွားကြီးအဖို့ အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ရှုကြည့်ရင်း "သည်ဟာမတွေ့က ဘာမှ အလိုက်ကောင်းဆိုးမသိတတ်ဖူးကွဲ့ ငါ့တူရဲ့၊ သူတို့မှာ ပစ္စည်းပဲ အရေးကြီးနေတယ်"ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

"သည်းခံပါဆိုတာ ကျွန်တော့်အပြစ်ကိုသည်းခံဖို့တောင်းပန်တာပါအမေ"

"အလို–ငါ့တူက ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့၊ ဘာ အပြစ်ရှိလို့ တောင်းပန်ရတာတဲ့တုံး"

"အမေ့အိမ်ကို ဥမင်ဖောက်ပြီး တိုက်ခိုက် လုယူသူဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒမြခေါင်းဆောင် သူခိုးခေါင်းဆောင်ကြီးပါ။ ဒီနေ့ည အမေ့အိမ်ကို တပည့်တွေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော်က အမေ့အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ယင်း စောင့်နေသူပါ။ အမေ သိလို့ အုတ်ခြော်သောင်းနင်းလုပ်ယင် အမေ့ကိုသတ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ် ထားမိပါတယ်။

အခုတော့ အမေ့သား တရားတော်ကို နာယူရတာလဲ တကြောင်း၊ ပစ္စည်းထက်တရားကို တန်ဘိုးထားတဲ့ အမေ့စိတ်ဓာတ်ကို ဒိဋ္ဌမျက်မြင်သိရတာလဲတကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်သံဝေဂရပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့အမေ့ကို သည်းခံဖို့ တောင်းပန်ရတာပါ။ အမေသည်းမခံယင် ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲရပါလိမ့်မယ်"

"အလို–ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ သည်းခံပါတယ်ကွယ်။ သည်းခံပါတယ်"

"သည်းခံတယ်ဆိုယင် အမေ့သား ရဟန်းဆီမှာ ကျန်တော့်ကို ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းပန်ပေးပါတော့ အမေခင်ဗျား"

တရားပွဲတွင် တရားမိခင်ကြီးကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တရားပွဲမှာ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ အကျိုးအကြောင်းကိုသိကြရသောအခါ အံ့သြကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ခေါင်းဆောင်ခိုးမှူးကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် ပွဲသို့တပည့်ခိုးသားများ ရောက်ရှိလာသည်။ ခိုးမှူးကြီး၏ သံဝေဂ၊ ခိုးမှူးကြီး၏ တရားကြောင့် တပည့် အားလုံးသည်လည်း သတိတရား ရကုန်ကြသည်။ ခိုးယူထားသောပစ္စည်းအားလုံးကို နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။

တရားသည် တရားကို ကျင့်သူအား အမှန်ပင် စောင့်ရှောက်၏။ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော တရားသည် ကျင့်သူ၏ ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်သည်သာတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့်တရားပွဲကြီးမှသည် နောက်တနေ့တွင် ရဟန်းခံပွဲကြီးသို့ ကူးစက်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်တဦးသာမဟုတ်။ တပည့်ကိုးရာလုံး ရဟန်းဘဝသို့ ကူးကြသည်။ အဖွားကြီးကမိမိ၏ ပစ္စည်းများကို ရဟန်းခံပွဲအတွက်လည်းကောင်း၊ အခြားသာ သ နာရေး ကိစ္စ များ အ တွက် လည်း ကောင်း သွန် ၍ လှူသည်။

ထိုထက် ထူးခြားမှုကားဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကြွရောက်တော်မူလာ၍ ရဟန်းများအား ထိုက်သင့်သော တရားအလုပ်ပေး၍ တရားဟောတော်မူသောအခါ ရဟန်းအားလုံးပင် မဂ်ပေါက်ဖိုလ်ပေါက် ဘက်စုံပြည့်ရဟန္တာများအဖြစ် ကျွတ်တန်းဝင်သွားကြရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကား အရှင်ကစ္စည်း မထေရ်မှ အကြောင်းပြု၍ အရှင်သောဏထေရ်အား ဘုရားရှင်က မိမိ၏ ဂန္ဓကုဋိတွင်အတူ

သီတင်းသုံးစေကာ တရားနာလိုက်ခြင်း၏ အကျိုးအဆက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

အရှင်သောဏအဖို့ ဆုထူးလာဘ်ထူးကား ကြားနာရသူတို့ နားဝင်ချိုအောင် သာယာစွာ ပြောတတ်သည့်အရာ၌ ဧတဒဂ် ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဧတဒဂ်အရှင် ၄၁ ပါးတွင် သောဏမထေရ် နှစ်ပါး ပါဝင်၏။ တပါးမှာ ယခု အရှင်သောဏဖြစ်၍ "အရှင်သောဏ ကုဋိကဏ္ဏ"ဟု ခေါ်သည်။ နောက်တပါးမှာ ခြေဖဝါးတွင် အမွေးနုများပေါက်သည်အထိ နူးညံ့လှသူ ဖြစ်ပါလျက် တရားအားထုတ်မှုတွင် လုံ့လ ဝီရိယကြီးလှသောကြောင့် ဧတဒဂ်ရသော "စောင်းတော်ရှင်" အရှင် သောဏကောဠိဝိသ ဖြစ်သည်။

တရားဟောကောင်းသည့်အတွက် ဧတဒဂ်ရသော အရှင်သုံးပါးရှိသည်။ တပါးမှာ ယခုအရှင်သောဏ၊ တပါးမှာ ပြကတိအားဖြင့်ပင် အဟောအပြောကောင်းလှသော အရှင်ပုဏ္ဏဖြစ်၍ နောက်တပါးမှာ ပိဋကတ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ဆန်းကြယ်စွာ ဟောတတ် ပြောတတ်သောကြောင့် ဧတဒဂ်ရသူ အရှင်ကုမာရကဿပ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့လျှင် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတယောက်အတွက် ပင်လျှင် အကြိမ်များစွာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်ချွတ်ခဲ့ရသည်ကို ယခုမူ အခက်အခဲမရှိသော အစီအစဉ်မျှဖြင့် တကြိမ်တည်းနှင့် ရဟန်းကိုးရာနှင့်တပါးကို ကျွတ်တန်းဝင်စေနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ထက် အကျိုးဆက်ကား သာသနာခေါင်းပါးသော မဇ္ဈိမတောင်ပိုင်း ဒေသ၌ ဒေသသားဖြစ်သော ရဟန္တာကိုးရာကျော်တို့ဖြင့် သာသနာတော် အမြစ်တွယ်စေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ဦးကြီးတို့သခင် ဘုရားရှင်

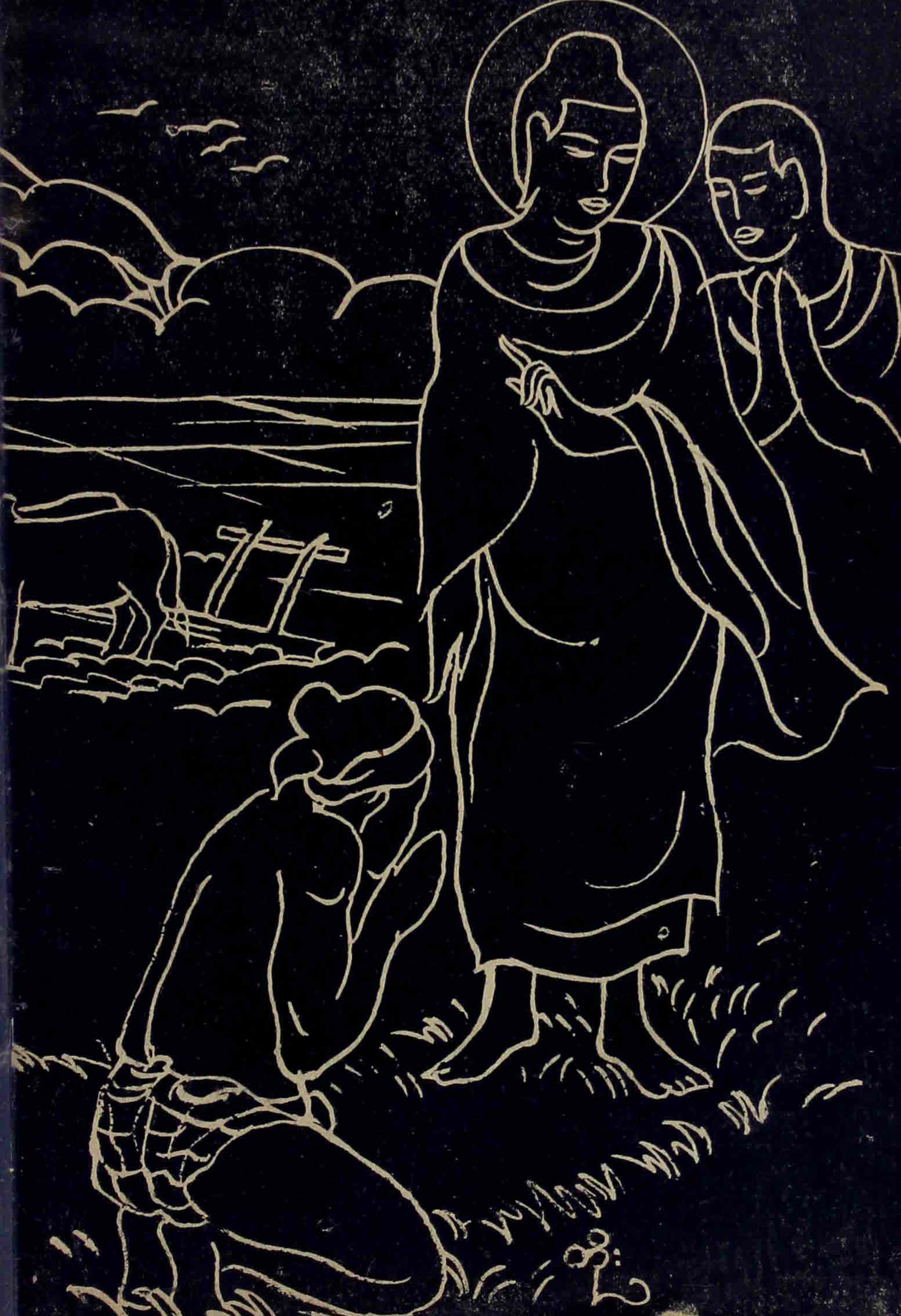

ဦးကြီးတို့သခင် ဘုရားရှင်

(၁)

ယခုနှစ် မိုးဦးကောင်းသည်။ နွေနှောင်းရက်ကုန် ကဆုန် ဆန်းစ သာသာကပင် မိုးမပြတ်ရွာသည်။ မိုးဦးကောင်း၍ မိုး ချိန်စောသောကြောင့် လယ်သမားဦးကြီးတို့ ထွန်တုံးစောစော ပြင်ကြသည်။ ပန်းဖွဲ့အဟန်၊ မြတ်စိတ်မွန်ဖြင့်၊ ထွန်သံထွန်ကိုင်း တို့ကို ပြင်ကြသည်။ လယ်သို့ စောစောဆင်းကြသည်။

ညဦးပိုင်းက မိုးကြီးရွာထားသောကြောင့် နံနက်ပိုင်းတွင် အေးစိမ့်လျက်ရှိ၏။ စည်းစိမ်ရှင် သတ္တဝါတို့ ပြည်သူပြည်သားတို့ အိပ်ရာထက်တွင် နွေးနွေးထွေးထွေးကွေး၍ နေကြသောအချိန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မကွေးသော လူနှစ်စုရှိနေသည်။ တစုမှာ မိုး သည်ပင် သူတို့မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ မိုးအေးခြင်းသည်ပင် သူတို့အ ဖို့ လာဘ်ကြီးတပါးဖြစ်သော လယ်သမား ဦးကြီးတို့ဖြစ်၍ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ဟူသော သဘောဖြင့် နှင်တံကို မမြင် ရမီအချိန်ကပင် နွားနှင့်အတူ လယ်လုပ်ခွင်သို့ဆင်းသော လယ် သမားဦးကြီးတို့ ဖြစ်သည်။

ကျန်တစုကား နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုသည့် ဝီရိယလျှင် အရင်း တည်သော သဟာယေယျသိက္ခာပုဒ်။ အရုဏ်လွန်အောင် မအိပ် ရသော သိက္ခာပုဒ်တော်ကို မပြတ် ထိန်းသိမ်းသည့် ရဟန်း တော်များဖြစ်၏။ ယင်းသိက္ခာပုဒ်တော်ကြောင့် ချမ်းသည် ပူသည် ရာသီမရွေး ဇေတဝန်သည့် နံနက်အရုဏ်မတက်မီကပင် နိုးကြားလှုပ်ရှားမြဲဖြစ်၏။ အချို့က တရားအားထုတ်သည်။ အချို့က တိုးညှင်းစွာ ပါဠိရွတ်သည်။ အချို့က တံမြက်လှဲ

ကျောင်းသန့်ရှင်းသည်။ အချို့မထေရ်ကြီးများက တရားရှုမှတ်ယင်းဖြင့် အညောင်းဖြေလမ်းလျှောက်သည်။ အချို့က သောက်ရေသုံးရေတည်ခင်းသည်။ အအေးဓာတ်ကြောင့် များသောအားဖြင့် ဒုကုဋ္ဌသင်္ကန်းကြီးကို လွှမ်းခြုံထားကြသည်။

မကြာမီ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြတော့မည်ဖြစ်၍။ အချို့ကမူ စောစောစီးစီးပင် ဆွမ်းခံထွက်ကြရန် သင်္ကန်းသပိတ်ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အကြောင်းမူကား သာသနာတော် ထွန်းကားသော သာဝတ္ထိတွင် အရုဏ်တက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆွမ်းလောင်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော နေရာများစွာရှိသည်။

ဘုရားရှင်သည် စောစောစီးစီး ဆွမ်းခံထွက်ကြတော့မည့်အဟန်ဖြင့် ကျောင်းတော်အဝတွင် သင်္ကန်းတော်ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်ကို နောက်တော်ပါးမှ အရှင်အာနန္ဒာ တွေ့မြင်ရသောအခါ ဘုရားရှင်သည် ယမန်နေ့က ပင့်ဖိတ်လက်ခံထားအပ်သော ဒါယကာတဦး၏ ဆွမ်းကိုမေ့လျော့နေဟန် တူသည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာတွေး၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား အလုပ်အကျွေးကောင်းတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း "ယမန်နေ့က ပင့်ဖိတ်လက်ခံထားအပ်သော ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို အလှူခံရန် ရှိနေပါသည်ဘုရား"ဟု လျှောက်ထားသောအခါ "ငါသိပါ၏ အာနန္ဒာ၊ဆွမ်းခံထွက်ရန်မဟုတ်ပါ၊ ငါတို့မြို့ပြင်လယ်ကွင်းသို့ သွားကြစို့"ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ပို၍အတွေးခေါင်သွားရသည်။

ဘုရားရှင်သည် လယ်ကွင်းကို နှစ်သက်၏။ လယ်ကွင်းမှ ဝန်းကျင်လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုး၏။ စိမ်းလန်းသော ကောက်ပင်မြင်ကွင်းကြီးများကို ရှုကြည့်၍ ဿမ္မာအာဇီဝ စစ်မှန်လှသော လယ်လုပ်သားကြီးများကို ချီးကျူးဘူး၏။ ဒါယကာလယ်မှူးသုဒ္ဓအား လယ်တရားဖြင့် ကယ်ချွတ်ခဲ့ဘူး၏။ အခွင့်ကြုံတိုင်း လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဘူးသည်လည်း မှန်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ယခု ကြွတော်မူမည်ဆိုသည့် အချိန်သည်ကား အချိန်အခါအားဖြင့် မသင့်နိုးယောင်တကား။ စောလည်းစောလှစွာ၏။ ရာသီဥတုကလည်း အေးမြလျက်ရှိပေသည်။ ထွန်ချိန် ယက်ချိန်မျှရှိသေး၍ လယ်ကွင်းတို့သည် မလှပ မတင့်တယ်လှသေး။သို့ပါလျက် ဤအချိန်တွင် လယ်ကွင်းသို့ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူမည် ဆိုသည်မှာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပါနည်း။ သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့၏ အလိုတော်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် လင်းလုလု မှောင်ရီရီ ဝိုးတဝါးအချိန်တွင်ပင် ဘုရားရှင်နှင့် နောက်တော်ပါ အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် မြို့ပြင်လယ်ကွင်းဆီသို့ ထွက်ကြွလာခဲ့ကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လယ်ကွင်းပြင်တနေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူလုံးကို မမြင်ရသေးသော်လည်း စေဟဲ့ တော့ဟဲ့နှင့် နွားမောင်း လယ်ထွန်လျက်ရှိသော လယ်သမားကြီးတဦး၏ အသံကို ကြားနေရသည်။ လင်းရောင်သန်းလာပြီဖြစ်၍ အနီးသို့ရောက်မှ အဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။ လယ်သမားလူရိုးကြီး သုမာနပေတည်း။

မိမိတို့၏ ဒါယကာတဦးပင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို ရိုးလွန်းသော ကြောင့် "လူရိုးကြီး သုမာန"ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ရတနာ သုံးပါး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ အခွင့်ကြုံတိုင်း ဇေတဝန်သို့ ချဉ်းကပ် တတ်သည်။ ရဟန်းတော်တို့ထံမှ စာသံ ပေသံ တရားသံ များ ကို သင်ယူ ရွတ်ဖတ်တတ်သူဖြစ်သည်။ အခြေအနေမပေးသေး ၍ ရဟန်း မဖြစ်နိုင်သေးသော်လည်း သင်ယူမှု လျင်မြန်သူ ဖြစ်သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အခွင့်ကြုံတိုင်း တတ်အားသမျှ ဆွမ်းစသည်ကို လောင်းလှူလေ့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ လက်နှင့် အလုပ်မပြတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အခွင့်ကြုံခွင့်နည်းပါးသည်။

သုမာန၏ လယ်ထွန်ခွင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရား ရှင်က "ကြိုးစားလုပ်ပါချည့် ဒါယကာ သုမာန"ဟု ပဋိသန္ထာရပြု လိုက်သောအခါ သုမာနက "ဩော်-ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာ နန္ဒာတို့ပါတကား၊ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်၊ မိုးရွာတုန်း ထွန်ချ ရသကိုး ဘုရား"ဟု ပြန်လျှောက်ယင်း ထွန်ကို လွှတ်၍ ရှိခိုး သည်။ ထို့နောက် "အရှင်တို့ လယ်ကွင်းထဲ ကြွလာတာ စော လှပါချည့်ဘုရား"ဟု ဆက်၍လျှောက်သည်။

ဘုရားရှင်က မည်သည့်ကိစ္စနှင့် လယ်ကွင်းသို့ လာကြောင်း ကို မိန့်ကြားတော်မမူပဲ "ငါတို့အတွက် သင့်လုပ်ခွင်မပျက်ပါ စေနဲ့ သုမာန"ဟုသာ မိန့်ကြားကာ ကန်သင်းရိုး တနေရာဆီ သို့ ကြွသွားတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် လူရိုးကြီး သုမာနက ဘုရားရှင်သည် မိမိထံသို့ အရေးတယူ လာရောက်တော်မူပေ သည်ဟု ယူဆကာ ဘုရားရှင်တို့ နောက်ပါးက အတန်ငယ်မျှ

ထက်ကြပ် လိုက်သွားသောအခါ ကန်သင်းရိုးတွင် သုံးဦးသား ရပ်မိကြ၏။

ထိုအခါ လူရိုးကြီးသုမာနအဖို့ အံ့စဖွယ် ဖြစ်ရသည်ကား ဘုရားရှင်ရပ်တော်မူသည့် ခြေတော်ရင်းအနီးတွင် အထုပ်တထုပ်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏ ထမင်းထုပ်ကား မဟုတ်ပေ။စော့လှပေသေး၏။ အဘယ်သူ၏။ အထုပ်ပါနည်း။

သုမာနအဖို့ ယင်းသို့ ဇဝေဇဝါရှိနေခိုက် ဘုရားရှင်က အထုပ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား-

"နောက်တော်လိုက်ပါ
အာနန္ဒာ။
အဆိပ်ပြင်းထန်
မြွေသဏ္ဌာန်ကို
ကောန်မြင်စုံ့ အာနန္ဒာ။ ။"ဟု ဂါထာ ကဗျာဖြင့် မေး

လိုက်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက-

"ဂုဏ်တော်ဝိသိဋ္ဌ
သုံးလူ့ထိပ်
အဆိပ်ပြင်းထန်
မြွေသဏ္ဌာန်ကို
ကောန်မြင်ပါ၏ဘုရား။ ။"ဟု ဂါထာ ကဗျာဖြင့်ပင် ပြန်

၍ လျှောက်ထားသည်။

လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ ထူးဆန်းသော အထုပ်ကို အာရုံစိုက်ခိုက်တွင် မိမိဝါသနာထုံလှသော ဂါထာကဗျာသံကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ထံမှပင် ကြားရသောကြောင့် ချက်ချင်း

ပင် ကျက်မှတ်လိုက်သည်။ မေ့မသွားရန် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် မျှထပ်၍ ဆိုနေခိုက်မှာပင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ ကြွသွားတော် မူကြသည်။

ဖြစ်ပုံကား ဤသို့တည်း။

(၂)

သာဝတ္ထိမှ သူကြွယ်အိမ်တအိမ်ကို ဒမြတစုက လယ်ကွင်းတောစပ် တနေရာမှနေ၍ ဥမင်ဖောက်ပြီး ခိုးယူသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ အထုပ်အထည် မြောက်မြားစွာရသည်။ ဥမင်လမ်းမှ ပြန်လာကြသောအခါ သစ္စာဖောက် ဒမြတယောက်က ရတနာ အထုပ်တထုပ်ကို ကဲ့ဝှက်သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လူရိုးကြီး သုမာန၏ လယ်ကွက်တွင် ဝေကြ ခြမ်းကြသည်။ဝေခြမ်းငြင်းခုံယင်းနှင့် သစ္စာဖောက်ဒမြ၏ ကဲ့ဝှက်ထားသော အထုပ် ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်တို့ လယ်ကန်သင်းတွင် တွေ့မြင်ရသော အထုပ်သည်ကား ဤအထုပ်ပေတည်း။

ဘုရားရှင်တို့ ကြွသွားသောအခါ သုမာနအဖို့ ထူးဆန်းသော အထုပ်အနီး၌ပင် အထုပ်ကိုကြည့်ယင်း စဉ်းစားခန်းဝင်လျက်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်တို့က မြွေဟုဆိုသည်။ မြွေအရှင်ဆိုလျှင် လှုပ်ရှားမှုမရှိသောကြောင့် မဟုတ်တန်ရာ။ မြွေအသေကို ထုပ်ထားသည်နှင့်လည်း မတူလှ။ ပသို့ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားသည်။

ပစ္စည်းတစုံတရာကို ထုပ်ထားသော အဝတ်သည် အထက်တန်းစား အဝတ်အထည်တခုဖြစ်၏။ မြွေသေတော့ ဟုတ်ဟန်

မတူ။ အထုပ်သည် ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့ စောစောစီးစီး ကြွလာကြပုံကလည်း ထူးခြားလှပါဘိ။ ယင်းသို့ မဝေခွဲနိုင်သော အတွေးများဖြင့် လူရိုးကြီး သုမာနသည် အထုပ်ကို မရဲတရဲကိုင်၏။ မရဲတရဲဖြေ၏။

အထုပ် ပြေသွားသောအခါ တွေ့ရသော ပစ္စည်းများကြောင့် သုမာနအဖို့ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြီး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် "အလိုလေး ဘုရား....ဘုရား" ဟု မြည်တမ်းလောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများပေတည်း။

သုမာနအဖို့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဆက်၍ စဉ်းစားရပြန်၏။ ဤပစ္စည်းများကို ဘုရားရှင်က လာရောက် စွန့်ကြဲလေသလော။ ဤသို့ကား မဖြစ်နိုင်။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သံဃာများအဖို့ ပရိက္ခရာမှလွဲ၍ ပစ္စည်းတစုံတရာမရှိကြသည်မှာ သံဃာတော်များနှင့် ရင်းနှီးပြီးသော မိမိအဖို့ သိပြီးဖြစ်၏။ နတ်ဒေဝတာ များကပင် လာရောက်မ,စလေသလော။

မိမိပိုင်နက် လယ်ကွက်အတွင်းသို့ အဆင်သင့် ရောက်ရှိလာသော ပစ္စည်းများကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဝမ်းသာရမယောင်ရှိပါ၏။ ကြားဘူးသည်ကား သောသက သူဌေးသည်လည်းကောင်း၊ မိမိကဲ့သို့ပင် လယ်လုပ်သားကြီး ပုဏ္ဏသည်လည်းကောင်း မိမိတို့၏ ပိုင်နက်မြေအတွင်းမှ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ရွှေငွေရတနာများ ထွက်ပေါ်၍လာကြကာ သူဌေးဖြစ်သွားကြသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မိမိထံသို့လည်း ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ဤရတနာများ ရောက်ရှိလာလေသလော။

ယင်းသို့သော ဇဝေဇဝါအတွေးဖြင့် ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ယူငင်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သောအခါ ပစ္စည်းနှင့် လက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လက်နှစ်ဖက်လုံးပင် အပေါ်သို့မြောက်ကာ တွန့်ဆုတ်သွားမိပြန်သည်။ အကြောင်းကား ယခုကလေးတွင်ပင် ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့က လျှိုဝှက်သော ပဟေဠိဂါထာ၊ အလင်္ကာပုံစံဖြင့် "အဆိပ်ထန်သောမြွေ"ဟု ညွှန်ပြ ရွတ်ဆိုသွားကြသည်ကို သတိရလိုက်သောကြောင့်တည်း။

တကြောင်းမှာလည်း လယ်သမားကြီး သုမာန၏ ပင်ကိုယ်ရိုးသားမှုနှင့် ကျောင်းတော်တွင် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်အများတည်းဟူသော သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းနေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိမပိုင် မိမိနှင့် မတန်မရာ မျက်လှည့်ပမာရောက်ရှိလာသော ပစ္စည်းအပေါ်၌ တဖက်တွင် တပ်မက်မှုလောဘစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည် မှန်သော်လည်း တဖက်တွင် တရားရှင် လူရိုးလူကောင်းစိတ်က ထိန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဤပစ္စည်းများကို တွေ့စက လူမသိသူမသိ မိမိပိုင်နက်သို့ အလိုက်သင့် ရောက်လာသော ပစ္စည်းများကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လောဘအရှိန်နှင့် ယူငင်သိမ်းပိုက်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ယခုသော် ပစ္စည်းများတွေ့ပါလျက် လက်နှစ်ဖက်ကိုပင် မြှောက်ကာ တွန့်ဆုတ်သွားခြင်းမှာ ပင်ကိုယ် လူရိုးလူကောင်းစိတ်က ထိန်းထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သုမာနသာ အကယ်၍ ချက်ချက်ချာချာ စဉ်းစားတတ်မည်ဆိုလျှင် မိမိအတွက် အန္တရာယ်ကင်းစေကြောင်း တစုံတခုပြုလုပ်မည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်

တိုင်က လက်ညှိုးညွှန်၍ "အဆိပ်ပြင်းထန် မြွေသဏ္ဍာန်"ဟု မှိန့်ကြားခဲ့သည်လည်းတချက်၊ ရတနာ့ထုပ်အနီးတွင် မသက်သာ ဘွယ်ရာ ခြေရာတို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်ရှိနေသည်လည်းတ ကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ ဤသို့ မစဉ်းစားတတ် မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။

ထိုအခိုက်မှာပင် "ဟောဟိုမှာ တွေ့ပြီဟိတ်၊ တွေ့ပြီကွ၊ မလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းထားကြ"ဟူသော အသံနှင့်အတူ မင်းမှုထမ်း အချို့ခေါင်းဆောင်သော မြို့သားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီ နှင့် ရောက်ရှိလာကြကာ သုမာနအား ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။ မင်းမှုထမ်းများက သုမာနအား ကြိုးဖြင့် ချည်တုပ်သည်။ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူသည်။ ပစ္စည်းရှင် ဖြစ်ဟန်တူသူက သုမာနကိုရိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သုမာနက တစုံတရာမခုခံ။ ထွက်ပြေးဘို့လည်း အမူအရာမျှပင်မပြ။ အခိုက်အတံ့ကလေး အတွင်း၌ပင် ရောက်ရှိတွေ့ကြုံလာရသော ဘုရားရှင်နှင့် အရှင် အာနန္ဒာ၊ ဤပစ္စည်းထုပ်၊ ဤလူအများကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှု စဉ်းစားယင်းဖြင့်ပင် တွေတွေကြီးနှင့် ပြုသမျှကို ခံသည်။

ပစ္စည်းကို လူဆိုးတို့ ဥမင်ဖောက်၍ ယူစဉ်က ပစ္စည်းရှင်တို့ မသိသော်လည်း သိသောအချိန်၌မူ ချက်ချင်းပင် သက်ဆိုင်ရာ တို့သို့ တိုင်ကြားကာ ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေရာခံလိုက် သောအခါ သုမာန၏အထံ၊ သုမာန၏ လယ်ကွက်တွင် ခြေရာ လမ်းဆုံးသည်။ ခြေရာလမ်းအဆုံးတွင် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပစ္စည်းယူသူကို လက်ပူးလက်ကျပ် တွေ့ကြုံဖမ်းမိသောကြောင့် ပစ္စည်းရှင်တို့ ဝမ်းမြောက်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိပစ္စည်းကို ယူရ သော် ကောဟူသောဒေါသဖြင့် ပစ္စည်းရှင်က သုမာနကို ရိုက်

သောအခါ ခေါင်းဆောင် မင်းမှူထမ်းကြီးက လက်ကာ၍ တားမြစ်လိုက်သည်။ အကြောင်းသော်ကား ပစ္စည်းရှော လူကိုပါ လက်ပူးလက်ကျပ် တွေ့ရှိ ဖမ်းမိနေပြီဆိုကာမူ စဉ်းစားဆင်ခြင် တတ်သော မင်းမှူထမ်းကြီးအဖို့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဘွယ်ရာ အကြောင်းအချက်များကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပေပြီ။

စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော မင်းမှူထမ်းကြီးအဖို့ မိမိတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ပင် ထွန်တုံးတန်းလန်းနှင့် လယ်ထွန်ဆဲ နွားနှစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ ဤလူကြီးသည် ဤကိစ္စ ဤပစ္စည်းများနှင့် အကြောင်းကြုံကြိုက်လာသူသာဖြစ်၍ ဤလယ်မြေကို ထွန်ယက်လျက်ရှိသော လယ်လုပ်သားကြီးသာ ဖြစ်ရမည်ဟု မင်းမှူထမ်းတွေးသည်။

တကြောင်းမှာလည်း လူဆိုး လူလိမ် လူမသမာတို့ မည်သည် မိမိတို့၏ ယုတ်မာ မှားယွင်းသော ကိစ္စကို လူမသိသော အချိန်၊ အထူးသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရဝန်ထမ်း တာဝန်ရှိသူတို့ မသိသောအချိန်၌ အဘယ်မျှ ဟန်ဆောင် ဖုံးအုပ် လူကောင်းသူကောင်း ဓာတ်ခုတ်၍ နေနိုင်စေကာမူ ယခုကဲ့သို့ လက်ပူးလက်ကျပ် မိသောအချိန်မျိုး၌မူ ပါးစပ်ကပင် ဖွင့်ဟဝန်မခံသေးစေကာမူ အမူအရာအားဖြင့် ကြီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်နှာပျက်စမြဲ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကိုလည်း လူဆိုးပရက္ခတို့နှင့် တွေ့ကြုံရဖန်များ၍ အပါးဝလျက်ရှိသော မင်းမှူထမ်းကြီး စဉ်းစားမိသည်။ ယခု တွေ့ကြုံနေရသော လယ်လုပ်သားကြီးမှာ အံ့အားသင့်ရုံသာရှိ၍ မရိုးသားသော မျက်နှာအမူအရာမျိုး မတွေ့ရ။

နောက်တကြောင်းမှာလည်း ဇေတဝန်နှင့် အဆက်အဆံရှိ

၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ၏ ဒါယကာစာဦးဖြစ်သော မင်းမှုထမ်းကြီးသည် ဇေတဝန်၌ ဤလယ်လုပ်သားကြီးကို ရံဖန် ဝိုးတဝါး တွေ့မြင်ခဲ့ဘူးပေရာ ,လူဆိုးသူခိုး တယောက်ဟု ထင်မှတ်ဖို့ရန် ဒွိဟသံသယ ရှိလာသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ တွေးခေါ်ခြင်းများသည် မိမိအလုပ်မဟုတ်။သက်ဆိုင်ရာ တရားသူကြီးများ၏ အလုပ်သာဖြစ်ပေရာ အမြင်အားဖြင့် ပစ္စည်းရော လူကိုပါ မိလျက်ရှိသောကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးသို့ သက်သက်ညှာညှာနှင့် ရောက်ရှိဖို့သာ မိမိတတ်နိုင်ပေမည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှမသိရပါဘူးခင်ဗျား"ဟု သုမာနက အသံတိုးတိုးတိမ်တိမ်နှင့် ပြောလိုက်သောအခါ ပစ္စည်းရှင် ဖြစ်ဟန်တူသူက "သူခိုးဆိုတာ ဘယ်သူခိုးမှ ကျွန်တော်သူခိုးပါလို့ ပြောဘူးလို့လဲ၊ ပစ္စည်းရောလူပါ လက်ပူးလက်ကျပ် မိနေတာကိုတောင် ကျွန်တော် ဘာမှမသိရပါဘူး ခင်ဗျားတဲ့။ ဟားဟား"ဟု သရော်လိုက်သည်။

"ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်လယ်ကွက်ထဲ ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်လဲ မသင်္ကာလို့ ကြည့်နေတုန်း"

"တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့။ ပစ္စည်းတွေက ခြေထောက်ပေါက်ပြီး မင့်လယ်ထဲ ရောက်လာကြသတဲ့လား"

ဤနေရာ၌ လယ်သမားကြီး သုမာနက ယနေ့နံနက် လူလုံးမကွဲမီ အချိန်ကပင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ မိမိလယ်ကွင်းသို့ ကြွရောက်လာကြပုံ အတွေ့အကြုံကိုပါ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမည်လားဟု စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ကံမကောင်းအကြောင်း မသင့်၍ ဆိုက်ရောက်လာသော မိမိ၏အရှုပ်အထွေးထဲသို့ အလွန်သန့်ရှင်းတော်မူကြသော အရှင်များအား ဆွဲ၍

မထည့်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဖြစ်လာသမျှ အကြောင်းကို ခေါင်းစင်း၍ပင် ခံတော့မည်။ သို့ရာတွင် ခမ္မောဟဝေရက္ခတိ ဓမ္မစာရိဟု ဘုရားရှင် ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း တရားကို တရားသည် စောင့်ရှောက်ကောင်းပါ၏ဟု အားတင်း၍ ငြိမ် ငြိမ်သက်သက်ပင် နေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ရှေ့ဆောင်မှူထမ်းကြီးက "ကဲ-ပစ္စည်းလဲတွေ့ပြီ၊ လူကိုလဲမိပြီ။ ကျုပ်တို့အလုပ်က သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးကို တင် ဘို့ပဲရှိတော့တယ်။ သွားကြစို့"ဟု ဆိုကာ သာဝတ္ထိမြို့တွင်း ဘက်သို့ သုမာနကို ချည်နှောင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သုမာနက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု တစုံတရာမပြု၊ အေးဆေးစွာ လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထွန်တုံးတန်းလန်းနှင့် နွားနှစ်ကောင် ကို ထွန်တုံးမှ ဖြုတ်၍ အနီးရှိ မြက်ခင်းသို့ လွှတ်ပေးရန် တောင်းပန်သောကြောင့် မင်းမှုထမ်းတယောက်က လွှတ်ပေး ခဲ့သည်။

(၃)

လယ်လုပ်သားကြီး သုမာန၏ အမှုသည် ထိုနေ့နံနက်တွင် ပင် သာဝတ္ထိ၏ အမြင့်ဆုံး ရုံးတော်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်၏။ အမြင့်ဆုံးရုံးတော်မှသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အမှုဖြစ်သည်။ မဟာဗန္ဓုလ၏ ရုံးတော်တည်း။

သာဝတ္ထိ၏ ဥပဒေအရ ခိုးမှုတခု ထင်ရှားခဲ့သော် ပြစ်ဒဏ် မှာ သေဒဏ်ပင်ဖြစ်၏။ သေဒဏ်ကို ကယ်နုတ်နိုင်သူမှာ ဘုရင် မင်းမြတ်ပင် ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် သေဒဏ်ဟူသည်မှာ အုပ်ချုပ်သူတို့အတွက် ဥပဒေအရ မလွှဲသာမရှောင်သာ ချမှတ်

ရသော ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သော်လည်း မတော်တဆ မှားယွင်းခဲ့လျှင် အဖိုးတန်သော လူ့အသက်တချောင်းအတွက် ပြင်ဆင်နိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ထိုယ်တိုင် ကယ်တင်ခွင့်ကြုံလျှင် ကယ်တင်နိုင်ရန်လည်းကောင်း သေဒဏ် ချမှတ်ခံရပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်ခန့် ဆိုင်းငံ့ရသည်။

မဟာဗန္ဓုလဟူသည် သာဝတ္ထိမျှသာမက ဝန်းကျင်နိုင်ငံများစွာသို့ပင် ကျော်ကြားလှသော စစ်သူကြီးဖြစ်၏။ စစ်သူကြီးအဖြစ်မျှသာမက ဖြောင့်မတ်ရိုးသား တရားမျှတမှုတွင်လည်း ကျော်ကြားလှသူ ဖြစ်သည်။

သာသနာတော် ထွန်းကားလာသော ယနေ့အချိန်တွင်မူ ဘုရားရှင်၏ ဗြဟ္မစိုရ်လမ်းစဉ် တည်းဟူသော တရားမမ္ဘစက်အောက်၌ အရေးပါသောနိုင်ငံကြီး အားလုံးလိုလိုပင် တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ ရွှေလမ်း ငွေလမ်း မေတ္တာလမ်း ဖောက်ကြကာ စစ်မက်ရေးရာ နည်းပါးလာသည်တကြောင်း၊ သာဝတ္ထိ၏ ရှိရင်းစွဲအမြင့်ဆုံး တရားရေးအဖွဲ့သည် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ထူပြောမှုဖြင့် နာမည်ပျက်လျက်ရှိသည်တကြောင်း တို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်ဖြင့် အလုပ်နည်းပါးလျက်ရှိသော ကျောင်းနေဖက် ငယ်ဖော် လူရိုးကြီး မဟာဗန္ဓုလအား တရားရေးတာဝန်ကို လွှဲအပ်ထားသောကြောင့် မဟာဗန္ဓုလအဖို့ တရားသူကြီးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရချိန် ဖြစ်သည်။

ယနေ့နံနက်ပိုင်း တရားခွင်သို့ တင်လှာသော လယ်သမားကြီး သုမာနကို မြင်လိုက်စဉ်ကပင် သုမာန၏ ရိုးသားသောအသွင်အပြင်ကို မြင်ရ၍လည်းကောင်း၊ တရားစွဲတင်လှာသော မင်းမှုထမ်းကြီးထံမှ သက်ညှာသော လျှောက်တင်စွဲဆိုချက်နှင့် ငြင်သာသော အပြုအမူများကို တွေ့ရ၍လည်းကောင်း

ဤသူသည် ခိုးသူတရားခံ စင်စစ်မဖြစ်နိုင်ဟု မဟာဗန္ဓုလ စဉ်းစားမိပါ၏။ သို့ရာတွင် တရားရုံးမျက်လုံး၊ တရားရုံး အဆုံးအဖြတ်ဟူသည်မှာ ထင်မြင်ချက်ဟူသည့် ဖြစ်ပွားမှု အချက်အလက်မှ ကောက်ယူရသော ဒုတိယ ကိစ္စဖြစ်၍ ဖြစ်ပွားမှု အချက်အလက်သည်သာ ပဓာနဖြစ်ပေရာ သုမာန၏ မှုခင်းမှာ ပစ္စည်းရောလူပါ လက်ပူးလက်ကျပ် တပြိုင်နက် ဖမ်းမိထားသည့်အချက်၊ သုမာနဖက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာ သက်သေတစုံတရာမရှိလေသည့် အချက်တို့ကြောင့် သက်သေမျိုးစုံဖြင့် ခိုင်လုံ ချည်တုပ်မိလျက်ရှိနေသော ခိုးမှုအတွက် မလွဲသာမရှောင်သာ သေဒဏ်ပြစ်ကိုသာ ချမှတ်လိုက်ရတော့၏။

သို့ရာတွင် သေဒဏ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ရက်သတ္တပတ် ဆိုင်းငံ့ပြီးမှ ပေးရန်နှင့် မြို့ကို လှည့်လည်ရာ၌ သက်ညှာစွာ ပြုမူရန် သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းကြီးအား နားလည်မှု ပေးလိုက်ရသည်။ အကြောင်းကား သာသနာတော် ထွန်းကားလျက်ရှိသော သာဝတ္ထိ၌ သေဒဏ်ပေးလောက်သော ပြစ်မှုဟူသည် တနေ့တခြား နည်းပါးလာခဲ့ပေရာ သေဒဏ်ပြစ်မှုရှင် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါတွင်လည်း ဆိုးလိုခိုးလို ကြောက်ရွံ့စေခြင်းအလို့ငှာ ပြစ်မှုရှင်အား အချက်အချာ မြို့တွင်းနေရာတို့၌ လှည့်လည်၍ ပြသကြေငြာရသော ထုံးစံတရပ်သည် သာဝတ္ထိ၌ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဖန်လာသော ကံကြမ္မာဖြင့် သုမာနအဖို့ သေလမ်းသို့ မြန်းရတော့မည်မှာ သေချာ၍နေသောကြောင့် မိမိအားထားရာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးမှ တပါး အခြားအားကို ဘွယ်ရာမရှိလေတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ လမ်းဆုံးလမ်းခွတို့တွင် မိမိကို ဖမ်းဆီးခဲ့

သော မင်းမှုထမ်းကြီးက ဦးဆောင်၍ ထုံးစံအတိုင်း လှည့်လည်ပြသသောအခါ လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ သက်ညှာစွာပင် ဖြစ်စေကာမူ ရံဖန်ရံခါ မိမိကိုယ်ပေါ် သို့ကျရောက်လာသော ကြိမ်ဒဏ်ကိုမျှလည်း ဂရုမထား။ သုမာန၏ နှုတ်ဖျားမှ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်လျဉ်းသော မိမိရရှိသမျှ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုလျက်ရှိ သည်ကိုသာ ကြားကြရသည်။

ခလုတ်ထိမှ အမိတဟူသကဲ့သို့ နဂိုက အဘယ်မျှ ဆိုးသွမ်းရုန့်ရင်းသူပင် ဖြစ်စေကာမူသေဒဏ်သင့်လာသောအခါ၌ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ မိဖကိုတမ်းတခြင်း၊ ပုတီးလက်စွဲခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော်စသော ကောင်းရာကောင်းနိုး ထင်သမျှ ရွတ်ဖတ်ခြင်းတို့ မည်သည်မှာ လူမိုက်နောက်မှ အကြံရသူ မှန်သမျှတို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်ရကြားရသူ ပရိသတ်အဖို့သော်လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့်ယခုလို ဒုက္ခိတအကျဉ်းသားများနှင့်မပြတ် ဆက်ဆံရသော ရာဇဝတ်မှုထမ်းကြီးများအတွက်သော်လည်းကောင်း ရိုး၍ နေသော်လည်း ယခုသုမာန၏ အထံမှ ကြားရသော အသံတခုမှာကား ဆန်း၍နေ၏။

ထိုအသံမှာ အများထုံးစံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ စသည်လည်း မဟုတ်၊ နမောတဿလည်း မဟုတ်၊ ဣတိပိသောမျှလည်း မဟုတ်။ ယနေ့နံနက်ခင်းကမှ ယခုကြောင်းရပ်နှင့် ဆက်စပ်ကာ ဘုရားရှင်၏ နှုတ်ကပါတ်တော်မှ ကြားနာသင်ယူခဲ့ရသော-

"နောက်တော်လိုက်ပါ

အာနန္ဒာ

အဆိပ်ပြင်းထန်

မြေသဏ္ဍာန်ကို
ကောန်မြင်စုံ အာနန္ဒာ။ ။"
"ဂုဏ်တော်ဝိသိဋ္ဌ
သုံးလူထိပ်။
အဆိပ်ပြင်းထန်
မြေသဏ္ဍာန်ကို
ကောန်မြင်ပါ၏ဘုရား။ ။"

ဟူသော ဂါထာလိုလို ကဗျာလိုလိုနှင့် လယ်လုပ်သားကြီး သုမာနထံမှ အောင်မြင်သောအသံဝါကြီးဖြင့် အေးအေးနွဲ့နွဲ့ တွဲ့တွဲ့သာသာ ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်ကို ကြားကြရသည်။

သာသနာတော် ထွန်းကားရှိ အရိယာ ကိုးကုဋေမျှပင်ရှိသည်ဟု စာရင်းအတင်ခံရသော သာဝတ္ထိသားတို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များထံမှ သူတပါး မကြားမသိရသေးသော တရားအသစ်အဆန်း တပုဒ်ကို ကြားနာရသည်ဆိုလျှင် ဂုဏ်ယူမဲ့ဖြစ်သည်။ နှစ်သက်မဲ့ဖြစ်၏။ ယခု အကျဉ်းသားကြီး သုမာနထံမှ ကြားရသောအသံမှာ သာယာနာပျော်ဘွယ်ရှိသည်နှင့်အတူ အသစ်အဆန်းလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြသည်။ ပရိသတ်ကို အပထား၍ ရာဇဝတ်သားထိန်းအမှုထမ်းကြီးပင်လျှင် ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။

သူ့အလင်္ကာကဗျာမှာ ဤလို ဒုက္ခတွေ့ချိန်မျိုးတွင် ရွတ်ဆိုသော ဘုရားရှိခိုး အားကိုးအားထားပြုသည့် စာလည်းမဟုတ်။ တရားဟုလည်းမဆိုသာ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်ကြီးတို့၏ အမည်များကို အသုံးပြုထားသည်။ ဘုရားရှင်က မေး၍ အရှင်အာနန္ဒာက ဖြေပုံဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အဓိပ္ပါယ် ရှိသည်ဟုလည်း မပေါ်လာ။

ရှေးအခါကလည်း ဤဂါထာ ဤကဗျာ ဤတရားမျိုးကို မည်သူထံကမျှ မကြားကြစဘူးခဲ့။ ဆန်းသစ်လှသည်။ ဤအကျဉ်းသားကြီးသည် ဤအလင်္ကာ ကဗျာကိုမည်သူ့ထံမှ မည်သို့မည်ပုံ အကြောင်းပြု၍ ရရှိခဲ့လေသနည်း။

ထိုကြောင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ် သိလိုနေသည့် ဆန္ဒကို ယူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သိလိုလှသဖြင့် လည်းကောင်း ရာဇဝတ်မှုထမ်းကြီးက "အို-ရာဇဝတ်သား သုမာန။ သင့်ဂါထာမှာ ထူးခြားလှပါဘိ။ သူမျှားတကာမှာ ဤသို့ အချိန်အခါမျိုးတွင် ကိုးကွယ်ရာ ဂါထာများကိုသာ ရွတ်ဆိုကြသည်။ သင့်ဂါထာသည်ကား ကိုးကွယ်မှုနှင့်မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ဟန်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်ကြီးတို့၏ အမည်တော်များကို အ သုံး ပြု ထား သည် ကို ကြားရသည်။ မည်သို့အဓိပ္ပါယ်ရှိ၍ မည်သူ့ထံမှရသော ဂါထာပါနည်း"ဟု မေးလိုက်သည်။

"မည်သို့ အဓိပ္ပါယ် ရှိသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ သိသည်ဆိုလျှင်လည်း ဝိုးတဝါးမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ထံမှ ကြားနာရရှိခြင်းဖြစ်၍ ရရှိသောအချိန်မှာ ယနေ့နံနက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။"

"အလို....ကြီးကျယ်လှပါချည့်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ထံမှ ရသည်ဆိုပါကလား။ ဟယ်-ရာဇဝတ်သား သေရအံ့ဆဲဆဲ၊ ရာဇဝတ် မှုခင်းတန်းလန်းကြီးနှင့် ကုသိုလ်မှုကို စိတ်မကူးပဲနှင့် မုသားပြောရသလော၊ သို့မဟုတ် သွေးရူးသွေးတန်း ပြောသလော"

"မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်မရှုးပါ၊ မုသားမဆိုပါ။ အမှန်ကိုပင် ပြောဆိုပါသည်"

"ဟယ်-ရာဇဝတ်သား။ ။ဘုရားရှင်ထံမှ ရသည်ဆိုသည်မှာ ရှိစေဦးတော့၊ ယနေ့နံနက် ရသည်ဆိုသည်မှာကား ယနေ့နံနက်အစောကြီးကပင် သင်သည် ရာဇဝတ်ကောင် ဘဝသို့ရောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ပါလျက် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့သည် ဆိုသည်မှာကား သင်မုသားဆိုသည် မဟုတ်သလော"

"မဆိုပါ အမှန်ကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့နံနက်အစောကြီးပင် ကျွန်တော် ရာဇဝတ်ဘေး သင့်ခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ရာဇဝတ်ဘေးမသင့်မီ ထိုထက်စောစောပင်လျှင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် ကျွန်တော်၏ လယ်ကွင်းသို့ ကြွရောက်လာကြ၍ ယခု ကျွန်ုပ်ရွတ်ဆိုသော အလင်္ကာဂါထာကို တယောက်တပြန် ရွတ်ဆိုကြပါသည်ကို ကျွန်ုပ်ကျက်မှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်"

"သင့်စကားသည် လှပါ၏။ ချောမောပါ၏။ သို့ရာတွင် လုပ်ကြံပြောဆိုခြင်းမျှဖြစ်၍ သင့်အမှုကိစ္စသို့ ဘုရားရှင်ကိုပင် မုသားဆိုရာသလော"

"မဟုတ်ပါ ၊မုသားမဆိုဝံ့ပါ။ ဤကိစ္စ ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် ဇေတဝန်တွင်ပင် သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြသောကြောင့် အလွယ်တကူပင် မေးလျှောက်ကြည့်နိုင်ကြပါသည်။ မဟုတ်မှန်ခဲ့သော် ကျွန်တော်သည် ဆယ်သက်ဆယ်ပြန်ပင် ရာဇဝတ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါ၏"

"ကောင်းပြီ။ သင့်စကားရှိစေ။ ဘုရားရှင်ထံသို့ မေးမြန်းရန် ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ ငါတို့ လျှောက်ထားမည်"

(၄)

ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စတော့ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤလယ်သမားကြီးအထံသို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိုးမလင်းမီ နံနက်အစောကြီး ရှိန့်တို့ကို ကျော်နင်း၍ ကြွတော်မူသည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ရာဇဝတ်ဝန်ထမ်းကြီး သံသယရှိသည်။

တဖက်ကလည်း ဝမ်းမြောက်၏။ အကြောင်းကား သက်သေရှိ၊ ပစ္စည်းနှင့် ထက်ကြပ်မိ၍ ရာဇဝတ်သားဘဝ ရောက်လာရသော်လည်း ဤလယ်လုပ်သားကြီး၏ ရိုးသားမှုကို ယုံကြည်ခဲ့ရာတွင် ယခုသော် သူ့စကားအတိုင်း မှန်ခဲ့ပါလျှင် ရာဇဝတ်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ထွက်ပေါက်ကို တွေ့ရလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ တွေ့ကြုံရပုံ အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်တင်သောအခါ ကောသလ ဘုရင်အဖို့လည်း လျှောက်ထား စုံစမ်းဘို့ရန် အခက်အခဲမရှိ။ အကြောင်းသော်ကား ကောသလဘုရင်သည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ မပြတ်လိုလို သွားရောက်ဆည်းကပ်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ ညဥ့်ဦးပိုင်းတွင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ကောသလဘုရင် ရောက်ရှိ၍ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က....

“မှန်ပေသည် ဒကာမင်းမြတ်။ ။ယနေ့နံနက်အစောကြီးပင်လျှင် ငါနှင့်အာနန္ဒာတို့သည်လယ်လုပ်သားကြီး သုမာနလယ်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ လယ်ထွန်လျက် ရှိသောသုမာနအား တွေ့ကြရသည်။ ငါနှင့် အာနန္ဒာတို့သည် ဂါထာအလင်္ကာတပုဒ်ကို အမေးအဖြေပုံစံဖြင့် ရွတ်ဆို ဟောကြားကြ

သောအခါ သုမာနက သင်ဆို အရကျက်ယူသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ စင်စစ်သော်ကား ယနေ့နံနက်ဖြစ်ရပ်မှာ သုမာန၏ ဘဝဝဋ်ကြွေးအရ ဆိုက်ရောက်လာသော ကံကြမ္မာ၏ ဝိပါက်မျှသာဖြစ်၍ သူ့တွင်အပြစ်မရှိပါ”ဟု မိန့်ကြားသည်။

“အံ့ဘွယ်ပါပေ အရှင်မြတ် ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်သည် သတ္တဝါတို့အား တရားဖြင့်သာ ကယ်တင်သည်မဟုတ်၊ ကိုယ်တော်တိုင် အားထုတ်မှုဖြင့်လည်း ကယ်တင်သူဖြစ်ပါပေသည်။ သုမာနအဖို့ ဤအမှုတွင် အရှင်မြတ်ကဲ့သို့သော သက်သေကိုသာ မရရှိခဲ့ပါသော် အသက်သေရတော့မည် အမှန်ဖြစ်သည်။ ယခုသော် အရှင်မြတ်ကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေကောင်းကိုရရှိသဖြင့် ရာဇဝတ်ဘေးမှ သုမာန ကင်းလွတ်ပါပြီဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကာ သုမာနအား အကျဉ်းသားဘဝမှ ချက်ချင်းပင်ကင်းလွတ်စေလိုက်သည်။

အကျိုးကား လူရိုးကြီးသုမာနသည် ရာဇဝတ်ဘေးမှ လွတ်သည့် ထိုနေ့ညမှာပင် သံသရာ၏ ဘေးဒုက္ခကို တွေ့မြင်ကာ ကောသလဘုရင်၏ အကူအညီဖြင့် ရဟန်းတော် အရှင်သုမာန အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘုရားရှင်အဖို့လည်း ယခင်က လယ်မှူးကြီး သုဒ္ဓအား အလားတူ ကယ်ချွတ်ခဲ့ဘူးသည်နှင့် ဆက်၍ “လယ်လုပ်သားဦးကြီးတို့သခင် ဘုရားရှင်” ဟူသော ဂုဏ်တရပ်ဖြင့် ပြောစမှတ်ပြုလာကြသည်။ ။

အလံပြဆရာကြီး

အလံပြာဆရာကြီး

(၁)

အကယ်၍သာ ဤကမ္ဘာ၌ အလံပြာ အသင်းဟု အမည်ပေး၍ မယားကြောက်ရသူများအသင်းကို ဖွဲ့စည်းနိုင်မည် ဆိုလျှင် အကြီး ဆုံးသော အသင်းအဖွဲ့ကြီး ဖြစ်လာဘို့ ရှိသည်။ အကြောင်းသော်ကား ယေဘုယျ ယောကျ်ားများသည် အိမ်ထောင်ပြု၍ အပင်အပတ်လည်ကာ အသား ကျလာသော အခါ၌ မယားကြောက်ရသူချည့်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အားကောင်း မောင်းသန် ဘုရားဆုပန်၊ ဗြဟ္မာ ဆုပန် အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်မင်းယောကျ်ားများ ဖြစ်ပါလျက် အား အင် သေးသေးနှင့် ယောကျ်ား၏ အလုပ်အကျွေး ခံမျှသာ ဖြစ်သော မယားကို အဘယ့်ကြောင့် ကြောက်ရပါသနည်း။ ဤနေရာ၌ ယောကျ်ားများသည် ဖွင့်မပြောကြ သော်လည်း မယားများကို ကြောက်ရဖို့ရန် တူညီသော အားနည်းချက် ဘချက်ရှိသည်။ ယင်းအားနည်းချက်ကို အခြားသူများ မသိသော်လည်း သို့မဟုတ် အခြားသူများကို အသိမပေးဝံ့သော်လည်း သို့မဟုတ်အခြားသူများ မသိဟု ထင်နေသော်လည်း

မိမိမှ လွဲလျှင် အရင်းနှီးဆုံးသောမယားဖြစ်သူက သိရှိနေခြင်း ကြောင့်ပင်တည်း။

မိန်းမဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သူကိုပင်ဖြစ်စေ၊ မကြောက်သော သူများ ရှိပါ၏။ လောကပြစ်မှန်သမျှအပထား၍ ကိလေသာ ပြစ်ပင် ကင်းစင်လျက်ရှိသော သူတော်ကောင်းများဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား စိတ်ရောလူပါ၊ သို့မဟုတ် ရုပ်ရော နာမ် ပါ ကိလေသာပြစ်၊ လောကပြစ် ကင်းစင်ခြင်းသည် အကြောက် တရားကင်းမဲ့ခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းရပ်ဖြစ်သည်။

နောက်တမျိုး ရှိနိုင်သေး၏။ ပညာဉာဏ်နည်းပါး မိုက်လုံး ထွား၍ အသိတံခါး ပိတ်လျက်ရှိသော တိရစ္ဆာန်လို လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မယားကြောက်ရခြင်းသည် အသိဉာဏ် ရှိသူဖြစ်သောကြောင့် ပညာရှိဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက် ချနိုင် သေးသည်။

မိန်းမ များကပေသည့် သူတို့၏တူညီသော ပင်ကိုယ်စရိုက် သဘာဝတခုမှာ သူရို့အလိုသို့ လိုက်ပါမိပြီဆိုလျှင် သို့မဟုတ် အကြင်ယောကျ်ားတယောက်၏ လိုအပ်သမျှသော အကြိုက်သို့ လိုက်ပါပြီးသည်ဆိုလျှင် လေးကျွန်းလုံးကို စိုးမိုး ပိုင်သသော စကြာဝတေး မင်းကြီးလို ယောကျ်ားမျိုးကို သော်မှလည်း မထေမဲ့ ပြုတတ်သည်ဟူသော နီတိ စကားတရပ် ရှိသည်။ ထို စကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်၏ ဟု မယားကြောက် ယောကျ်ားတို့ ဝန်ခံကြသည်။

ဤသည်တို့ကား ပညာရှိ ဗြဟ္မဏကြီး ဘာရဒွါဇ၏ အတွေး အခေါ် များဖြစ်၏။ အကြောင်းကား ဗြဟ္မဏကြီးသည် မယား ကြောက်ရသူဖြစ်၏။ သူ့စကားသူ့အတွေးအခေါ်ကို သူ့မိတ် ဆွေ အခြားဗြဟ္မဏဆရာကြီးတို့ကလည်း ချွင်းချက်မရှိ ထောက်

ခံသည်။ အကြောင်းသော်ကား သူ့မိတ်ဆွေ ပြဟ္မာဏဆရာကြီး တို့သည်လည်း မယားကြောက်များချည့် ဖြစ်ကြသော ကြောင့်တည်း။

အဖိုးကြီးဘာရဒွါဇက၊ အဖွားကြီး မနဥ္စာနီကို ကြောက်ရသော အခြား အကြောင်းအချက် တရပ်ရှိပေသေး၏။ ထိုအကြောင်းမှာ ဘ၀ရေစက်အရ တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်ခဲ့ကြရသော်လည်း တွေ့စဉ်ကပင်အဖိုးကြီးက အမယ်ကြီးအောက် ဂုဏ်အားဖြင့် တထစ်လျော့ တပန်းရှုံး နေခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းသော်ကား မျိုးရိုးကိစ္စရှုပ်ပွေထန်သည်းလှသော သူရို့ပြဟ္မာဏတို့၏ အယူအရ အမျိုးသမီးကလေး မနဥ္စာနီ၏ အနွယ်က ပြဟ္မာမင်း၏ဦးထိပ်မှ ထွက်ပေါ် ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်၍ ဘာရဒွါဇကမူပြဟ္မာမင်း၏ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူ ဖြစ်သည်။ မိမိထက်အမျိုးအဆင့်မြင့်သူကို ရရှိ၍ ၀မ်းမြောက် ဂုဏ်ယူရမယောင် ရှိသော်လည်း မျိုးစွဲစိတ်ခေတ်အရ ဆင်ဖြူ မျက်နှာ ဆင်မဲ မကြည့်၀ံ့ဆိုသကဲ့သို့ မယားကြောက်အဖြစ် အဖတ်တင်နေခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ယောကျ်ားများသည် အဘယ့်ကြောင့် မယားကို ကြောက်ရသည်ဟူသော မယားကြောက်ဒဿနိက အတွေးအခေါ် ပိုင်းမျှကို မိတ်ဆွေပညာရှိများနှင့် ဆွေးနွေးစကားတန်းတင်ခြင်းမျှဖြစ်၍ မိမိတို့သည် မယားကို ကြောက်ရသူများ ဖြစ်ပါသည်ဟူသောသရုပ်မှန် အချက်ကိုကား ဘာရဒွါဇ ရော အခြား ပြဟ္မာဏကြီးများကပါ မည်သည့်အခါမျှ ဖွင့်၍ မပြော၊ အကြောင်းမူကား မယားကို အဘယ်မျှကြောက်ရသူ ဖြစ်စေကာမူ မယားကြောက်ဟူသော အသိကိုမူ မည်သည့် ယောကျ်ားမျှ ဖွင့်ထုတ်လက်မခံလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖွင့်၍ပင် မပြောကြသော်လည်း အခြား ယောကျ်ားများထက် မိမိကမယားပိုကြောက်ရသူဖြစ်သည်ကိုအများသိသည်။ အခြားမယားများထက် မိမိမယားက မိမိအား ပို၍ နိုင်လေ့ရှိသည်ကို သိကြသည်။ အိမ်က အမယ်ကြီးသည် အပြစ်ကလေးစိုးစဉ်းမျှ တွေ့သည်ဆိုလျှင်ပင် ကြက်ခေါင်းဆိပ်မခံဆိုသကဲ့သို့ ပိုးစိုးပက်စက် ဒက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောလိုက် မြည်လိုက်တတ်သည်။

သက်ကြီးပိုင်းရောက်၍ အခြေအနေ ပြောင်းလဲ ခိုင်မြဲလာခါမှ သည်အမယ်ကြီး ပိုဆိုးလာသည်ဟု အဖိုးကြီး ဘာရဒွါဇထင်သည်။ အကြောင်းကား သာဝတ္ထိတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားလာရာ၌ ရှင်ဂေါတမနှင့်တွေ့ကာ ရှင်ဂေါတမ၏တရားကို တချို့မျှ ကြားနာပြီးသည့်နောက်တွင် အမယ်ကြီးသည် မိမိတို့ မိရိုးဖလာ ဗြဟ္မဏ ဘာသာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဖက်သို့ သိသိသာသာကြီး ကူးပြောင်းသွားသောကြောင့်တည်း။

သာမန်ကူးပြောင်းရုံမျှမဟုတ်။ အဖွားကြီးသည် သောတာပန်အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ပြီးသည်ကိုကား ဘာရဒွါဇတို့မသိရှာ။

ပြောင်းသည်မှာ ပြောင်းပါစေတော့။ သားတွေ မြေးတွေ တပြုံတခေါင်းနှင့် သည်အသက်သည်အရွယ်ကျမှတော့ ထူးထူးထွေထွေ မပြောလိုတော့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာကား ရှင်ဂေါတမအား မိမိဖာသာ တသီးတခြား ကိုးကွယ်သမှုပြုနေရုံမျှနှင့်မပြီး၊ မိမိကြီးစိုးသည့် ဤအိမ်တွင် ထစ်ခနဲရှိတိုင်း ရှင်ဂေါတမသို့ ရည်ညွှတ်သော "နမောတဿ" ကို သည်အမယ်ကြီး မပြတ်ရွတ်ဆိုနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ခလုတ်တိုက်လျှင် "နမောတဿ" ဟု ရွတ်၏။ အိုးခွက်ပစ္စည်းတခုခုကျသံကြားလျှင် "နမောတဿ" ကို ဆို၏။ ယုတ်စွ

အဆုံး ကလေးငိုသံကြားလျှင်ပင် "နမောတဿ"ဟု ဆိုတတ်လေသည်။

ပို၍ဆိုးသည်ကား ချေဆတ် သောအခါများတွင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ ချေဆတ်ပြီးသည်နှင့် နမောတဿမျှ မကပဲ "နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ"ဟု ရှည်ရှည်လျားလျား သူ့ဘုရားရှိခိုး အပြည့်အစုံကို ရွတ်ဆိုလေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တခါတရံချေဆတ်ခြင်းသည်နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှဆက်၍ ချေဆတ်တတ်ရာ ထိုနှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်အကြားအကြားတို့တွင် ဤနမောတဿကို အတင်းလု၍ဆိုသူများကို နားငြီးလောက်အောင် ကြားရသည်။

ချေဆတ်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းသောလက္ခဏာတရပ်ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းမှုကိုပြသောလက္ခဏာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစုံတယောက်ချေဆတ်သည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဗြဟ္မဏတို့၏ အစဉ်အလာအားဖြင့်တွေ့မြင်ရသူလူကြီးမိဘတယောက်က သို့မဟုတ် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်စေ "ဇီဝတု" "အသက်ရှည်ပါစေသတည်း"ဟု ဆိုမြည်ဆုပေးရစမြဲဖြစ်သည်။

ယခုသော် အိမ်က အမယ်ကြီးအဖို့ကား ရှင်ဂေါတမနှင့် တွေ့ဆုံပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ရိုးရာအစဉ်အလာကို ပယ်ဖျက်ကာ ဇီဝတုနေရာ၌ နမောတဿကို အစားထိုးမြည်တမ်းလာသည်ကို ကြားကြားနေရသည်။ သာမန် အမှတ်မဲ့ ရွတ်ဆိုလိုက်သော နမောတဿမျှ မဟုတ်၊ အမှတ်ထင်ထင် သတိတရဖြင့် နမောတဿမှ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿအထိ တမင် ရွတ်ဆိုသော အသံကို ကြားပြင်းကပ်စွာ ကြားကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင်အလံပြာဆရာကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မပြောဝံ့။ အောင့်၍သာနေရသည်။

(၂)

သည်ကိစ္စတွင်တော့ အောင့်ထား၍မဖြစ်၊ စိတ်မောင်းတင်ကာ အမယ်ကြီးကို ဖွင့်၍ ဆွေးနွေးရလိမ့်မည်ဟု ဘာရဒွါဇ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ပြီးဆွေးနွေးမထား၍ အမယ်ကြီး ကန့်လန့် လုပ်ခဲ့သော် ပညာရှိ ဗြဟ္မဏကြီးတို့ လူပုံ အလယ်တွင် မိမိအဖို့ လှလှကြီး အရှက်ကွဲရတော့မည်ကြောင့် ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ဗြဟ္မဏအနွယ် အိမ်ကအမယ်ကြီး ရှင်ဂေါတမ၏ လူဖြစ်သွားသည်ကို ရင်းနှီးသူ အချို့မှတပါး မိတ်ဆွေအားလုံး မသိကြသေး။ ဖိတ်ကြားထားသော မိတ်ဆွေများ အလယ်တွင် အမယ်ကြီးထံမှ နမောတဿ ထွက်လာခဲ့သော် အရှက်ကြီးဝက်ဝက်ကွဲရပေတော့မည်။

ဗြဟ္မဏတို့သည် သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ် အချိန်အခါနှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဒါန ပြုကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ဘာရဒွါဇအဖို့ ယခင် အခါများက အကြောင်းအားလျော်စွာ ဒါနပြုခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း ယခုတလောတွင်မူ အိမ်က အမယ်ကြီးအခြေအနေနှင့် ကိုးကွယ်မှု သဘောထား ပြောင်းလဲလာသည့် အချိန်မှစ၍ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ဆိုသကဲ့သို့ မတော်တဆ အတွေ့မလျော် အဆင်မလှဖြစ်မည့် အရေးကြောင့်ကိုယ်ကသာ သူတကာအလှူများသို့ မပြတ်လိုလို ရောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်တွင်မူ အလှူဒါနဟူ၍ မပြုငံ့မပြုခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အမယ်ကြီးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဆွေးနွေးကာ မိမိအဖို့တလှည့်တပတ်တော့ ကျွေးမွေးဦးမှဟု ဆုံးဖြတ်စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါနမှုဆိုသော်လည်း ထူးထူးထွေထွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်

တော့ မဟုတ်ပေ။ မိတ်ဆွေ ပြဟ္မာ ဆရာကြီးများကို သူ ကောင်းများအနေဖြင့် ဖိတ်ကြား၍ ဝိုင်းဝန်း စားသောက်ကာ တရားပေစာနှင့် ထွေလောကီစကားများ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြသည့် ပွဲမျှသာဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် တလှည့်စီ ပြုလုပ်သော အပျော်ဒါနပွဲမျိုးဖြစ်၏။

အခြားအဆင်မပြေမှုများထက် ဘာရဒွါဇ အထူး စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့သည်မှာ လူပုံအလယ်တွင် ပြဟ္မာ ဆရာကြီးတို့နှင့် မည်သို့မျှ မအပ်စပ်သော အမယ်ကြီး၏ နမောတဿ အသံကို ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအသံသည် ပြဟ္မာတို့နှင့် သာမန်မအပ်စပ်ရုံမျှ မဟုတ် ပြဟ္မာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်လှသော ပြဟ္မာတို့ အဖို့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော အသံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်၍သာ လုပ်ရသော်လည်း ဘာရဒွါဇ အလွန်စိုးရိမ်သည်။

ထို့ကြောင့် "သည်ပွဲမှာတော့ ရှင်မ နမောတဿကြီးကို အောင့်ထားဦးမှဖြစ်မယ်"ဟု ရယ်ရွှမ်းပတ်ရွှမ်း ကြည်ကြည် သာသာနှင့် စတင်ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

"မအောင့်ယင် ကိုရင်အရှက်ကွဲမယ့်ပွဲဆိုတော့ အောင့်ရပေ မှာပေါ့တော်၊ သို့သော်ချေဆတ်တာကိုတော့ ဘယ်မှာ အောင့် လို့ရပါ့မလဲ"

"ချေဆတ်တာကို အောင့်လို့မရပေမယ့် ရှင်မ နမောတဿ ကိုတော့ အောင့်လို့ရပါတယ်ကွာ"

"ချေဆတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်က လုပ်ယူတာမဟုတ်ဖူးအဘိုး ကြီးရဲ့ သူ့အလိုလို သွေးထဲ သားထဲက ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ် လာ တာ။ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတာဆိုတော့ နမောတဿလို့ ဆိုမိချင် ဆိုမိလိုက်မှာဘဲ"

"မဆိုမိအောင် ကြိုးစားပေါ့ရှင်မ၊ တကယ်လို့ ဒီပွဲမှ ဆိုမိ

မယ်ဆိုယင် ကျုပ်ကတော့ အရေးမကြီးလှဘူးထားပါဦးတော့၊ သုန္ဒရတို့ ဗိလင်္ဂတို့နဲ့ ရှင်မပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ကိုရင်က ကိုရင့်ညီတွေနဲ့ လှည့်ချောက်တာပေါ့လေ"

"ချောက်တာမဟုတ်ဖူးရှင်မ၊ ဖြစ်နိုင်တာကိုပြောတာပါ။ သူတို့က ကျုပ်ထက်အယူစွဲလဲကြီးလို့ အဆင်မပြေတာတွေယင် အရှက်လဲကြီးပေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ရှင်မသိတဲ့အတိုင်းဒီကောင်တွေက ဒေါသလဲကြီးတတ်ကြပါဘိသနဲ့"

"ဒါမတော့ ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ်ပြောပါကိုရင်။ ဒီအိမ်ဟာ ကျမတို့အိမ်ပါ။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်အဆင်မပြေတာဖြစ်တယ်ဘဲ ထားပါဦးတော့၊ ဘယ်သူ့ကို အလေးထားပြီး စဉ်းစားနေရဦးမှာတဲ့လဲ"

"ပြဿနာ မဖြစ်ချင်လို့ ပြောရတာပါရှင်မ"

"လူဆိုတာ ပြဿနာနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး။ မဖြစ်ယင်တော့ ကောင်းသပေါ့။ဖြစ်လာယင်တော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ကျမတွေ့ရကြားရသလောက်တော့ ကိုရင်တို့ဘဲပြဿနာ လုပ်လုပ်နေကြတယ်"

ပြဿနာတော့ ဖြစ်ရချည့်သေးဟု အဆင် မပြေတော့မည့်ကိစ္စအတွက် အဖိုးကြီး သက်ပြင်းချသည်။ အကြောင်းမှာ အဖွားကြီးသည် အခြားကိစ္စများတွင် လင်သား၏ စကားကိုလိုက်လျော ပြေပြစ်တတ်သော်လည်းသူ့ရှင်ဂေါတမ ကိစ္စတွင်မူ ဘယ်လိုဘဲတားတား၊ ဘယ်လိုဘဲပြောပြော၊ မလိုက်လျော၊ အလျော့မပေးခဲ့သည်ကို သိပြီးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့၏။

တသက်လုံးမိရိုးဖလာကိုးကွယ်လာခဲ့သည့် ဗြဟ္မဏဘာသာကို သည်အဖွားကြီးသည် သည်အသက် သည်အရွယ် ရောက်

ခါမှ ရှင်ဂေါတမဆိုသူအား တကြိမ် တွေ့မျှဖြင့် ဤမျှ အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲ သွားရသည်မှာ ရှင်ဂေါတမဟူသည် အဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ အဘယ်မျှ အစွမ်းထက်၍ အဘယ်တရားမျိုးကိုများ ဟောကြား လိုက်လို့ ပါလိမ့် ဟု စဉ်းစား မိခဲ့သည်မှာ အကြိမ်များစွာ ရှိခဲ့လေပြီ။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်သည်ရာဇဂြိုဟ်သို့ ခမ်းနားစွာ ရောက်လာ သီတင်းသုံးခြင်း၊ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ မျက်နှာကြီး ဗြဟ္မဏပေါင်းများစွာတို့ သူ့ဘက်ပါသွားခြင်း စသည်ဖြင့် ကျော်ကြားလှသော်လည်း ဘာရဒွါဇတို့အဖို့မူ မိမိတို့အစွဲအထင်ဖြင့် ချဉ်စိတ်ပေါက်နေရုံမျှဖြစ်၍ ရှင်ဂေါတမကိုမူကား တကြိမ်အခါမျှမတွေ့ဆုံဘူးခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤမျှနာမည်ကြီးလှသော ရှင်ဂေါတမထံ တကြိမ်တခါမျှသွားရောက်ကြည့်ရှုရသော် ကောင်းလေမည်လားဟု စိတ်ကူးမိခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါဖြစ်၏။

မူလက နက်ဖြန်သူတို့ကိစ္စတွင် လင်သားဖြစ်သူ၏ အရေးပါသောကိစ္စလည်းဖြစ်၊ သဘောချင်း မတူကြတော့ စေကာမူ လူမှုရေးအရ မိမိမှာ ဧည့်ဝတ်ပြုစုရမည့် အိမ်သည်လည်းဖြစ်သောကြောင့် လိုက်လိုက်လျောလျောနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေလိုက်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း မဆီမဆိုင် သူ့ညီများကို ခြိမ်းခြောက်သယောင်နှင့် ဆွဲထည့် ပြောဆိုလာသောအခါ မနဉ္ဇာနီအဖွားကြီးက ကိုယ့်ဘုရားနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အယူနှင့်ကိုယ် တမင် အမောက်ထောင်ပြလိုက်ရဦးမည်ဟု သဘောထားပြောင်းလဲလိုက်၏။ အကြောင်းကား အဖွားကြီးအဖို့ သောတာပန်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အထက်မဂ် အထက်တန်း

တရားရှင် မဟုတ်သေးပေရာ ဒေါကလေး မာန်ကလေးတော့မှု မကင်းနိုင်ရှာသေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မှန်သည်။ အိမ်က အဖိုးကြီး၏ညီ အကျော်သတို့၊ သုန္ဒရတို့၊ ဗိလင်္ဂတို့သည် ဗြဟ္မဏတို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အဖိုးကြီးကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီးများဖြစ်၍ အဖိုးကြီးထက်ပင် အယူ အစွဲ သည်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တင်းတင်းထန်ထန်နှင့် ဘာသာ မာန်ကြီးကြသူများ ဖြစ်သည်။

ခက်သည်ကား သူရို့ ဟာသူရို့ကြီးသည်က အရေးမကြီး သူ့ညီများက မိမိအိမ်တွင်းရေးတွင် အကြောင်း ကြုံတိုင်း စွက်ဖက်လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အဖွားကြီးသည်ရှင်ဂေါတမလူ ဖြစ်လာခဲ့သည့်ကိစ္စတွင် အိမ်က လူ အဖိုးကြီးထက်သူတို့က ပို၍ မကျေနပ်နိုင်သယောင် တွေ့လာရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူ့ညီနှစ်ယောက်ကိုပင် ဘမ်းတင်၍ ပြောလှာ ပြန်သည်။ ကိစ္စမရှိ။ ကွယ်ရာတွင် အဘယ်မျှ မကျေနပ်နေစေကာမူ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းမူကား ရင်မဆိုင်ရဲသူများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား သူတို့သည်လည်း သူတို့ အစ်ကို၏ အကြောလိုက်ကာ အဖွားကြီးကို ကြောက်ရသူများ ဖြစ်ရုံမက ငါးခြောက်ဆိုလျှင် ဖုတ်ပြီးသားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

သို့နှင့် နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ဖိတ်ကြားထားသောအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဗြဟ္မဏကြီးတို့ ကြွရောက်လာကြသည်။ ဘာရဒွါဇနှင့် မနေဥ္စာနီတို့က အိမ်ရှင်ပီပီ တက်ညီ လက်ညီ ကြည်ကြည် သာသာနှင့် နှုတ်ဆက်ဖိတ်ခေါ် ပြုစုကြသည်။ အဖိုးကြီး၏ ညီများက စောစောစီးစီးပင် ရောက်လာ၍ ခြေ

သည်း လက်သည်းလုပ်သည်။ ရှင်ရှင် လန်းလန်းနှင့် စားကြ သောက်ကြယင်း မင်္ဂလာ စကားများ ပြောဆိုကြသည်။ ဗြဟ္မဏတို့၏တရားဓမ္မနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားများကို ဆွေး နွေးကြသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အလှူမင်္ဂလာပွဲသည် အဆင်ပြေနေသယောင် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် တကယ်အဆင်ပြေခြင်းကားမဟုတ်။ အပေါ် ယံ အဆင်ပြေ နေခြင်းမျှဖြစ်၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အဆင်ပြေနေ ခြင်းကားမဟုတ်။ အကြောင်းကား ဤအိမ်၊ ဤအသိုက် အဝန်း၊ ဤကိစ္စတွင် ဂင်္ဂါရေ၊ ယမုန်နာရေကဲ့သို့ သဘောထား တသားတည်းမဟုတ်။ အယူဝါဒ မတူမျှတော့သော အိမ့်ရှင် အဖွားကြီးရှိနေသည်ကို အပေါ်ယံ အပြုအမူတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ် ဟန်လုပ်၍နေကြကာ ဖွင့်၍ပင် မပြောကြသော်လည်း အတွင်း သဘောအားဖြင့် သိရှိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ပါးစပ်က စကားလှ ပြောသော် လည်း ဗြဟ္မဏကြီးတို့က အဖွားကြီးအား မျက်စိတမျိုးဖြင့် ကြည့်၏။ စူးစမ်း၏။ အဖိုးကြီးနှင့် ညီနှစ်ယောက် အဖို့လည်း ဒီအမယ်ကြီး ဘယ်အချိ ဘယ်အကွက်တွင် ဖောက်လိုက် လေ မည်လဲဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ် ရှိနေကြသည်သာ ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် အဖွားကြီးကမူ အကျွေးအမွေးကိစ္စဖြစ် သည့်အတိုင်း အိမ့်ရှင်ဝတ္တရား ကျေပွန်နိုင်သမျှ ကျေပွန်ရန် ကျွေးမွေးစားသောက်မှု ပြီးစီးသည် အထိတော့ ပြေပြစ်စေ ရန် ဆိုင်းငံ့ထားသည်။

အကျွေးအမွေးကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ၌မူ ထုံးစံအတိုင်း ဗြာဟ္မဏတို့၏တရားဓမ္မဆွေးနွေးပိုင်းသို့ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဆွေးနွေးခြင်းမှာ ရိုးရိုးမျှမဟုတ်။ ယခုတလော ဗြဟ္မဏကြီး

တို့ လောက၌ လူချင်းဆုံမိလျှင် ရှင်ဂေါတမအား ရှတ်ချ တိုက်ခိုက်ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်အတိုင်း ရှင်ဂေါတမ ရှုတ်ချပွဲအဖြစ်သို့ ရောက်လာ၏။

တယောက်က "ရှင်ဂေါတမဆိုတာ နောက်မှ ပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပါဆရာ။ ရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ သူတွေဟာ အသစ်အဆန်းဆိုယင် အလွယ်တကူလိုက်ပါတတ်ကြတဲ့ လူပြိန်းတွေပါ" ဟု ပြောသည်ကို တဦးက "ရွှေကြာပင် အသစ်အဆန်းဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရှင်ဂေါတမရဲ့ တရားထဲက အနိစ္စတို့ ဒုက္ခတို့ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဗြာဟ္မဏတရားမှာ ရှိပြီးသားတွေဘဲ" ဟု ဆိုသည်။

နောက်တယောက်က "အခြား သူတွေထက် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရှင်ဂေါတမဘက်ကို ပါနေတာကတော့ နည်းနည်းခက်သဗျ" ဟု ဆိုသောအခါ အခြားတယောက်က "ဒါကတော့ မျက်စိလည်တဲ့အချိန်ဆိုတာ လမ်းလွဲတတ်တာဘဲ။ ဘုရင်ကြီး မျက်စိမလည်တဲ့အချိန်မှာ လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်ရောက် ပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက် ခေါင်းရင်းပရိသတ် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော မနုဿနီအဖွားကြီးထံမှ "ဟတ်ချိုး" ဟူသော ချေဆတ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် "နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟူသော ဘုရားရှိခိုးသံ ထွက်လာကာ "သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်တော်မူသော သုံးလူ့ထွတ်တင် အရှင်ဂေါတမကို ရှိခိုးပါ၏" ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား နောက်ဆက်တွဲအသံကိုပင် ကြားကြရ၏။ ထိုမျှမကသေး ဘုရားရှင် ရှိတော်မူရာ ဝေဠုဝန်ဘက်သို့ ဒူးတုပ်ရှိခိုးလျက်ရှိသော အဖွားကြီးကို မြင်ရသောအခါ စကားဝိုင်း

သည် ရှုတ်တရက်ရပ်စဲ၍ အံ့အားသင့်သော ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းကိုယ်စီဖြင့် အဖွားကြီးထံသို့ ကြည့်ရှုကြသည်။

တယောက်က အိမ့်ရှင် ဘာရဒွါဇသို့ "ခင်ဗျာ့ အဖွားကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ကို ဂလန့်တိုက်ပဗျို့" ဟု ဆိုခိုက် နောက်တယောက်က "မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြန်တာ ကောင်းပါတယ်"ဟု ဆိုကာ နေရာမှ ရှုတ်ခြည်း ထ၍ပြန်သည်။နောက်တယောက်က....

"ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ခင်ဗျာ့အလှူကြဖြင့် မင်္ဂလာရှိပါပေ့ဗျာ"ဟု အငေါ့စကားပြော၍ ထပြန်သည်။ သို့နှင့် တဦးပြီးတဦး လူကုန်အောင် ပြန်သွားကြသည်။ ဘာရဒွါဇ၏ ညီများကလည်း ပါးစပ်က တစုံတရာ မပြောဝံ့စေကာမူ မရိုးဖြစ်သူအား ဒေါနှင့် မောနှင့် ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။ လူဟန်သာ ညီညွတ်၍ အတွင်းသဘော မညီညွတ်သော ပွဲတို့၏ သဘာဝပေတည်း။

ပြောင်ပြောင်ကြီးကန့်လန့်တိုက်လိုက်သော အဖွားကြီးကို ငူငူကြီးကြည့်၍ အရှက်ကြီး ရှက်လျက်ရှိသော အဖိုးကြီးကလည်း ထွက်လာလေသောဒေါသကို အစွမ်းကုန်ချုပ်တည်းကာ "ကဲ– ဒါလောက်ရှိလှတာ၊ မင့်ရှင်ဂေါတမနဲ့ ငါနဲ့တော့ ဒီတချီတွေ့ကြရောပေါ့ကွာ"ဟု ဆိုကာ ချာကနဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

အဖွားကြီး ပြုံး၍ ကျန်ရစ်၏။

(၃)

ဒေါသဟူသည် ရောက်စေသင့်သူသို့ မရောက်ဝံ့လျှင် ဘေးသို့ ပေါက်၍ ထွက်တတ်သည်။ ကြောက်ရသူကို မနိုင်လျှင်

မကြောက်ရသူသို့ ရောက်၏။ အထက်ကို မနိုင်လျှင် အောက်သို့ ရောက်၏။ မယားကို မနိုင်လျှင် သားသမီးသို့ ရောက်၏။ အိုးခွက်သို့သော်လည်း ရောက်တတ်၏။ ယင်းသို့လျှင် ဒေါသ၏ သဘာဝသည် ဆိုင်ရာမှ မဆိုင်ရာသို့ ကူးစက်တတ်သည်။

ဤကိစ္စသည် ရှင်ဂေါတမကြောင့် ဖြစ်ရသော်ကောဟု မယားကို မနိုင်ဝံ့သော ဗြာဟ္မဏကြီး ဘာရဒွါဇ၏ ဒေါသသည် မဆီမဆိုင် ဘုရားရှင်သို့ ရွေးရှုလိုက်သည်။ မိမိဒေါသပြေပျောက်ရေးအတွက် ရှင်ဂေါတမဆိုသူအား တွေ့တွေ့ တင်တင် ကြည့်ရှုကာ ဦးစွပ်ပက္ခပြောချင်သမျှတွေကို ပြောပစ်လိုက်မည်ဟု ဒေါသမောင်းတင်၍ ဝေဠုဝန်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အယူအစွဲလွဲ၍ နေသော်လည်း ဆင်ခြင်တုံ တရားမကင်းသော သက်ကြီးရွယ်အို ဗြာဟ္မဏကြီး တယောက်လည်း ဖြစ်ပေရာ ဒေါသဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အိမ်မှာ အဆင်မပြေလျှင် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိသော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ သဘာဝကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

ဒေါသ ထွက်လာပြီဆိုလျှင် ယင်းဒေါသကို ပျော့ညံ့ပြေပြစ်စေနိုင်သော အကြောင်းတပါးရှိ၏။ ယင်းသည်ကား ဒေါသကို ဆိုင်းငံ့ထားစေသော အချိန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် ဘဝအားအင် လျော့ပါးလေပြီးသော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ဒေါသဟူသည်လည်း ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ပျော့သံ့တတ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် အဖိုးကြီး ဘာဒွါရဇ၏ ဒေါသသည် အိမ်ကအထွက်တွင် တင်းမာခဲ့သော်လည်း အတန်လှမ်းသော ဝေဠုဝန်သို့ လာခဲ့သောအခါ၌ တလှမ်းပြီးတလှမ်း လျော့ပါးလာခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် လုံးဝပျောက်သွားသည်ကား မဟုတ်။ မိမိဘဝကို အဆင်မပြေစေသော ဤ ရှင်ဂေါတမဆိုသူအား

တွေ့စမ်း လိုက်ချင်လှသည်။ အခွင့်ကြုံလျှင် မိမိကဲ့သို့သော ဗြဟ္မဏပညာရှိကြီးက တရားရေးရာ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေကို မေး၍ ချေမှုန်းလိုက်ချင်လှသည်။ ဤအတွေး ဤဒေါသအခံဖြင့် ဘာရဒွါဇသည် ဝေဠုဝန်သို့ ဦးတည်၏။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်အထံသို့ကို အပထားဦး၍ ဝေဠုဝန်အတွင်းသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဘာရဒွါဇ၏ ဒေါသဟူသည် မီးဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရားသည်ကား ရေဖြစ်သည်။ မီးဟူသည် ရေကိုနိုင်ရိုးမရှိ။ ရေနှင့်တွေ့လျှင် ငြိမ်းပျောက်ရသည်။ တိတ္တိတို့နှင့်သာ ဆက်ဆံဘူး၍ ဝေဠုဝန်လို နေရာမျိုးသို့ မရောက်ဖူးသော ဘာရဒွါဇအဖို့ သူကောင်းတို့၏ ရိပ်သာ၊ မေတ္တာ၏ ဝန်းကျင်ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်က ပါလာသမျှသော ဘာရဒွါဇ၏ဒေါသမီးကို ငြိမ်းသတ်ပေးသည်။

သို့နှင့် မေးယင်းမြန်းယင်းဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်ရှိ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လေသောအခါ ရှင်ဂေါတမမှာ မိမိစိတ်ကူးမျက်စိတွင် တွေးထင်ခဲ့သော ရှင်ဂေါတမနှင့် အကွာကြီးကွာလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားပင်သင့်ရသည်။

အကြောင်းသော်ကား ရှင်ဂေါတမဟူသည်ကို မိမိတို့ဆရာကြီးများကဲ့သို့ပင် ဆံကေသာဗလပျစ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး လက်လေးသစ်နှင့် ညစ်ညစ်တေတေ ဆရာကြီးတဦးသာပေဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိရာမှ လက်တွေ့တွင်မူ ကိုယ်ရေသန့်စင် ကြည်လင်တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေတော်အပြည့်နှင့် ရှုကြည့်၍ပင် မဝနိုင်လောက်သော ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ရလေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ပြင်ဆင် တင်ရှိလာခဲ့သော ဒေါသအငွေ့ကလေးနှင့် တသက်လုံးက စွဲယူလာခဲ့သော ပင်ကိုယ်အယူအစွဲတို့က

အငွေ့အသက်မကောင်း ပျောက်နိုင်သေးသောကြောင့် ရှိခိုးဦးနှိမ့်ဘို့ အပထား၍ အရှိအသေပြုဘို့ပင် ခက်နေပေသေးရာ ဘုရားရှင်အနီး၌ မယောင်မလည်နှင့် ရပ်ပြီးလျှင် "အို....ရှင်ဂေါတမ။ ရှင်ဂေါတမသည် တရားအားလုံးကို သိသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဟု ဝန်ခံကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပုစ္ဆာတရပ်ကို ပေးပါရစေ"ဟု ပြဿနာစကား စတင်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်က မေးလိုရာမေးပေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

"အို–ရှင်ဂေါတမ။ ။ပညာရှိ ဟူသည် တစုံတခုအား သတ်ခြင်းကို နှစ်သက်ပါသလော"

မိမိ၏စိတ်ကူးဉာဏ် တမိုက်တထွာမျှဖြင့် အပြစ်တင်နိုင်ရန် အကွက်ဆင်၍ မေးလိုက်သော နှစ်ဖက်လှပြဿနာ မေးခွန်းဖြစ်၏။ နှစ်သက်၏ဟုဖြေလျှင် ပါဏာတိပါတ သူ့အသက်သတ်ခြင်း မကောင်းမှုဖြင့် စွပ်စွဲကာ ပြဿနာတင်မည်။ မနှစ်သက်ဟုဖြေလျှင် ရာဂဒေါသစသော မကောင်းကျိုးတရားတို့ကို မသတ်လိုပါသလောဟု စွပ်စွဲမည်။

"ဘာရဒွါဇ ပညာရှိသည် တစုံတခုအား သတ်ခြင်းကိုနှစ်သက်သည်။ သတ်လည်းသတ်သည်။ ထိုတစုံတခုဟူသည်ကား သူ့ကိုမေးလိုက်မိလျှင် စိတ်နှလုံး ပူပန်မှုတည်းဟူသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေ၍၊ လက်စားပြန်ချေရမှ ကျေနပ်လေတော့သယောင် အဆုံးရှိသော ဒေါသတရားတည်း။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည် ဒေါသမဖြစ်အောင် သတိဖြင့်စောင့်ထိန်းသည်။ ကြိုးစားသည်။ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဒေါသမီးကို ရေစင်တည်းဟူသော မေတ္တာတရား၊ သည်းခံမှုတည်းဟူသော ခန္တီတရားတို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်ငြိမ်းပယ်ပစ်သည်။"

ဤအဖြေကြောင့် ရေမတွေ့သေး၍ သွေ့ခြောက်နေရပြီး ရေတွေ့သောအခါ လန်းဆတ် ပွင့်ကား၍လာသော ပန်းကဲ့သို့ ပါရမီအခြေခံရှိခဲ့ပြီးသော ဘာရဒွါဇအဖို့ ဒူးခွေ၍ကျသည်အထိ လန့်ဖျပ်ကာ ဘုရားရှင်သို့ ရှိခိုးလိုက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ဖြစ်ဟန်ကား မိမိနှင့်တကြိမ်မျှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပါပဲလျက် မိမိ အမည်ကို သိပြီးအနေဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး အခေါ်ခံလိုက်ရသည့် အချက်၊ မိမိက စေတနာဆိုးဖြင့် အကွက်ဆင် အမိဖမ်းလိုက် သော နှစ်ဖက်လှ မေးခွန်းတွင် မိမိ၏ ဝမ်းတွင်းအကြောကို နောကျေအောင် သိနေပြီးသည့်အလား၊ မိမိ၏အမှားကို တိုက် ရိုက်ထိမှန်သော တရားဖြင့် ဖြေကြားလိုက်သည်လည်းတချက် တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် "အရှင်မြတ် ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်အပေါ်၌ တပည့်တော်၏ သဘောထား လွဲမှားခဲ့မိသည်များကို သည်းခံ တော်မူ၍ တပည့်တော်အား သံသရာဝဋ်မှ ကယ်ချွတ်တော်မူ ပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားသည်။ အကျိုးကား ဤသည်မှ ဆက်၍ အိမ်သို့ပင် မပြန်တော့ပဲ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးကာမကြာ မီပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်။

(၄)

သို့ရာတွင် ဘာရဒွါဇတို့•ဇာတ်လမ်းကား ဤမျှဖြင့် မဆုံး သေးပေ။ နဂိုကပင် ဝါဒချင်းမတူ၍ ရန်သူဟူ၍ သဘောထား ခဲ့သူ၊ မိမိတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှ မရိုးဖြစ်သူသည် သူလူဖြစ်သွား သောအခါ မကျေနပ်မှုတိုးလာသူ၊ ယခုတဖန် မိမိတို့အမျိုးတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သူ အစ်ကိုကြီးသည် သူထံတွင် ရဟန်းဖြစ်သွား

ပြန်ပြီဟု ကြားသိကြရသောအခါ ဒေါသမီးဒေါသလုံးကို တဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိသော ညီဖြစ်သူ ဘာရဒွါဇ သုံးယောက်တို့သည် ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက်သို့ ရဲရဲတင်းတင်းကြီးဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် သူတို့ဒေါသ၏အပြေကား ဘုရားရှင်အား ဆဲရေးကြခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သာမန်ဆဲရေးရုံမျှမဟုတ်။ ဆဲရေးမှုအတတ်၌ ဆဲရေးခြင်းဆယ်ပါးဟု သတ်မှတ်ထားရာတွင် ဆယ်ပါးစလုံးစုံအောင် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း တစ်တစ်ခွခွဆဲသည်။ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးလေးကြိမ်မျှမဟုတ်၊ အကြိမ်ပေါင်း ငါးရာခန့်အထိ အချိန်ယူ၍ဆဲသည်။

သူရို့အမျိုးသည် ဘာရဒွါဇမျိုးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူရို့အမည်များတွင် အရင်းလုံးများသာ အနည်းငယ်ကွဲ၍ အဖျားလုံးများမှာ အားလုံး ဘာရဒွါဇချည်း ဖြစ်သည်။ ယခုရောက်လာသော ဒေါသအိုး ဘာရဒွါဇများအနက် အကြီးဆုံးသော ဘာရဒွါဇသည် အဆဲအသန်ဆုံးဖြစ်၏။ သူ့အမည်သည် နောင်အခါ၌ "အဆဲသမားကြီး ဘာရဒွါဇ" "အက္ကောသဘာရဒွါဇ" ဟု ပင် သမိုင်းတွင်ရစ်သည်။ သူတို့သည် မရိုးဖြစ်သူ အမျိုးသမီးကြီး ဓနဉ္စာနီအား မနိုင်ဝံ့သူများ ဖြစ်သော်လည်း လုပ်သမျှခံသည်ဟု သိထားသော သူတော်ကောင်း ဘုရားရှင်အားမူ နိုင်ဝံ့သူများဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် တကယ်နိုင်ပါ၏လော။

ဘုရားရှင်သည် မဇ္ဈိမတွင် သာသနာပြုရာ၌ ပန်းခင်းသောလမ်းတွင် ပြုရခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။ မဇ္ဈိမတွင် ရှိနေပြီးသည့် ဘာသာမျိုးစုံ၊ ဝါဒမျိုးစုံတည်းဟူသော ကြိမ်တော၊ ဆူးတော၊ ခရောင်းတောမျိုးစုံကို ထွင်းဖောက်ပြုရခြင်း ဖြစ်

သည်။ ဆိုလိုသည်ကား ယင်းသို့ပြုရာ၌ အတိုက်အခံ ရန်သူ မျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ အသက်ကို သတ်ပစ်လိုသည်အထိ ကြိုးပမ်းခံရသည်။ အဆဲခံရမှုဟူသည်ကား သာမန်ကိစ္စမျှ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဆဲခံမျိုးစုံ ကြုံခဲ့ရာ၌ ယခု အဆဲသမားကြီး ဘာရဒွါဇလောက် မည်သူမျှ မဆဲနိုင်ခဲ့ပေ။ ဆဲပါစေ။ ကျေနပ်အောင် ဆဲပါစေလော့။ အကျိုးကား အခွန်းပေါင်း ငါးရာခန့်ဖြင့် အားရအောင် ဆဲပြီးသည့်နောက်တွင် အဖြေကတော့ ကောင်းလှပါ၏။

လူချင်းတော့တူသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်နှင့် ဘုရား ရဟန္တာတို့၏ကွာခြားချက်မှာ ပုထုဇဉ်တို့က ခန္ဓာကိုယ်ဝင်ပေါက်တံခါးတို့ကို မပြတ် ဖွင့်ထားသော အိမ်ရှင်များဖြစ်၍ ဘုရားရဟန္တာတို့က ဝင်ပေါက်တံခါးတို့ကို အမြဲပိတ်ကာ အလိုရှိမှသာ ဖွင့်ပေးသော အိမ်ရှင်များဖြစ်ကြ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ပုထုဇဉ်၏ ခန္ဓာအိမ်များသို့ ဝင်လိုသော အာရုံမှန်သမျှသည် ဝင်ချင်သည့်အချိန်တွင် အချိန်မရွေး တံခါးမရှိဓားမရှိ ဝင်နိုင်သည်။ ဘုရားရဟန္တာတို့ ခန္ဓာအိမ်များသို့ကား ဝင်လိုသမျှသော အာရုံမှန်သမျှတို့မှာ ပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုသမျှ၊ သို့မဟုတ် ပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုမှသာ ဝင်နိုင်သည်။

ယင်းအာရုံဟူရာ၌လည်း အဆိုးအညံ့ကိုသာမဟုတ်၊ အကောင်းအမွန်သည်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား အကောင်းအဆိုး ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌဟူသည် ပုထုဇဉ်တို့ နယ်ပယ်၌ သတ်မှတ်ခံစားချက်သာဖြစ်၍ ဘုရား ရဟန္တာတို့အဖို့ အဆိုးသည်လည်းကောင်း၊ အကောင်းသည်လည်းကောင်း ထူးတော့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်မျှသာမဟုတ်၊ ကုသိုလ်၊ သို့မဟုတ် 'ကုသလံ ကုသလံ ဇဟံ' ကောင်းမကောင်း

မှန်သမျှကို ပယ်ပြီးသူများဟူသော ဂုဏ်ထူးတရပ်ကို ရရှိထားသူများဖြစ်ကြသည်။

ဆိုလိုသည်ကား အဆဲသမားကြီး ဘာရဒွါဇတို့၏ ဆဲသံမှန်သမျှသည် အဘယ်မျှပင် ကြမ်းတမ်းပါစေ၊ အဘယ်မျှပင် ရှည်ကြာပါစေ၊ သတိစောင်ရမ်း ခန္တီတံတိုင်း ကာဆိုင်းထားလေပြီးသော ဘုရားရှင်အဖို့ အကြောင်းထူးတော့သည်မဟုတ်။ ထူးသူကား ဆဲသူများ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ အကြောင်းကား လူသားဆိုသည်အပထား၍ သံချောင်း သံတိုင်ပင်လျှင် ယိုင်နဲ့လောက်သည်ဟု ယူဆရသော မိမိတို့၏ အဆဲမျိုးစုံတို့ကြောင့် တစုံတရာ တုံ့ပြန်ဘိုဝေး၍ မျက်နှာမျက်ကြောကလေးတချက်မျှ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ ပကတိကြည်လင်မြဲအတိုင်း ကြည်လင်လျက် ရှိနေသည်ကိုပင် တွေ့ရသောအခါ အဆဲသမားကြီးတို့အဖို့ ဆဲယင်းနှင့်ပင် သဘောထား ပြောင်းလဲကာ တဖြည်းဖြည်း အသံတိုးညှင်း၍လာယင်း ဆဲသံကို ရပ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

ချိတ်ဟူသည် အချိတ်ခံပစ္စည်းရှိမှ အသုံးဝင်မြဲ ဖြစ်၏။ အစွဲတည်းဟူသော အခြေခံအကြောင်းဖြင့် မောင်းတင်လာခဲ့သောချိတ်၊ သို့မဟုတ် အစဉ်အလာ အယူအစွဲကိုသာမက၊ မိမိတို့အစ်ကိုနှင့် မရိုးထိ၍ မချည့်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘာရဒွါဇတို့၏ ဒေါသချိတ်မှာ၊ အဘယ်မျှ မောင်းတင်ပြင်ဆင်လာခဲ့စေကာမူ၊ ချိတ်စရာကို မြင်နေရသော်လည်း ချိတ်၍မရလေသောအခါ အချည်းအနှီးဖြစ်ရရုံမက ပျော့ညံ့ပျက်ပြယ်၍ပင် လာခဲ့သည်။ အကြောင်းကား ညီဖြစ်သူ ဘာရဒွါဇ တို့သည်လည်း တဖက်တွင် အယူအစွဲကြီးမားခဲ့စေကာမူ တဖက်တွင် ဆင်ခြင်တုံတရားရှိထားပြီးသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူတို့သည်လည်း သူတို့အစ်ကို ကဲ့သို့ပင် ရှေးအခါက မမြင်ခဲ့ဘူးသော ဘုရားရှင်ကို ဝေဠုဝန်တွင် တပ်တပ်ထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ရစဉ်ကပင် သူတို့အထင်ကြီးပြီးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်ရှင်ဖြစ်၍ နေသဖြင့် မိမိတို့ အထင်နှင့်အမြင်ကွာခြားနေမှုကြောင့် ဒေါသမောင်းတင်လှသော အရှိန်နှင့်ဆဲ၍သာဆဲရသော်လည်း တဖက်တွင်မူ သဘောထား မသိမသာ ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကာယကံမြောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား သည်းခံနိုင်အားကြီးလှသည်ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ ရေနှင့်တွေ့သော မီးကဲ့သို့ အညွန့်ကျိုးကာ အခိုးအငွေ့မျှသာ ကျန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် အမြင်အားဖြင့် ထူးထူးခြားခြား သည်းခံနိုင်မှုစွမ်းအားရှိသည် မှန်သော်လည်း နှုတ်သံလေသံ တုံ့ပြန်မှုကို ကြားလိုပေသေးသည်။ မိမိအပေါ်၌ ဤမျှထိခိုက်လှသော အကြောင်းတရပ်ကို ရှင်ဂေါတမသည် တစုံတရာ တုံ့ပြန်သမှုပြုရမည်ကား မုချဟု ဘာရဒွါဇတို့ တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းတုံ့ပြန်မှုကို စောင့်ဆိုင်းယင်းဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အနီးတွင်ပင် ထိုင်တော့မယောင် ထတော့မယောင်ဖြင့် ခတ်မဆိတ်ဖြစ်နေကြခိုက် "ဘာရဒွါဇတို့"ဟူ၍ ဘုရားရှင်ကခေါ်လိုက်သည်။

"သင်တို့ဆဲပုံမှာ စာလာပေလာ ဆဲရေးမှု ဆယ်ဖြာ ဆယ်မျိုးစလုံးနှင့် ကိုက်ညီအောင်ပင် စုံလင်ပြည့်စုံလှပါပေ၏။ သို့အရာတွင် သင်တို့ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အသိဉာဏ် ရှိပြီးသော ပညာရှိများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်၍ ဆဲရေးမိကြသော်လည်း သင်တို့သည် ဒေါသ၏အပြစ်၊ ဆဲရေးမှု၏ မကောင်းကျိုးကိုမူကား သိပြီးသူများ မဟုတ်ကြပါလော"

မှန်သည်။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်၊ သိလျက်နှင့် မိုက်နေသူများသာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်က တရားဖြင့် တံတားခင်းပေးလိုက်သောအခါ ရက်စနိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုယ်စီ ငုံ့သွားကြသည်။ ထို့နောက် အဆဲဝိဇ္ဇာအစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင် ရှင်ဂေါတမသို့ ရှိခိုးလိုက်သည်ကို မြင်ကြရသောအခါ ညီနှစ်ယောက်ကလည်း ဝပ်ထွားလိုက်ကြသည်။

"ဘာရဒွါဇတို့။ ။ဤနေရာတွင် သင်တို့ကို ငါဘုရား ဥပမာ စကားတခု ပြောကြားလိုသည်။ ထိုဥပမာသည်ကား ဗြဟ္မဏ ဆရာမိတ်ဆွေများအား သင်တို့အိမ်တွင် ကျွေးမွေးခဲ့သော ဥပမာပင် ဖြစ်ပါသည်။

"ဗြဟ္မဏမိတ်ဆွေ ဆရာကြီးများအား မကောင်းကောင်းကြောင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အာဟာရမျိုးစုံကို ပြုပြင်၍ ကျွေးမွေးရာ၌ သင်တို့ကျွေးမွေးမှုကို ထိုဆရာကြီးများက အကယ်၍ လက်မခံခဲ့ပါသော် သင်တို့ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပစ္စည်းများသည် အဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ်ပါဦးမည်နည်း"

"ကျွန်တော်တို့အတွက်ပင် ဖြစ်ရပါမည် ရှင်ဂေါတမ"

"မှန်လှပေ၏။ ထိုနည်းတူစွာ ဥပမာအတိုင်းပင် သင်တို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဆဲလှာသမျှတို့ကိုလည်း ငါဘုရား လက်မခံလိုပါ။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ပစ္စည်းသည် သင်တို့အတွက်ပင် ဖြစ်ရပေတော့မည်"

ဘုရားရှင်၏ ယင်းဥပမာစကားကြောင့် ဘာရဒွါဇတို့အဖို့ ကိုယ်ဟန် လှုပ်ရှားသွားသည်အထိ နှစ်ခြိုက်သဘောတွေ့ကာ အပြုံးပန်းကိုယ်စီပင် ပွင့်လာကြသည်။ အကြောင်းကား ဒေါသဖြင့်လာသူများအား သည်းခံမှု ခန္တီစိတ်၊ မေတ္တာရှေးရှုမှု မဟာကရုဏာစိတ်ဖြင့် ဆီးကြိုပြီးနောက် တရားဟောရန်အ

တွက် ရင်းနှီးမှုရစေရန် ဟာသဥပမာ ဝစနာ လင်္ကာရဖြင့် နေရာခင်းပေးလိုက်သောအခါ ဒေါသရှင် ဘာရဒွါဇတို့အဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် အကျွမ်းတဝင် တရားနာရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားကြသည်။

အကျိုးကား ဤနေရာတွင်ပင် ပညာအခြေခံရှိသော်လည်း ဒေါသကို အရင်းတည်လာမိသော ဘာရဒွါဇတို့အား ငါးကြင်းဆီဖြင့် ငါးကြင်းသားကြော်ဘိသို့ ဒေါသ၏ အပြစ်မျိုးစုံကို ထုတ်ဖော်ဟောကြား၍ သစ္စာလေးပါးဖြင့် အချောသတ်လိုက်သောအခါ တထိုင်တည်းတွင်ပင် ရဟန္တာများ ဖြစ်လာကြခြင်းပေတည်း။ ။

အပြုံး

အပြီး

(၁)

"သည်သူငယ်ကြောင့်ခက်တော့သည်" ဟု ကိုယ်တော်ကြီးက ညည်းညူတော်မူလိုက်၏။

ညည်းညူသူကား သက်တော်ရှည် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်၍ "သည်သူငယ်" ဟု ခေါ်ခံရသူကား ဘုရားရှင်၏ လက်ကသုံးတောင်ဝေး ဒလုပ်အကျွေး အရှင်အာနန္ဒာပင်တည်း။

ကိုယ်တော်ကြီးက အရှင်အာနန္ဒာကို အလွန်ချစ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အကျွမ်းဝင်သည်။ ရင်းနှီးသည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်သောကြောင့် မိခင်သည် သားဖြစ်သူအား စိမ်းသံပါလေမည်ကြောင့် အမည်ကို တည့်တည့် မခေါ်ရက်ပဲ "လူကလေး" "ငါ့သား" စသည်ဖြင့် ခေါ်သကဲ့သို့ ကိုယ်တော်ကြီးက အရှင်အာနန္ဒာအား "သတို့သား" "သူငယ်"ဟုသာ ချစ်စနိုးခေါ်လေ့ပြောလေ့ရှိသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် သက်တော်ချင်း နှိုင်းစာလျှင် အရှင်အာနန္ဒာမှာ တူအရွယ် သားအရွယ်ဖြစ်သောကြောင့် ခေါ်၍လည်း တင့်တယ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်၍သာ ခေါ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင်မှာလည်း သက်တော် ရှစ်ဆယ်တွင်း ဆံပင်ဖွေးဖွေးဖြူပြီတည်း။

မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ဝယ် ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူမည်ဟု သိရသည့် အချိန်မှစ၍ အရှင် အာနန္ဒာအဖို့ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဘုရားရှင် အပေါ်၌ မေတ္တာထု နက်ရှိုင်းသလောက် အရှင်အာနန္ဒာ၏ သောကထုမှာလည်း နက်ရှိုင်းလှပေသည်။ ပုထုဇဉ်ရဟန်း၊ ပုထုဇဉ် ဒါယကာတို့အတွက် အရှင်အာနန္ဒာမှာ သောကတံခွန်ကို လွှင့်ထူထားဘိသို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တရားကို သိပါ၏။ မထိ။မမိ။ ကျောက်သား တောင်ထုပမာ ရဟန္တာအရှင်တို့ အာလယ်တွင် မိမိမှာ ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် မရှောင်နိုင်၊ မဖယ်နိုင်၊ မကွယ်နိုင်၊ မရှက်နိုင် အရေးပါနေသူဖြစ်၍ ရှက်စနိုး ဖြစ်သောကြောင့် တရားဖြင့် ဆင်ခြင်ပါ၏။ သို့သော် မမြင်၊ မထင်၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဘုရားရှင်အား လက်လွှတ်ရမှုတည်းဟူသော သောကသည်သာ ဖိစီးလျက်ရှိခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူချိန်ဝယ် အနေချင်းအတန်ဝေးခဲ့သောကြောင့် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ အန္တိမ စျာပနသဘင်သို့ အတန်ပင်နောက်ကျမှ ရောက်လာရ၏။ ကိုယ်တော်ကြီးရောက်လာအောင်လည်း ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးစျာပနသဘင်ကို အတန်ပင် စောင့်ဆိုင်း ပေးခဲ့ရသည်။ ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဘုရားရှင်၏ စျာပနသဘင်ကို ဦးဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမည့် တာဝန်မျှသာမက ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ အခြားတာဝန် တရပ်လည်း ပူးတွဲ ပါရှိလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်ကို ဘုရားရှင်အား ကျေးဇူးဆပ်သောအနေဖြင့် သင်္ဂါယနာတင် သန့်စင် ပေးရမည့်တာဝန်တည်း။

ဘုရားရှင်သည် ပထမသော် မိမိ၏ သာသနာကို တပည့်တပန်း ရဟန်း ပရိသတ်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ အနေဖြင့် လည်းကောင်း စည်ပင်တိုးပွားအောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ စည်ပင် တိုးပွားလာပြန်တော့လည်း လူများလျှင် အမှား ပါလာတတ်သော သဘာဝအလျောက် မိမိတပည့်တပန်း ရဟန်းတို့အထဲမှပင် တက်ထောင် မောင်းနှင်း ကသောင်းကနင်း ပြုလုပ်သူ စည်းကမ်းချိုးဖောက်သောသူများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ယောနိသော မနသိကာယဖြင့် တဖက်မှ ကြည့်သော် စည်းကမ်းချိုးဖောက်သော ထိုသူ ဤသူတို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဘို့ ရှိသည်။ အကြောင်းကား သူတို့ကြောင့်ပင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များ ဖြစ်ပေါ်၍လာရကာဘုရားရှင်၏ ၄၅ ဝါတို့အတွင်း၌ နောက်ထပ်ဖြည့်တင်းဘို့ရန် မလိုတော့လောက်အောင် စည်းကမ်းဥပဒေတို့ဖြင့် ပြည့်စုံလှသော သာသနာတော်ကြီးဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များသည်ကား သာသနာတော်၏ အသက်တည်း။ ဤစကားသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသည့်အခါ၌ ပို၍မှန်၏။ အကြောင်းကား ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်၌ သာသနာ့သခင် ဘုရားရှင်၏ ကြီးမားလှစွာသောအရှိန်အဝါဖြင့် သာသနာ့အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ပေသေး၏။ ယခုကဲ့သို့ ဘုရားရှင် မျက်နှာ လွှဲတော်မူသည့်အခါ၌မူ ဟောကြား ချမှတ်တော်မူသည့် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ စည်းကမ်း ဥပဒေများသည်သာ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား သာသနာတော်၏ အားထားရာ အသက်စင်စစ်ဖြစ်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လျှင်၊ ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အား ကြည်ညိုခဲ့လျှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှိနေတော်မူစဉ်က ထက်ပင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များကို ပို၍လေးစားရမည်။ လိုက်နာရမည်။ ရိုသေရမည်။ ဤကားဘုရားရှင်၏ လက်ရင်း တပည့် ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီး၏အမြင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘုရားရှင်၏အလောင်းတော် မကွယ်ပျောက်မီမှာ ပင် သာသနာကို ဆန့်ကျင်သူ၊ စည်းကမ်း သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ချိုးဖောက်သူ တယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ဘုရားရှင် စျာပနသို့ ကြွလာယင်း လမ်းခရီးတွင် အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ပေါ်မည့်ပေါ် တော့လည်း အခြားကမဟုတ်။ မိမိ တပည့်တပန်းထဲကပင်ဖြစ် နေသည်။ သုဘဒ် ရဟန်းတည်း။

"ငါ့ရှင်တို့။ စည်းကမ်း သိက္ခာပုဒ် ဆရာကြီး ကွယ်လွန် သွားပေပြီ။ နောက်ထပ် ဘာစည်းကမ်းများ ချမှတ်နိုင်ဦးမည် နည်း။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ.... စည်းကမ်းဥပဒေတွေက များလိုက် ထာ၊ ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ သည်ဟာ မလုပ်ရ၊ ဟိုလိုမနေရ၊ သည် လိုမနေရနဲ့ ရှုပ်ရှက်ကို ခတ်နေတာပဲ၊ အခုတော့ သူကွယ်လွန် ပြီ။ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ သည်နေ့ကစပြီး ကျုပ်တို့ လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေနိုင်ပြီ။ စားချင်သလို စားနိုင် ပြီ၊ လုပ်ချင်ချင်ရာလုပ်နိုင်ပြီ"

ကြက်သီးထဘွယ်စကားများတည်း။ ပရိသတ်အလယ်တွင် ဟင်းခပ်ဇွန်းကြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် မိမိတပည့် သုဘဒ်ရဟန်း ကြီး ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောကြားနေသည်ကို ရှင် မဟာကဿပ ကိုယ်တော်တိုင် ကြားခဲ့ရသည်။ တပည့်အား

ဤသို့ မပြောရန် ဆုံးမတားမြစ်ယင်း ဓမ္မသံဝေဂ အပြည့်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဗျာပနသဘင်သို့ ကြွချီခဲ့ရသည်။

အနာဂတ်သာသနာတော်၏ အရေးကား ရင်လေးဘွယ်ရာ ပါပေတကား။ ဤအရေး ဤပြဿနာကို ဖြေဖျောက်ဘို့ရန် ငါ့မှာ တာဝန်လုံးလုံးရှိချေသည်။ ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်သည် ငါ့တွင် ချေဆပ် မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားလှပါဘိသည်။ ဘုရားရှင်သည် မည်သူ့အားမျှ မပေးစဘူး ကိုယ်တော်တိုင် သုံးဆောင်လျက်ရှိသော သင်္ကန်းတော်ဖြင့် ငါ့အား ပေးကမ်းချီးမြှင့်တော်မူဘူးသည်။ဤကျေးဇူးကို ဆပ်ရမည်။ ကိုယ်တော်ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလှသော ကိုယ်တော့်သာသနာကို ငါအတတ်နိုင်ဆုံးနည်းဖြင့် သန့်စင်စေရမည်။ ခိုင်မာစေရမည်။ ထင်လင်းစေရမည်။ လန်းဆတ်စေရမည်။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် ယင်းသို့သော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် ဘုရားရှင်၏ဗျာပနသဘင်အပြီးတွင် ၄၅ ဝါတို့ ပတ်လုံး ဘုရားရှင်ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မူခဲ့သမျှသော ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ တရား အားလုံးကို သံဃာအများ စုပေါင်း၍ ထင်ထင်ရှားရှား သံဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်သည်။

(၂)

အလွန်ပင် လျော်ကန်သင့်မြတ်လှသော စေတနာ၊ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် အဆင့်သုံးဆင့်၊

အခက်အခဲသုံးရပ်ရှိနေသည်ကို ကိုယ်တော်ကြီး ဆက်၍ စဉ်းစားတော်မူရပြန်သည်။

ပထမအခက်မှာ သံဃာ ခုနစ်သိန်းခန့်အနက်မှ သံဂါယနာအတွက် လိုအပ်သမျှ သံဃာအနည်းအကျဉ်းမျှကိုသာ ရွေးချယ်ရေးအခက် ဖြစ်သည်။

ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတော့အံ့ဟု ဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူသည့်အချိန်လောက်မှစ၍ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေလျက်ရှိသော သံဃာတော်များသည် တဆင့်စကား တဆင့်ကြားဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ စုရုံးချဉ်းကပ်၍ လာခဲ့ကြရာ ကုသိနာရုံ အင်ကြင်းတောတွင် ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူချိန်၌ ရဟန်း သံဃာပေါင်း ခုနစ်သိန်းခန့် စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။

ယင်းသံဃာအားလုံးဖြင့် သံဂါယနာတင်၍ မဖြစ်နိုင်။များလွန်းလျှင် ထိန်းသိမ်းမှု ခက်ခဲမည်။ ထို့ပြင် ရဟန်းဟူသည် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမကို အမှီပြုရမြဲဖြစ်ရာ ရဟန်းများလျှင် ဆွမ်း၊ကွမ်း ကိစ္စအခက်အခဲရှိမည်။ ထို့ပြင် လူများလျှင် ကိစ္စများ၍ လူများ၍ ပွဲမစည်ဆိုသကဲ့သို့ လိုအပ်သော သံဂါယနာကိစ္စကိုပင်အနှောင့်အရှက်ဖြစ်ဖွယ်ရှိမည်။ထို့ကြောင့်သံဂါယနာအတွက် ထိပ်တန်းလက်ရွေးစင် သံဃာငါးရာဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟု ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီး အဆုံးအဖြတ်ပြုလိုက်၏။

ဒုတိယအခက်မှာ သံဂါယနာတင်ရန် နေရာရွေးချယ်ရေးဖြစ်သည်။ သံဂါယနာတင် သံဃာများသည် သံဂါယနာတင် အချိန်အနည်းဆုံး သုံးလခန့်အတွင်း ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ပြည့်စုံရမည်။ သံဂါယနာတင် ကိစ္စအတွင်း တရားဓမ္မအားလုံး၌ အာရုံ

စူးစိုက်နိုင်မည့် သမာဓိတရားနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ရန် ပတ်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံသည့်နေရာဖြစ်ဖို့ လိုသည်။

ဤကိစ္စအတွက် သံဃာအများနှင့် ညှိနှိုင်းလိုက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် အဇာတသတ်ဘုရင်ကို မြင်သည် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်နှင့် အခြားအရံကျောင်းပေါင်း ၁၈ ကျောင်းအထိ ရှိသည်။ သံဃာတော်တို့ စိတ်အေးလက်အေး သီတင်းသုံးနိုင်ဘို့ရန် ပရိက္ခရာပြည့်စုံမည်။ အဇာတသတ် ဘုရင်မှာလည်း တချိန်က သာသနာတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ခဲ့ဘူးစေကာမူ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကြောင့် ဒါယကာတို့တွင် အတုမရှိ သဒ္ဓါရှင်ဖြစ်လာသည်။ ဘုန်းကြီးသော ဘုရင်ဖြစ်၍လည်း လိုအပ်သမျှ အကူအညီကို အခက်အခဲမရှိ ပေးစွမ်းနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအခက်ဖြစ်သော နေရာအတွက် ရာဇဂြိုဟ်ကို ရွေးချယ်လိုက်၏။

တတိယအခက်ကား ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်၏။

သံဂါယနာတင် သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အခက်ဖြစ်သည်။ အများအဖို့ သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်မည့်အခါမှ ပေါ်ပေါက်မည့် ပြဿနာ အခက်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသော်လည်း ဦးစီးရှေ့ဆောင်ဖြစ်သော ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ကား ရွေးမဆွကပင် စဉ်းစားတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ပါမည်လားဟုလည်း စိုးတထင့်ထင့် ရှိရသည်။ မဖြစ်ခါမှရှိစေရော၊ ဤသံဂါယနာအတွက် ဤနည်းကိုပင် အ

သင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ လျှို့ဝှက်စီမံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုသော်လည်း ဖော်ထားသော လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဤနှယ်ဟု သံဃာ့ရှေ့ဆောင် ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးက ဖွင့်ဟမပြောသေးသော်လည်း သံဃာအများကမူ ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဆန္ဒတော်နှင့် စီမံချက်ကို သိကြမည်သာဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းလည်း ဖြစ်သင့်ပါပေသည်ဟု သံဃာအများကလည်း ခတ်မဆိတ် သဘောတူတော်မူကြလေသည်။

ထိုအခက်သည်ကား သံဂါယနာတင် သံဃာငါးရာတွင် အရှင်အာနန္ဒာအား ရွေးချယ်ပါဝင်စေရေး အခက်ပေတည်း။

သံဃာငါးရာရွေးချယ်ရာတွင် ဆန္ဒမျိုးစုံ၊ ပြဿနာမျိုးစုံတွေ့ကြုံရသည်။ အကြောင်းကား သံဂါယနာ သံဃာငါးရာတွင်ပါဝင်နိုင်ရန် အဖက်ဖက်မှ ထက်ထက်မြက်မြက် သံဃာတော်မြောက်မြားစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်နီးပါး သီလသိက္ခာ သမာဓိ ကြီးမားတော်မူလှသော ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးအား မယှဉ်နိုင်မတုနိုင်၍သာ နေကြရသော်လည်း သံဂါယနာတွင် ပါဝင်နိုင်ရန် ထက်ထက်မြက်မြက် သံဃာအချို့က ဆန္ဒမျိုးစုံ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားကြသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့သောဧတဒဂ်ရ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရှင်များအနက် ကျန်ရှိနေသေးသမျှ အားလုံးပါဝင်ရမည်၊ တန်ခိုးပညာ အရာရာတွင် ပြည့်စုံသော ကျွတ်တန်းဝင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမည်၊

ထေရ်ကြီးဝါးကြီး ဖြစ်ရမည် စသော ရွေးချယ်ရေးမူ စည်းကမ်း ချမှတ်၍ ရွေးချယ်လိုက်သည့်အခါမှ ပြီးပြတ်သွားသည်။

သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရေး စည်းကမ်းနှင့် ရွေးချယ်ပုံမှာ ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကြောင့် ငါးရာအပြည့်မရွေးဘဲ ၄၉၉ ပါးသာ ရွေးချယ်ထားပါသနည်း။ ဤကား ရှင်မဟာကဿပ၏ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် အများအတွက် ပြဿနာဖြစ်၏။ ပြဿနာသခင်ကား အရှင်အာနန္ဒာတည်း။

ရှင်အာနန္ဒာသည် တေဒဂ်ငါးတန် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး အထပ်ထပ်ရသည်လည်းမှန်ပါ၏။ ထေရ်ကြီး ဝါကြီးလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော် ရှင်အာနန္ဒာမှာ ရဟန္တာ မဟုတ်သေးသောကြောင့် စည်းကမ်းအရ ရွေးချယ်၍လည်းမဖြစ် မရွေးချယ်ပဲ ချန်ထား၍လည်း မဖြစ်။

မတတ်နိုင်၊ မိမိဓမ္မဝိဋ္ဌာန် စေတနာနှင့် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို နားလည်ကြလျှင် တော်ပြီ။ အရှင်အာနန္ဒာအတွက် မိမိ၏ ဦးစီးအခွင့်အရေးဖြင့် တနေရာ ချန်ထားလိုက်သည်။ အကြောင်းကား ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာပင် မဖြစ်သေးပေဦးတော့၊ သံဂါယနာတွင် သူမပါလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မပြည့်စုံနိုင်မည်ကို အများအသိပင် ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ လူကြီးဆိုသည်မှာ ဆေးပေးမီးယူ ဆိုသကဲ့သို့ အကူအညီ အလုပ်အကျွေးလိုစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ တာဝန်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ပို၍လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အဖို့ သက်တော်ဝါတော် အတန်ထောက်လာသောအခါ အလုပ်အကျွေးဟူ၍ တပါးပြီးတပါး တင်မြှောက်ပေးခဲ့ကြမည်။ ဘုရားရှင်အား မိမိနှင့် ထပ်တူချစ်သော၊ လေးစားသော၊ ကြည်ညိုသော ရှင်အာနန္ဒာနှင့်ကျမှ

ခိုင်မြဲသည်။ အဆင်ပြေသည်။ လိုက်လျောသည်။ သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအား အလုပ်အကျွေး ခန့်ရသည်မှာလည်း ဘုရားရှင်ဘက်မှ အရင်းအနှီးမသေးလှ။ အလုပ်အကျွေးမခန့်မီ ရှင်အာနန္ဒာဘက်မှ စည်းကမ်းချက်များ တောင်းဆိုသည်။ ထိုအချက်များကို ဘုရားရှင်က အကုန်လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိမသိပဲ တနေရာရာတွင် ဘုရားရှင်ဟောခဲ့သမျှ ဓမ္မဒေသနာအားလုံးကို မိမိအားပြန်၍ ဟောပြရမည်။ မိမိက ခွင့်တောင်းလျှင် မည်သည့်အချိန် မည်သူ့ကိုမဆို ဘုရားရှင်က တွေ့ခွင့်ပေးရမည်။ မိမိအား ဘုရားရှင်က မည်သည့်လာဘ်သကာပွဲမျိုးကိုမျှမစွန့်ကြဲရ၊ မပေးရ....စသည် စသည်တို့ဖြစ်၏။ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တောင်းဆိုချက်အားလုံးကို ဘုရားရှင်က လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်၏ တရားဓမ္မများကို သံဂါယနာတင်ကြရာ၌ ဘုရားရှင်၏ ဓမ္မအားလုံးကို နေရာဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းရပ် အချက်အလက်အားလုံးနှင့်တကွ သိ၍ နှုတ်ငုံဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဗဟုသုတ ဧတဒဂ် ပင်ရခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာမပါခဲ့လျှင် ဤသံဂါယနာသည် အဘယ်ပုံ ပြည့်စုံနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့မူ သံဂါယနာတွင် ပါဝင်ရအောင်လည်း မကြိုးစား ရှောင်ပယ်၍လည်းမနေ။ ဘုရားရှင်မရှိလျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်စား မိမိအားထားရမည့်သူမှာ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသာလျှင်ဖြစ်ရာ၊ ရှင်မဟာကဿပ၏ အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာဘို့ရန်သာ အားပြုထားသည်။ ယနေ့အချိန်၌ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တခုတည်းသော အဖော်သည်ကား ဘုရားရှင်အား တတမ်းတတ ဖြစ်လျက်ရှိသော သော

ကသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာ၏ မကြည်သော မျက်နှာ မသာသော ကိုယ်ဟန်ကို ကြည့်၍ "သည်သူငယ်ကြောင့် ခက်တော့သည်"ဟု ညည်းညူတော်မူခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

"ခင်ဗျားကို တရားဟောနေဘို့မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားလောက် ဘုရားရှင်တရားတော်ကို နာယူရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်သူရှိသေးသလဲ။ အသက်အရွယ်တွေကလဲ မငယ်ကြတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဆံပင်လဲကိုယ်ပြန်ကြည့်အုံး။ တပူပူတပင်ပင်လုပ်နေလို့ ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သာသနာတော်ရေးကိစ္စ၊ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေက ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စလဲ ကိုယ်ပြီးစီးအောင်လုပ်အုံးခင်ဗျား" ဟု ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာအား နှစ်ကိုယ်ကြား ဆုံးမသည်။ ဆက်၍ "အခုတော့ အလိုရှိရာ ကြွနိုင်ပါပြီ။ သံဂါယနာချိန်နီးတော့သာ ရာဇဂြိုဟ်ကို မပျက်မကွက် ကြွခဲ့ပေတော့"ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

(၃)

အဇာတသတ်ဘုရင်နှင့် သံဂါယနာအရေးကို ဆွေးနွေးလိုက်သောအခါ အားတက်စရာတွေချည်း တွေ့ကြရသည်။ ဤဘုရင်သည် အပေါင်းအသင်းမကောင်း၍ တချိန်က မိုက်မှားခဲ့သော်လည်း ဗီဇညံ့သူမဟုတ်။ စေတနာ သဒ္ဓါထက်သန်သည်။ အမြော်အမြင် ကြီးသည်။ နဂိုကသာ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိခဲ့ပါမူ ကျွတ်တမ်းဝင်ဘို့ပင်ရှိသည်။

ရှင်မဟာကဿပဦးဆောင်သော သံဃာအဖွဲ့က သံဂါယနာအတွက် အဇာတသတ်ဘုရင်နှင့် ဆွေးနွေးလိုက်သောအခါ

သာမန်ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စကို အပထား၍ သံဂါယနာပွဲကြီး ဆင်နွှဲနိုင်ရန် လိုဏ်ဂူကြီးကို အချိန်မီဆောက်လုပ်ပေးသည်။ လိုဏ်ဂူကို အစွမ်းကုန် ခြယ်လှယ်သည်။ သံဃာတော်ကို သံဂါယနာတင် သီတင်းသုံးရန်နေရာများကို အစွမ်းကုန် မွမ်းမံသည်။ သို့နှင့် သံဂါယနာကိစ္စအတွက် သံဃာရောလူပါ မိမိတို့ဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ရောရောထွေးထွေး ဆောင်ရွက်လိုက်ကြသည်မှာ အားလုံးကုန် အဆင်ပြေ၍ တနေ့တခြား ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာတို့သာ ဖြစ်သည်။

ဆရာရောဒကာပါ စိတ်ဝမ်းတက်တက်ကြွကြွနှင့် အားလုံးအဆင်ပြေကြသော်လည်း အဆင်မပြေသူမှာ အရှင်အာနန္ဒာ တပါးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား သံဂါယနာ အရှင်ရဟန္တကိုယ်တော်ကြီးများအနီးသို့ အရှင်အာနန္ဒာရောက်သွားလျှင် ပုတ်စော်နံမည်၊ ပုထုဇဉ်နံ့ နံ့သည်ဟု အပြောခံရသည်။ အချို့က ရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ပြကြသည်။ အချို့ကလည်း "သံဂါယနာပွဲကြီးကတော့ ခမ်းနားပါ့ဗျာ။ နို့ပေမယ့် သံဂါယနာမပြီးမချင်းတော့ အပုပ်နံ့တသင်းသင်းနေဦးတော့မှာဘဲ"ဟု ဆိုကြသည်။ အားလုံး၏ စကားများသည် ရှင်အာနန္ဒာသို့သာ ဦးတည်ကြ၏။

အားလုံး၏ အကြည့်များသည် ရှင်အာနန္ဒာအပေါ်၌ တမျိုးဖြစ်၏။ အချို့က ကရုဏာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အချို့က ရှုတ်ချသည့် မျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ကြည့်ဖန်ပြောဖန်များသော် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ အတန်ပင်ရှက်လာသည်။ ဤစကား ဤအကြည့်များသည် ရှင်မဟာကဿပ၏ အစီအမံများဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ငါ့အားရဟန်းကိစ္စပြီးစေရန် အလျင်အမြန် အလိုရှိနေ၏။ ကောင်းပြီ....

ကောင်းပြီ။ ဤအရှင်ကောင်းတို့အား ငါ့အစွမ်းကို မကြာမ တင်ပင် သိစေ၍ ဝမ်းမြောက်စေရမည်ဟု အားသစ်လိုက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာတွင် ရှေးမဆွကပင် မာန်ကလေးတရပ်ရှိခဲ့ သည်။ ထိုမာန်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ အရဟတ္တမဂ် အရ ဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ရဟန်းတရားကို မိမိအားထုတ်လျှင် အချိန်မရွေး လက်ဝယ် ရောက်နိုင်သည်ဟူသော မာန်ပင်ဖြစ် ၏။ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ မိမိကိုယ်တိုင်က မိမိအင်အားကို သိသည့်အပြင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်းလည်း "အာနန္ဒာ။ ။ အားထုတ်လော့၊ သင်အားထုတ်လျှင် အချိန်မရွေးပြီး ပြည့်စုံ နိုင်မည်"ဟူသော အားပေး မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော အချက် ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း အားမထုတ်ခဲ့။ ယင်းသို့ အားမထုတ်ခြင်း မှာ မိမိဘက်တွင် အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်သည်။

မိမိသိရသမျှမှာ ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီးများသည် ကေစာ ပျော်တော်မူလွန်းကြသည်။ ဗဟိဒ္ဓနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မ လွဲမရှောင်သာသည့် ကိစ္စများ၌သာ အာရုံပြု၍ အစဉ်သဖြင့် လိုလိုအဇ္ဈတ္တကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ ရဟန်းအလုပ်တွင် နစ် မြုပ်ကြသူများဖြစ်သည်။ မိမိမူကား ဤသို့ မဖြစ်လိုသေး။ အကြောင်းကား မိမိအဖို့ ဗဟိဒ္ဓတွင် အာရုံစိုက်စရာ ကိစ္စတွေ အမြောက်အမြားရှိနေသည်။ မိမိက ဗဟိဒ္ဓကို အာရုံမစိုက်နိုင် ခဲ့လျှင် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အထွေထွေကိစ္စများကို အ ဘယ်သူ လုပ်ကျွေးပြုစုပါအံ့နည်း။ မိမိအလားတူ ဘုရားရှင် အား လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သူများ ရှိကောင်းရှိပေမည်၊ သို့သော် အလုပ်ကျွေးမခံနိုင်။ မိမိသာ လုပ်ကျွေးလိုသည် မိမိသာကြင် နာလိုသည်။ မိမိသာ အနစ်နာအပင်ပန်းခံလိုသည်။ ထို့ကြောင့်

အခါခပ်သိမ်း ရယူနိုင်သော မိမိအတွက် ရဟန်းတရားကိုလျှစ် လျူရှုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုသော် ရဟန်းတရားရယူချိန်တန်ပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ သတိဝင်ခဲ့၏။ အခြား အကြောင်းပြချက်တွေ အပထား၍ ရဟန္တာကြီးများအလယ်တွင် ရွေးချယ်မှု စည်းကမ်းကို ခြွင်း ချက်ပြုပြီး မိမိအား ရွေးချယ်ခဲ့သော အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး၏ မေတ္တာစေတနာကို ထောက်ထားသောအား ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရဟန္တာ ၄၉၉ ပါးတို့၏ အလယ်တွင် မိမိ၏ မဖွယ်မရာ အသွင်ဖြင့် ဝင်ရမည်ဆိုလျှင် တာဝန်မကျေရာ ပေါ့ လျော့ရာရောက်မည့် သာသနာ့ အစွန်းအထင်းကြီးကို ငဲ့ကွက် သောအားဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတရားကို ရယူချိန် တန်ပြီဟု ရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အ ချိန်မှာလည်း အချိန်တော်ပင် ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းကား နက်ဖြန်နံနက်တွင်ပင် သံဂါယနာတင်ပွဲကြီးကို စတင်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်မှစ၍ ဗဟိဒ္ဓကိစ္စများတွင် အာရုံကို လျော့၍လည်းကောင်း ကိုယ်လက်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှုမှစ၍ အ လိုက်ခုတ်တို့ ကျရောက်ရာ မျက်စိစသော တံခါးပေါက်များ တွင် သတိတည်းဟူသော အစောင့်ကို ဖြစ်စေ၍လည်းကောင်း အရာရာတွင် သတိကိုဆောင်လိုက်သည်။ ကိုယ်လက်လန်းဆန်း စေရန် ရေကိုသတိဖြင့် ချိုးယူသုံးသပ်သည်။ ဆွမ်းကို ခါတိုင်း ထက်ပို၍ သတိဖြင့် သုံးဆောင်သည်။ အကြောင်းကား တရား အားထုတ်မှု၏ ပရိကမ်အကျင့် ဂရုဏာတရားအလုပ်၌ ကျန် ကိစ္စများသည် အရေးကြီးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သံ ဂါယနာလိုဏ်ဂူတွင် အထွေထွေကိစ္စ ရှေ့ဆောင်လျက်ရှိကြသော

အရှင်မဟာကဿပနှင့် အခြားမထေရ်ကြီးများကို ဦးတိုက်၍ မိမိ၏တည်းကျောင်းရိပ်သာသို့ သတိဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်။

တည်းကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ စင်္ကြံတွင် မလျော့မတင်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သည်။ ဝီရိယကိုလည်း မပိုစေ၊ ရှုမှတ်ဆင်ခြင်မှုကိုလည်း မလွန်စေရအောင် သတိပြုသည်။ ညောင်းညာသည့်အခါ၌ ထိုင်၍ရှုသည်။ အထိုင်ကြာလျှင် လျှောက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သဒ္ဓါပညာနှင့် ဝီရိယကို မျှစေ၍ တနေ့ခင်းလုံး ကျင့်သုံးခဲ့ရာ အိပ်ရာဝင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အတန်ပင် နွမ်းနယ်၍ တရေးတမော မှေးစက်ပြီးမှ ပြန်၍ ကျင့်သုံးမည်ဟု အာရုံကပ်လိုက်သည်။

ရှစ်ဆယ်တွင်းဖြစ်၍ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီးရင့်လှပြီ။ စိတ်ဆောင်သလောက် ခန္ဓာကိုယ်ကမလိုက်နိုင်၊ စိတ်အလိုကို အိုမင်းပြီးဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို အတင်းအလိုက်ခိုင်းလျှင် ပညာနှင့် ဝီရိယ မမျှတဘဲ လိုအပ်သည့်အခြေသို့ မရောက်နိုင်ပဲရှိမည်။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနားပေးရန် သတိကိုရှေ့ထား၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲစောင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သံသရာတလျှောက်လုံးမှစ၍ ယခုဘဝ တသက်တာအထိ ပိန်းပိတ်၍ လာခဲ့သော အရဟတ္တဖိုလ် တံခါးကြီးသည် တကြိမ်မျှ မကြုံဘူးသော ထူးခြားသည့် ခံစားချက်နှင့်အတူ ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်သွားလေတော့သည်။ မတွေ့ဘူးသောအတွေ့၊ မမြင်ဘူးသောအမြင်၊ မခံစားဘူးသော တရားအရသာထူးကို ခံ့စားလိုက်ရ၍၊ ဝမ်းမြောက်လိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိ။ တနေ့လုံး သတိတရား ရှေ့ဆောင်မှုဖြင့် ထိန်းချုပ် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အသိတရားကလေးမှာ အေးငြိမ်းမှုသတိဖြင့် ရှေ့

ကြုတ်အတွင်းမှ ဂွမ်းပုံစုအလယ်တွင် ငြိမ်ဝပ်စွာ တောက်ပလျက်ရှိသော ပတ္တမြားအသွင် ဖြစ်တော့သည်။

မိမိတွင် ရဟန်းတရား ပြီးပြည့်စုံပြီကို ရှင်အာနန္ဒာ ထင်းကနဲ သိလိုက်၏။ ထိုအသိ ထိုဝမ်းမြောက်မှုနှင့်အတူ အပြုံးကလေးတချက်ပင် ပင့်လိုက်မိသေး၏၊ အကြောင်းကား ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးမြောက်ဆဲ ကူးမြောက်ပြီးကြသူ ရဟန္တာအရှင်တို့ မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိကြသည့်အနက် မိမိကဲ့သို့ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်းတည်းဟူသော ဣရိယာပုတ် လေးပါးမှ လွတ်၍ တရားပြီးမြောက်မှုမရှိခဲ့။ မိမိမှာ ထူးထူးခြားခြား ဣရိယာပုတ်လေးပါးမှ လွတ်၍ ပြီးမြောက်ပါကလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

(၄)

နံနက်လင်းလျှင် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ရောက်ရှိရန် ရဟန္တာအရှင်တို့သည် လိုဏ်ဂူသို့ တပါးပြီးတပါး ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသည် သတ်မှတ်ထားသောသံဃာ့ဌာနနေရာ၌နေရာယူ၏။ ရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေ့တူရူဆီတွင် သီးခြားနေရာနှစ်ခု ခင်းကျင်းထားသည်။ တနေရာမှာ ဝိနယဒေသနာတော်အတွက် ရှင်မဟာကဿပ၏ အမေးကို ဖြေကြားရမည်ဖြစ်သော ဝိနည်းတေဒဂ်ရ အရှင်ဥပါလိထေရ်၏ နေရာဖြစ်၍ ကျန်တနေရာမှာ သုတ္တန်နှင့် ကျန်ဒေသနာတော်များကိုဖြေကြားရန် သတ်မှတ်ထားသော အရှင်အာနန္ဒာ၏ နေရာဖြစ်၏။

သံဂါယနာ အချိန်နီးသောအခါ သံဃာအားလုံးသည် မိမိတို့နေရာသို့ မပျက်မကွက် ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တိုင် မရောက်ရှိသေးပဲ လစ်လပ်လျက်ရှိနေသေးသော နေရာသည်ကား အရှင်အာနန္ဒာ၏ နေရာဖြစ်ပေသည်။

သံဂါယနာတင်ရန် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်သည် အနည်းငယ်မျှ လိုသေးသည် မှန်သော်လည်း အခြားအရှင်များကဲ့သို့ပင် ရှင်အာနန္ဒာရောက်ရှိလာဖို့ကောင်းပြီ။ ဝီရိယ ထက်သန်လှသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးနေရာကိုပင် ရရှိခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ အများထက် ဝီရိယနည်းပါးသည်ကား မဟုတ်တန်ရာ။ ပုထုဇဉ်စော်နံသည်၊ ပုပ်စော်နံသည်ဟု အရှင်ကောင်းများက စေတနာဖြင့် သတိပေး နှိုးဆော်ကြသော စကားကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ရှက်စနိုးပြီး မလာတော့လေသလော၊ ဤသို့လည်းမဟုတ်တန်ရာ။ အကြောင်းသော်ကား ဤမျှပြင်ဆင်၍ထားသော သံဂါယနာကိစ္စကြီးသည် ရှင်အာနန္ဒာမပါလျှင် မပြည့်စုံနိုင်သည်ကို ရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင် သိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ရှင်အာနန္ဒာမရောက်လာသည်ကို အချို့အရှင်များက ရှင်အာနန္ဒာ၏နေရာသို့ မျက်နှာမော်၍ ကြည့်ကြ၏။ အချို့အရှင်များက မျက်လွှာကို လှန်၍ကြည့်ကြ၏ ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးကမူ မျက်ဝန်းကလေးတချက် လှုပ်လိုက်ရုံမျှဖြစ်၏။

အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် သံဂါယနာပွဲကြီး ဝှဲချီးစတင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျောက်စည်ခေါင်းလောင်း နာရီမောင်းတို့ကိုတီးခတ်ကြတော့မည်။ သံဃာအများကလည်း မိမိကို တောင့်တလျက်ရှိကြလေပြီကို အရှင်အာနန္ဒာသိ၏။ မိမိ

သည် သံဃာအလယ်သို့ သွားရောက်ချိန်တန်ပြီဟု အရှင်အာ
နန္ဒာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့အာနန္ဒာသည် မနေ့က အာနန္ဒာမဟုတ်
တော့ပြီကို သံဃာယနာကိစ္စတွင် စိတ်အားကြီးနေကြသော အ
ရှင်ကောင်းတို့ သိကောင်းမှသိမည်။ အရှင်တို့သည် ငါ့အား
သံဃာအလယ်သို့ ကိလေသာကင်းစင်သော အသွင်ဖြင့် ဝင်
ရောက်စေလိုကြသည်။ အရှင်ကောင်းတို့၏ ယင်းဆန္ဒအတိုင်း
မိမိသည် ယခုအခါ သံဃာယနာ အချိန်မီ ပြီးပြည့်စုံနေပြီကို အ
ရှင်ကောင်းတို့အား သိစေမှဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် အရှင်အား
လုံးအား မိမိ၏ပြည့်စုံမှုကိုပြသနိုင်ရန် အချိန်မရှိတော့၊ အရှင်
အားလုံးကို သိစေနိုင်ရန်မှာ နည်းတနည်းသာရှိသည်။ ထိုနည်း
အတိုင်း အရှင်ကောင်းတို့အား ပြသ ပြောကြားမှသာလျှင်
သင့်လျော်ပေမည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် သတ်မှတ်ထားသော သံဃာယနာအခါတော် ကျ
ရောက်သဖြင့် သံဃာယနာ လိုဏ်ဂူဝန်းကျင်နှင့်တကွ တမြို့လုံးရှိ
ကျောင်း ကန် ဇရပ် ဤနေရာ ထိုနေရာတို့မှကြိုတင် စီစဉ်ထားခဲ့
သော ကျောက်စည်ခေါင်းလောင်း၊ အုန်းမောင်း၊ နာရီ၊ ကြေး
စည်ကြီးငယ်တို့၏ဓမ္မတေးသံသည် ဘဝင်လှုံ့မျှ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ယင်းဓမ္မတေးသံများသည် အတန်ကြာ ထွက်ပေါ်ကြ
ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း တမျှင်မျှင် အသံမျိုးစုံတို့ ညှင်းညှင်း
တိုးတိုး ဖြစ်ပွားသည်။ ဓမ္မတေးသံ အသံညှင်းတို့ မပြတ်စဲမီ
ကလေးတွင်ပင် သံဃာယနာလိုဏ်ဂူအတွင်းမှ အရှင်ကောင်းတို့၏
"နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟူ
သော သံဃာယနာ အခန်းအနားဖွင့်အဖြစ် ဘုရားရှင်သို့ ဦးခိုက်

ရှိညွတ်အသံသည် စည်စည်ပင်ပင် ထည်ထည်ဝါဝါကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံများတွင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အသံလည်းပါ၏။ အကြောင်းမှုကား သံဂါယနာအဖွင့်အဖြစ် နမောတဿကို ရွတ်ဆိုကြတော့အံ့ဆဲဆဲ၌ပင် အရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိ၏ အဖက်ဖက်မှ ပြည့်စုံသော ရဟန်းကိစ္စပြီးပြည့်စုံမှု အစွမ်းဖြင့် မိမိအတွက် ခင်းထားအပ်သောနေရာ သံဃာအလယ်သို့ သံဃာဥက္ကဋ္ဌ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအား ရှိခိုးဦးတိုက်ယင်း ဘွားကနဲ ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ပေတည်း။

ယင်းသို့ ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်ရှိလာပြီကို ဘွားကနဲမြင်ကြရသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာအတွက် တတောင့်တတ ရှိခဲ့ကြရသော အရှင်တော်အားလုံးအဖို့ သံဂါယနာ အခမ်းအနားကြီး၏ ပြီးပြည့်စုံမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရှင်အာနန္ဒာ၏ ပြီးပြည့်စုံမှုကို သိကြရသောကြောင့်လည်းကောင်း နှလုံး ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသဖြင့် အရှင်တော်တို့၏ မျက်နှာတော်များတွင် အပြုံးပန်းကိုယ်စီ ပွင့်တော်မူကြသည်။ ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာကိုကြည့်၍ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ကာ ချီးပကျူးဆိုလိုက်ကြသည်။

ဘုရားရှင်အလား သိက္ခာသမာဓိ ကြီးမားတော်မူလှသဖြင့် တကြိမ်ကလေး ပြုံးပန်းပွင့်တော်မူဘို့မျှကိုပင် အင်မတန်ကြီးခက်ခဲတော်မူလှသော သံဃာဥက္ကဋ္ဌ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသည်ပင်လျှင် မျက်ဝန်းတော် အနည်းငယ်ကျုံ၍ နှုတ်ခမ်းတော် အနည်းငယ်စေ့ကာ ပြုံးရောင်ကလေး သန်းသွားသည်ကို သတိပြုမိသော အရှင်ကောင်းတို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။

★ ပကတိ အကြောင်းရပ်မှန်လည်း မဟုတ်၊ အကြောင်းရပ်မှန်မဟုတ်ဖူးလည်း မဟုတ်၊ အကြောင်းရပ်မှန်ကို အခြေခံကာ စာရေးဆရာ၏စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသော ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သားသံဃာတော်များ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံပါသော-

ရွှေပြည်တော်သို့

(ဗုဒ္ဓ စာပန်းချီ)

အဖိုး - ၅ ကျပ်